

ANA-CRISTINA POPESCU

ÎN COLIVIE

TEATRU

**Editura Sfântul Ierarh Nicolae
2016**

ÎN COLIVIE

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

POPESCU, ANA-CRISTINA

În colivie : teatru / Ana-Cristina Popescu. - Brăila : Editura
Sfântul Ierarh Nicolae, 2016

ISBN 978-606-30-0509-1

821.135.1-2

Tehnoredactare computerizată: Ana-Cristina Popescu

Copyright © 2016

**Toate drepturile asupra acestei ediții sunt rezervate
autorului.**

Editura Sfântul Ierarh Nicolae

MOTTO:

Am căutat libertatea

Am căutat libertatea
și mi-a răspuns un păianjen
dornic să mă-nlănțuiască
în pânza sa
și să-și strecoare veninul,
dar m-am agățat de-o oglindă
și-am încercat o evadare
dincolo de punctul
care-mi limita viața,
însă am atins o floare
și o babă a închis ochii
frumuseții,
am săpat galerii ca o rămă
și m-am târât
ca să gust fructul oprit,
să mă otrăvesc cu dulceața interzisă
ca să zbor
dincolo de pereții coliviei
ca o Ană eliberată din zidul mănăstirii,
dar adesea trebuia să fiu altar,
un altar în care se frământă lutul
ca o umbră a eternității
până ce uitarea își spăla chipul
peste grâul ce a strălucit odinioară
încercând să fie la rândul lui
un astru ce încălzește universul,
dar care se pierde într-o roată,
un cerc al vieții și morții,
un blestem ce-l face să-și plece capul în lumină
și să-l înalțe iarăși în bezna lutului.
Am căutat libertatea
și m-am rătăcit în propriul univers
încercând să-mi înțeleg fiecare particulă
pentru a evada dincolo de mine însămi,
dar am ajuns asemeni unui suport
pe care se sprijină
făptura obosită de-atâta trudă
în zborul ei după apa cerului,
am ajuns o stâncă pe care crește o floare sălbatică.

PĂIANJENUL

Actul I

Scena I

Decorul: o cameră sărăcăcioasă, mobilierul vechi alcătuit dintr-un dulap, o masă, două scaune și o canapea.

Personaje: Malu, Sera

(Sera era la masă și decojea mere. Malu stătea pe canapea și își rotea privirea prin cameră.)

Malu: Îl văd.

Sera: Pe cine?

Malu: Pe el.

Sera: Care el?

Malu: Cel care trăiește în umbră.

Sera: Trăiește în umbră?

Malu: Umbra supremă.

Sera: Nu te înțeleg.

Malu: Niciodată nu m-ai înțeles. E bine că am înțeles eu să gust din măr, ca să fiu prizonierul umbrei.

Sera: Dacă nu am avea merele acestea, ai răbda de foame.

Malu: Așa răbd durerea umbrei, durerea paradisului pierdut. Sunt prizonierul întinericului ce-și țese mătasa ascuțită în jurul meu. Sunt punctul unei sfere din care curg lin firele morții.

Sera: Ești un parazit care nu face nimic toată ziua.

Malu: Sunt un parazit de când am gustat fructul otrăvit, oferit de tine.

Sera: Astăzi nu o să mai guști niciun fruct otrăvit. Nu mai împart cu tine merele.

Malu: Nu mai este nevoie să împarți cu mine nimic. Ai împărțit cândva cu mine veninul și de atunci mă zbat în pânda morții până se topește în mine orice urmă de energie și atunci el mă soarbe lacom.

Sera: Care el? Ce pânda a morții?

Malu: Cel pe care l-am zărit în umbră întinzând funii grele.

Sera: Care umbră?

(Malu se ridică de pe canapea și se apropie de dulap. Se uită cu atenție la colțul peretelui ce se intersectează deasupra mobilierului.)

Malu: Umbra dulapului, umbra sicriului de lemn ce-și poartă tăcut povara.

(Sera se apropie și ea de dulap și privește spre colțul umbrei ce dansa între dulap și perete.)

Sera: Un păianjen! În urmă cu trei zile i-am doborât pe toți.

Malu: Nu-i pronunța numele. El nu trebuie să știe că i-am observat jocul.

Sera: Mă duc după o mătură și-l dobor imediat.

Malu: Nu te duci niciunde. Lasă-l să-și desăvârșească lucrarea.

Sera: Să murdărească pereții cu pânză.

Malu: De când am gustat din măr totul este o pânză.

Sera (întorcându-se la masă pentru a-și relua activitatea): O să-l dobor mai târziu.

Malu: Decojește mere peste viața mea!

(Malu își reia locul pe canapea și privește spre locul unde păianjenul și-a țesut casa.)

Sera: Astăzi nu o să-ți mai ofer niciun măr. O să le păstrez pe toate pentru mine.

Malu: Lăcomia, acea lăcomie ce-mi sorbe miezul și mă lasa ca o cutie goală, mă lasă o umbră prizonieră în ținutul morții.

Sera: Eu, lacomă?

Malu: Taci. Victima îți trage singură clopotul. A căzut în plasa morții. Fiara îi aude muzica și vine.

Sera: O muscă.

Malu: Clopotul a fost tras, s-a clătinat firul sacru. Îl văd. Balaurul se aproape de pradă. Ea îl așteaptă speriată. Se teme de sărutul morții. Acum țese sicriul pe măsura fapturii ca o mângâiere a unei speranțe de lumină lipsită de libertate. O sărută. Sărutul morții anulează orice rază a înșelăciunii. Durerea amețitoare o ustură pe osândită în toate organele. Acum se depărtează de opera sa pentru a-i lăsa timp să se coacă.

Sera: Probabil ți-e foame. Vrei să guști miezul unui măr.

Malu: Nu mai vreau nimic.

Sera: Eu nu sunt egoistă, o să-ți ofer și ție un măr. (Îi întinde un măr.) Vino, să-l iei!

(Malu se ridică de pe canapea. Ia mărul oferit de Sera și se întorce în același punct din care observă jocul morții.)

Malu: Mărul, câte suferim din cauza lui!

Sera: Ce tot spui?

Malu: Atâtea vitamine ale morții! Acum se dizolvă totul. E în agonie. Cred că licoarea magică i-a mâncat ochii vieții. Da. S-a sfârșit. Vine călăul. Se apropie de ea. Îi soarbe miezul. A mai rămas o coajă ofilită din tot ceea ce a palpitat a viață cu o clipă în urmă.

Sera: Nu mănânci?

Malu (absent): Mi-a dat miezul. Coaja trebuia să rămână. E semnul celui ce-a răbdat durerea închisorii. (Gustă din măr.) E acru.

Sera: Nu-i înțelegi dulceața.

Malu: Dulceața lui, o clipă de zbucium într-un sicriu de borangic.

Sera: Niciodată nu ai știut să te bucuri de tot ceea ce ai.

Malu: Am avut o femeie. Nu am înțeles-o. Mi-a oferit un măr și am urmat-o în ținutul pânzei. Acum aștept umbra să-mi cucerească chipul.

(Sera lasă merele într-un vas și pleacă din cameră să arunce cojile.)

Scena II

Personaje: Malu

(Se apropie de masă.)

Malu: Se eliberează de coji. Scapă de povara cofrajului. Lasă pradă întunericului tot ceea ce a strălucit o clipă. (Atinge vasul cu mere.) Le-a dezbrăcat ca să-ți aducă aminte de momentul paradisiac, goliciunea și libertatea. Cine poate să înțeleagă merele? Au căzut pradă șarpelui din dorința de a cunoaște izvorul din care lumina coboară aducând pe aripile ei viața. Au fost înlănțuite pentru ca moartea să le soarbă nectarul. Stau într-un colț și își plâng destinul orb ce le-a ancorat în năvodul arahnidei.

(Răstoarnă merele pe masă.)

Malu: Se rotesc fără nicio țintă. (Un măr cade de pe masă și se rostogolește pe podea.) A evadat din paradis, dar a greșit drumul. Acum plânge pătat de mizeria infernului. Nu mai are nicio șansă. Țesătorul l-a observat din umbră și se pregătește să-l strivească. (Se apropie de mărul căzut și îl calcă. Fructul geme sub povara pantofului.) Plânge. Cântă a durere. (Apasă mai tare.) Când Dumnezeu a făcut mărul l-a creat și pe șarpe. Nu i-a lăsat calea liberă spre soare. Mărul a ales greșit, iar șarpele și-a dizolvat veninul în sâmburele vieții. (Ridică talpa de pe fructul strivit. Îl privește cu atenție, pe urmă se apleacă spre el și ia câteva bucăți.) S-au risipit jumătățile după cădere. Plâng după întregul de ieri, dar nu-și mai pot aduna sufletul și rătăcesc de nebune până arahnida țese coconul. O pădure de fire la capătul cărora se află o bucățică de măr. Când firul se clatină începe muzica morții.

Scena III

Personaje: Malu și Sera

Sera se reîntoarce în cameră. Aduce cu ea o mătură și un fâraș. Îl observă pe Malu în mijlocul camerei studiind câteva bucăți de măr.

Sera: Ce ai făcut?

Malu (Tresare ca deșteptat din somn.) S-au risipit.

Sera: Cine?

Malu: Merele.

Sera: Din bunăvoința ta s-au risipit.

Malu: Au încercat să evadeze zadarnic.

(Sera abandonează mătura și adună merele împrăștiat pe masă în coșul din care au fost alungate.)

Malu: Ce faci?

Sera: Strâng ce ai aruncat tu.

Malu: Nu mai strânge. Vor încerca iarăși să fugă.

Sera: Stai în colțul tău și lasă-mă să-mi văd de treabă!

(Malu se reîntoarce pe canapea.)

Malu: M-a trimis în colț ca pe el. Probabil ea e victima pe care trebuie s-o ademenesc și să croiesc în jurul ei lanțuri grele din fir de argint.

(Sera termină de adunat merele. Adună cu mătura și mărul sfărâmat de Malu și risipit pe podea.)

Malu: Ce s-a risipit nu mai poate să fie adunat.

(Sera se apropie de colțul păianjenului și ridică mătura.)

Malu: (Se ridică speriat. Aleargă spre femeie și o prinde de mână.) Ce faci?

Sera: Curăț peretele. Pentru ce crezi că am adus mătura? Pentru merele pe care le-ai răspândit în toate părțile după ce am plecat din cameră? Am adus-o pentru păianjen.

Malu: Nu-i spune așa. Mai bine taci. El ne păzește casa. Prinde orice vietate ce ajunge nepoftită aici. (Lasă mâna femeii în libertate. Aceasta își ridică rapid brațul și ia pe vârful măturii castelul de cleștar din spatele dulapului.)

Malu: Ce ai făcut? Ai greșit ca atunci când mi-ai dat să gust fructul oprit. E bine că el a scăpat. Va împleti o altă sită.

(Femeia încearcă să prindă păianjenul.)

Malu: El nu se lasă prins. Acum fuge. O să se ascundă, iar mâine o să fie mai puternic. El este vânătorul, nu poate să fie niciodată pradă.

Sera: Mâine îți cade pânza pe ochi și o să mă rogi să te salvez de păianjen.

Malu: Te-am rugat ...

Sera: Să nu-i mai spun pe nume, păianjen.

Malu: Cine poate să mai înțeleagă femeile? Se încăpățânează ca insectele să se lege în pânză, pe urmă cântă zadarnic. Sunt devorate de cel pe care l-au subapreciat.

Sera: Avem noroc cu voi, păianjenii, care ne soarbeți viața picătură cu picătură, clipă de clipă.

Malu: Mă duc.

Sera: Unde?

Malu: Să prind muște. E plin de muște de când soarele își revarsă focul.

Sera: Ce să faci cu ele?

Malu: O să le dau prietenului meu din colț.

Sera: Tu vrei să se înmulțească, Malu ...?

Malu: Taci, Sera, taci! (Pleacă din cameră.)

Actul II

Decorul: Aceeși cameră.

Personajele: Sera, Soare, Cărare, Malu.

Scena I

Personajele: Sera, Soare, Cărare

(Sera face ordine în cameră. Ia merele de pe masă. Părăsește o clipă camera și se întoarce fără ele, dar cu un telefon. Se așează pe canapea și sună pe cineva.)

Sera: (Vorbind la telefon.) Ciao! ... Te aștept la mine. ... Malu a plecat. ... S-a dus să prindă muște. ... E nebun. ... Te aștept pe la mine!

(În scurt timp își face prezența în cameră un bărbat. Femeia îi sare în brațe.)

Sera: Mi-a fost dor de tine, Soare.

Soare: Și mie mi-a fost dor de tine, Sera mea dragă.

Sera: Într-un final împreună.

Soare: Ce face rodul dragostei noastre? Crește?

Sera: Crește. Malu crede că m-am îngrășat. Nu mai pot să ascund mult timp sarcina. Nici nu doresc să-l mint că e copilul lui. Ar avea drepturi mai târziu asupra lui.

Soare: Ai dreptate. (Se dezlipește din strânsoarea femeii, o ia de mână și pornește cu ea spre canapea.) Vino!

(Se așează unul lângă celălalt ținându-se de mână.)

Soare: Am o veste bună. O să putem pleca. Mi-am găsit un loc de muncă în Austria. O să avem și locuință. M-am interesat de toate. Dacă nu ai fi luat legătura astăzi cu mine, te-aș fi sunat eu pe seară. Trebuie să te pregătești de o nouă viață. Măine dimineață la ora opt vei găsi un motiv să ieși din casă. Te duci după pâine sau ce-ți place ție și vii la mine. Plecarea este la ora nouă.

Sera: Atunci nu e timp de pierdut. O să-mi împachetez lucrurile și o să le iei astăzi. Măine nu o să pot ieși cu bagajele din locuință.

Soare: Mai stai?

Sera: Nu.

(Se ridică bucurată. Deschide dulapul. Scoate o geantă de voiaj și începe să-și pună în ea lucrurile. Soare o privește atent.)

Sera: (în timp ce-și face bagajul) Sunt foarte fericită. Acum pot să evadez din sărăcia trăită alături de Malu. Soarele meu a răsărit. Acum îmi luminează calea.

Soare: Tu ești Sera mea, mult așteptată.

Sera (închizând geanta): Am terminat. Mă duc în camera de alături să-mi aduc actele.

Soare: Între timp îl sun pe Cărare să vină să mă ajute cu bagajul.

Sera: Ar trebui să-l suni mai târziu după ce petrecem puțin timp singuri.

Soare: De ce vrei să complici lucrurile? Se poate întoarce Malu între timp. Sunt eu prieten cu Malu, dar nu pot pleca din casa lui cu bagaje fără să creez suspiciuni. Începând de mâine vom fi doar noi doi.

Sera: Ai dreptate. Mă duc după acte. (Părăsește camera.)

Scena II

Personajele: Soare.

(Soare își scoate telefonul. Formează un număr.)

Soare: Alo! Cărare! ... Te prezinți la locuința Serei să mă ajuți cu o geantă de voiaj. ... Nu a trebuit să o conving. E foarte fericită să plece cu mine. ... Nu bănuiește nimic. ... Doamna mea o să mă aștepte câteva luni. ... E foarte înțelegătoare. Am avut binecuvântarea ei în privința copilului. Ea nu a putut să-mi dăruiască copii. ... știe tot. ... După ce-mi va dăruia copilul o să mă întorc în țară. ... Ea o să afle că a născut un copil mort. ... O las în Austria. ... Se va descurca ea. E femeie. Dacă vrea. ... Eu nu o oblig la nimic. O să-mi iau copilul. Îl înregistrez pe numele meu și al soției. Ea rămâne să facă cu libertatea ei ce dorește printre străini. ... Te las. Aud pași. Cred că revine în cameră.

Scena III

Personajele: Sera, Soare.

Sera (intrând): Am adus actele. (Merge spre canapea. Se așează lângă Soare și le oferă acestuia.)

Soare: O să le pun bine. (Le așează în borseta unde avea și telefonul.) L-am sunat pe Cărare. Trebuie să ajungă.

Sera: (prinzând brațul lui Soare): Între timp o să te strâng în brațe.

Soare: De ce nu te astâmperi? Știi că-mi face rău să mă întărâți. Ai răbdare până mâine!

Sera: Doar te strâng în brațe. Mi-ești drag.

Soare: Dar mie nu-mi face bine.

Sera: Nu mă iubești?

Soare: Crezi că aș fugi cu tine dincolo, dacă nu mi-ai fi dragă?

Sera: Nu cred.

Soare: Atunci nu-mi mai răscoli sufletul.

Sera: Îmi este milă de Malu.

Soare: Acum ți-e milă de el. Rămâi cu el. Probabil că îl iubești.

Sera: Pe tine te iubesc. Cum să rămân cu el? Sunt egoistă. Vreau să trăiesc fericită alături de omul pe care-l iubesc și de copilul nostru ce se va naște curând.

Soare: Atunci de ce stai la îndoială?

Sera: Nu stau la îndoială. Spuneam că mi-e milă de Malu. M-am obișnuit cu el, cum te obișnuiești cu un frate. Nu cred că se va descurca singur. A fost învățat să depindă de mine. Nu e un om rău, dar nu are acea scânteie care să te atragă spre el. E lipsit de orice farmec, un om șters, fără personalitate.

Soare: Dacă ți-e așa de milă de el, nu trebuia să mă amețești pe mine cu iubirea ta.

Sera: Dacă mi-e milă de el, nu înseamnă că doresc să mă sacrific.

Soare: O să se descurce el. Rămâne cu muștele, păianjenul ce-l urmărește pas cu pas.

Sera: Ai dreptate. Rămâne să se bucure de lumea lui. Pe mine mă considera ca pe un copil ce trebuie protejat, precum protejezi o insectă ce e pe cale să se agate în capcana păianjenului. Nu m-am simțit femeie alături de el.

Soare: Și până la urmă păianjenul te-a răpit și te-a făcut femeia lui.

Sera: (râzând) Vrei să spui că m-ai făcut femeia ta pentru o noapte, asemenea păianjenului?

Soare: Și viața omului e o singură noapte.

Sera: Ai dreptate. Așa de repede trece totul. Mai ales momentele dulci.

Soare: Dulci și scurte ca vraja unui păianjen.

Sera: Vrei să mă necăjești?

Soare: Tu nu m-ai supărat când mi-ai spus că ți-e milă de Malu? Acest lucru arată că încă mai ai afecțiune față de el.

Sera: Ești rău. Pe Malu nu-l iubesc. Tu ești cel pentru care aș merge până la capătul lumii. Malu mi-e un prieten adevărat pe care-l apreciez.

Soare: Dar tu i-ai fost prieten adevărat?

Sera: Până te-am întâlnit pe tine.

Soare: Taci! Ascultă! (Se aud pași.) Cred că vine Cărare. Acum poți să-mi eliberez brațul și să nu-mi mai ataci ochii cu privirile tale pline de farmec?

Sera: (abandonând brațul cald al omului drag) Poate e Malu.

Soare: Să sperăm că nu este el. O să vadă bagajul și nu mai ține povestea veche, că am trecut să jucăm șah.

Sera: Am dreptul să fac ce doresc cu viața mea.

Soare: În acte ești soția lui.

Sera: Nu o să mai fiu.

Soare: Se apropie.

Scena IV

Personajele: Sera, Soare, Cărare.

(Cărare își face apariția în cameră.)

Cărare: Bună ziua!

(Malu și Sera se ridică de pe canapea.)

Soare: Cărare!

Cărare: Eu.

Soare: Ne-ai speriat.

Cărare: Așa fioros arăt?

Sera: Îmi era teamă că s-a întors Malu.

Cărare: Atunci ar fi fost o problemă.

Soare: Cu siguranță nu a prins suficiente insecte.

Cărare: Nu mai râde de sărmanul om. Fiecare cu înțelepciunea lui.

Soare: Ai dreptate.

Sera: Merg să fac o cafea.

Cărare: Nu vă deranjați!

Sera: Nu este niciun deranj.

Soare: Nu avem timp de cafea, Sera! Se poate întoarce Malu din clipă în clipă. Trebuie să plecăm cât mai repede cu bagajul.

Sera: Poate că ai dreptate.

Soare: Sigur am dreptate. (Se apropie de genta de voiaj.) Acesta este bagajul.

Cărare: Îl iau imediat. (Ia bagajul și părăsește camera.)

Soare: (Se apropie de Sera. O sărută pe frunte.) Noi plecăm. Te aștept mâine.

Sera: O să vin. Aștept cu nerăbdare clipa în care o să fiu doar a ta.

Soare: (În timp ce părăsește camera.) Te pup.

Scena V

Personajele: Sera, Malu.

(Sera se așează pe canapea surâzând fericită. În cameră își face apariția Malu.)

Sera: (fără să privească spre ușă) Ai uitat ceva?

Malu: Nu am uitat nimic. Am prins suficiente insecte.

Sera: Malu?

Malu: Dar cine credeai că este? Așteptai pe cineva și eu te-am deranjat?

Sera: Tu și ideile tale. Nu așteptam pe nimeni.

Malu: Nici măcar pe mine?

Sera: Nici pe tine. Eram așa de liniștită singură.

Malu: Atunci plec.

Sera: Fără să-ți hrănești păianjenul?

Malu: Plec după ce-l hrănesc.

Sera: Nu trebuie să pleci niciunde.

Malu: Ești sigură?

Sera: Foarte sigură.

Malu (ce se uita spre femeie sprijinindu-se de masă) Cred că l-am observat pe Soare și pe sluga lui, Cărare, trecând cu un bagaj prin fața casei noastre. Au fost pe la noi?

Sera: Nu.

Malu: Am înțeles că se duce dincolo la lucru câteva luni și a trecut pe la mine înainte de a pleca din țară.

Sera: Nu a trecut nimeni pe aici.

Malu (Se apropie de păianjen.) E prea jos firul semnalizator. Clopoțelul a

sunat. El îmi spune că am fost invadat de persoane străine.

Sera: Cine să te mai înțeleagă?

Malu: (Ia un scaun de lângă masă. Îl așează lângă dulap.) Taci! Acum ofer păianjenului ofranda.

(Malu scoate o cutiută în care avea vreo douăzeci de muște. Toate erau fără câte o aripă, dar în viață. Se urcă pe scaun și le agață în pânza de borangic.)

Sera: (pentru sine): E nebun.

Actul III

Decorul: o strada, o stație de autobuz, o bancă.

Personaje: Sera, Soare, Cărare, Malu.

(În stație așteaptă Cărare cu bagajul pregătit.)

Cărare: Cine-i mai înțelege pe cei bogați? Își complică singuri viața. Niciodată nu sunt mulțumiți cu ce au. Dacă ar putea și-ar însuși până și luminătorul zilei, lăsând pe cei asemenea lor în întuneric. Mă uit la stăpânul meu. Putea să obțină totul și fără să înșele, dar a preferat falsitatea. Acum este prea târziu să renunțe. El a ales acest drum. Sera, of, Sera, e o copilă proastă. N-o pot numi femeie, pentru că nu e deloc matură în acțiunile ei. O să înțeleagă cât de naivă a fost, când o să fie prea târziu. Atunci nu va mai avea pe umărul cui să plângă. Și-a lăsat Malu singur. Zburdă ca o căprioară în libertate, dar se lasă dusă de val și ajunge într-un loc străin, în colții animalelor sălbatice ce-i vor devora carnea, îi vor bea sângele, iar soarele îi va ofili pielea. Eu sunt mulțumit cu ce am. Nu trebuie să evadex în alte țări sau să alerg după oaia din curtea vecinului. Am auzit că oamenii cu funcții înalte când ajung printre străini sunt asemenea mie, slugi, nu angajați așa cum ar fi normal. Cu ce se deosebesc ei de mine? Cu superioritatea ce o afișează pe la colț de uliță? Eu sunt mai bine decât ei. Simt pământul țării sub picioare. Eu nu părăsesc locul din care îmi adăp rădăcina. Fără rădăcină sunt un nimeni, sunt o frunză desprinsă de pe ram care nu-și mai găsește copacul.

(Sera vine spre locul în care se află Cărare.)

Sera: Bună ziua! Am avut impresia că vorbești singur. Ați murmurat ceva?

Cărare: Număram secunde.

Sera: Probabil aștepti de mult timp.

Cărare: Sunt angajatul stăpânului meu.

Sera: De ce n-a ajuns Soare?

Cărare: O să ajungă curând. A mai avut ceva de rezolvat înainte ca să plece din țară. M-a trimis pe mine să te aștept. Mi-a dat și bagajul.

Sera: Dar este târziu. Mai zece minute e ora nouă.

Cărare: O să ajungă, chiar și în ultimul minut. Nu vă lasă singură. A așteptat mult ziua aceasta. (privind de-a lungul străzii) Vine!

Sera: Vine? (Se întoarce cu fața spre strada ce se întindea leneșă la soare. Îl

văd și eu. E mai frumos ca niciodată.

Cărare: Se apropie.

Soare (ajungând): Salut! Cu greu am reușit să rezolv totul. (către Sera)

Pregătită?

Sera: Aș merge cu tine până la capătul pământului.

Soare: De ce nu și dincolo de el. (Se uită la Cărare.) Bine, Cărare! Ești liber.

Cărare: După cum ordonați.

Soare: Să ne auzim cu bine, Cărare!

Cărare: Să aveți parte de realizări!

(Cărare pleacă.)

Sera: Într-un final doar noi doi, Soare!

Soare: Și copilul nostru care așteaptă să se nască.

Sera: Sunt atât de fericită.

Soare: Vine!

Sera: Cine?

Soare: Malu. E în apropiere.

Sera: Ce ne facem?

Soare: Nu cred că ne-a observat.

Sera: Nu poate să-mi distrugă visele.

Soare: Vine!

Sera (cu lacrimi în ochi)

Soare: Mașina noastră.

Sera: Am scăpat. Suntem liberi.

(Se face pe moment întuneric. Soare și Sera părăsesc stația de autobuz.)

Scena II

(Malu își face apariția în stația de autobuz. Se așează pe o bancă.)

Malu: Au plecat. Credeau că nu știu nimic. Am știut totul. Prietenul meu din umbră mi-a spus tot. Fiecare fir rupt mă durea, dar ei nu vedeau lucrul acesta. A fugit din pânza mea și acum crede că este liberă. E mai legată ca niciodată. Veninul i-a anihilat rațiunea și acum o soarbe bucată cu bucată. Când va rămâne doar umbra de ea o să fie prea târziu. Se va întoarce la mine, în pânza mea, asemenea *Fiului risipitor*, iar eu o s-o primesc, așa, ca pe o muscă fără aripi și o las să se amăgească cu dulceața ultimului sărut. Până la urmă eu chiar am iubit-o, altfel Soare nu ar fi reușit niciodată să guste mărul.

(Se ridică de pe bancă. Face câțiva pași.)

Malu: Sau poate nu se va mai întoarce niciodată. Îi vor rugini aripile departe și eu va trebui să rămân prizonierul singurătății, în colțul meu întunecat, cu firele mele.

SYNOPSIS

Păianjenul

Drama „Păianjenul“ are ca temă libertatea. Este structurată în două acte și câteva scene. Personajele sunt puține.

Malu, soțul Serei, urmărește jocul păianjenului. Păianjenul, îl ajută pe Malu să înțeleagă esența fiecărui lucru. Chiar se identifică cu acesta. Îi aduce până și insecte ca să-i păzească casa din colțul lui. Nu își lasă soția să distrugă lucrarea păianjenului, nici să-i rostească numele.

Malu vede femeile ca pe niște insecte ce cad victimă plasei bine țesute, celui ce le pândește din colț. Malu: „Cine poate să mai înțeleagă femeile? Se încăpățânează ca insectele să se legene în pânză, pe urmă cântă zadarnic. Sunt devorate de cel pe care l-au subapreciat. / Sera: Avem noroc cu voi, păianjenii, care ne soarbeți viața picătură cu picătură, clipă de clipă.“

Prezența merelor în text, pe care Sera le decojește, amintește de greșeala primilor oameni. Din dorința de a cunoaște binele și răul, primii oameni gustă din fructul oprit. Dulceața acelui fruct le-a adus moartea, lipsa libertății „Malu (absent): Mi-a dat miezul. Coaja trebuia să rămână. E semnul celui ce-a răbdat durerea închisorii. (Gustă din măr.) E acru. / Sera: Nu-i înțelegi dulceața. / Malu: Dulceața lui, o clipă de zbucium într-un sicriu de borangic. [...] Malu: Se eliberează de coji. Scapă de povara cofrajului. Lasă pradă întinericului tot ceea ce a strălucit o clipă. (Atinge vasul cu mere.) Le-a dezbrăcat ca să-ți aducă aminte de momentul paradisiac, goliciunea și libertatea. Cine poate să înțeleagă merele? Au căzut pradă șarpelui din dorința de a cunoaște izvorul din care lumina coboară aducând pe aripile ei viața. Au fost înlănțuite pentru ca moartea să le soarbă nectarul. Stau într-un colț și își plâng destinul orb ce le-a ancorat în năvodul arahnidei. [...] Când Dumnezeu a făcut mărul l-a creat și pe șarpe. Nu i-a lăsat calea liberă spre soare. Mărul a ales greșit, iar șarpele și-a dizolvat veninul în sâmburele vieții.“

Conflictul religios datorat greșelii primordiale creează animozități între cei doi soți.

Sera cade victimă vicleniei lui Soare. Pentru ea Soare este lumina vieții, dar el se folosește de sentimentele ei pentru a avea un copil, copilul pe care soția nu i l-a putut dăru. O convinge să meargă cu el în Austria și să-l părăsească pe Malu.

Soare și Sera, ajutați de Cărare, pleacă în Austria, urmând ca după nașterea copilului, Sera să fie abandonată printre străini.

Malu a cunoscut planul diabolic, dar nu l-a împiedicat. E convins, deși nu întru totul, că Sera, victima celor doi bărbați, a soțului și amantului, dar și victima propriei nesăbuițe, se va întoarce cândva acasă asemenea Fiului risipitor.

DE CE SE OFILESC FLORILE CÂND LE ATING?

Personajele:

Bolnavul X

Soția Bolnavului X

Prietena Soției Bolnavului X

Bujor Florian

Medicul

Asistenta

Luminița

Actul I

Decorul: Interiorul unui salon de spital, două paturi, o masă, două scaune, două dulăpioare, pe unul din dulăpioare se află un ghiveci cu hortensii roz. Geamurile salonului sunt deschise astfel, încât să se poată observa două jardiniere cu mușcate.

Personajele:

Bolnavul X

Bujor Florian un alt bolnav

Medicul

Asistenta

(Florian este întins pe pat. Are ochii închiși. Celălalt bolnav privește spre colegul lui de salon.)

Bolnavul X: Încă doarme. Nu am cu cine schimba două vorbe. O să mă ofilesc până ce mă voi elibera din închisoarea asta.

Florian (deschide ochii): Cine se ofilește?

Bolnavul X: V-ați trezit!

Florian: Unde mă aflu?

Bolnavul X: La spital.

Florian: (Ridicându-se în șezut.) Ce caut eu la spital?

Bolnavul X: Ați fost adus ieri-seară. Ați primit îngrijirile medicale corespunzătoare și de atunci dormiți întruna.

Florian: Ieri-seară? Da. Încep să-mi amintesc. Eram în parc și culegeam trandafiri. Le curmam viața cu o plăcere sălbatică când, un câine vagabond, m-a atacat. Era un câine uriaș. Parcă acum îi vad urechile ascuțite și rânjetul. Piciorul!

Bolnavul X: Ați fost operat la picior imediat ce ați fost adus la spital de niște tineri.

Florian: Erau și câțiva tineri în parc. Unul chiar mi-a sugerat să las trandafirii în pace. (Privește spre hortensile din ghiveci. Își apropie palma de florile roz, pe urmă o retrage speriat.) Ce caută florile acestea aici?

Bolnavul X: Au fost aduse de soția mea.

Florian: Nu mai are spațiu pentru flori acasă?

Bolnavul X: Am o casă mare.

Florian: (cu gândul departe, privind ghiveciul cu hortensii) Florile.

Bolnavul X: Mi-au fost aduse de soție pentru a-mi lumina momentele petrecute departe de casă.

Florian: Se vor ofili.

Bolnavul X: Soția mea știe să îngrijească florile.

Florian: Se vor ofili, pentru că le-am atins eu.

Bolnavul X: Nu înțeleg.

Florian: Orice floare ating se ofilește.

Bolnavul X: În primul rând pe aceste flori nu le-ați atins. Ați fost la un pas de a le atinge, dar ați renunțat.

Florian: Nu înțelegi nimic. Le-am atins mental. Deja au început să moară. Le simt durerea. A început ca un susur de izvor. Rădăcina a fost cea care a preluat comanda și-a început să proceseze otrava morții ce acum aleargă spre frunze. Simt strigătul frunzelor. Până și florile au început să transpire. Apele morții le-a cuprins și pe ele. (către Bolnavul X). Să nu-mi mai vorbești la persoana a II-a și cu pronume de politețe, pentru că suntem colegi de suferință!)

Bolnavul X (pentru sine) E nebun. O să cer medicului să fiu mutat în alt salon.

(Florian se ridică din pat și se apropie de ghiveciul cu flori. Își târăște cu greu piciorul accidentat și cu gamba bandajată.)

Bolnavul X: Pleacă de lângă florile mele. Sunt de la soție.

(Florian se așează pe un scaun.)

Florian: Le simt. Au nevoie de ajutor. Tu nu auzi cum cer ajutorul? Am învățat glasul florilor din copilărie. Trebuie să le iei de aici cât mai repede.

Bolnavul X: Florile vor rămâne lângă patul meu până ce o să fiu externat.

Florian: Te încăpățânezi prost. Nu vrei să mă asculți deloc.

Bolnavul X: De ce te-aș asculta? Nu te cunosc.

Florian: Într-o oarecare măsură ai dreptate.

(În salon intră medicul.)

Medicul: Cine v-a dat voie să vă ridicați din pat? Nu aveți voie să faceți nicio presiune asupra gambei operate. (Se apropie de Florian și îl ajută să se întoarcă în pat.)

Medicul: O să chem imediat asistenta să vă schimbe bandajul.

Florian: Și să ia mușcatele din fereastră.

Medicul: Vă deranjează florile?

Florian: Da.

Bolnavul X: Numai oamenii răi nu iubesc florile.

Florian: Eu nu te-am jignit.

Medicul: Florile rămân la locul lor. (Deschide un dosar de pe masă și scoate o fișă.)

Florian: Eu v-am rugat să luați florile, dar dacă doriți să moară, pe mine nu mă deranjează.

Medicul: Numele dumneavoastră?

Florian: Am uitat să mă prezint.

Medicul: Am nevoie de datele dumneavoastră pentru a vă completa fișa medicală.

Florian: Înțeleg.

Medicul: Ascult.

Florian: Bujor Florian, douăzeci de ani, locuiesc pe o bancă în Parcul Central.

Medicul: Să înțeleg că nu sunteți asigurat medical?

Florian: Nu mi-am permis o asigurare medicală. Trăiesc de pe o zi pe alta. Aștept să fiu chemat la lucru cu ziua. Nimeni nu dorește să mă angajeze pe o perioadă de timp nedeterminată.

Medicul: O să vedem ce se poate rezolva. Până atunci o să trimit asistenta să vă panseze din nou. Să nu vă mai ridicați din pat până nu vă dau eu voie!

(Medicul pleacă.)

Bolnavul X: Eu am o livadă cu pruni. Dacă te chem în toamnă să mă ajuți să le adun, o să vii?

Florian: Da. 50 de lei ziua de lucru și mâncare.

Bolnavul X: E bine.

Florian: Ar fi indicat să nu ai flori în livadă.

Bolnavul X: Nu sunt flori. Tu ai o obsesie în ceea ce privește florile.

Florian: Eram copil. S-a întâmplat chiar de ziua mea de naștere. Aveam cinci ani pe atunci. Am intrat în grădină și am rupt gladiolele bunicii. Erau patru gladiole superbe. Imediat ce le-am rupt m-am trezit cu tatăl meu lângă mine muștrându-mă că am rupt florile. I-am explicat că le-am rupt ca să le duc mamei mele la cimitir. Se împlineau cinci ani de când a decedat.

Bolnavul X: Mama ta a murit când te-a născut pe tine?

Florian: Tata mi-a spus că eu am omorât-o așa cum am omorât și gladiolele. Mi-a reproșat că ofilesc toate florile pe care le ating. Mama mea a fost o floare specială, iar venirea mea pe lume i-a curmat viața. Gladiolele rupte de mine s-au ofilit până seara lângă crucea mamei mele. Soarele și-a înfipt degetele fierbinți în zulufii lor și ei au început să se stafidească. Din frumusețea de odinioară au mai rămas câteva pete sângerii răstignite pe niște pari verzi-maronii. Am plâns. Parcă era prima dată în viața mea când am plâns cu adevărat. Simțeam o durere în suflet mai profundă decât durerile provocate de corecțiile bunicilor sau ale tatălui. Ziua următoare am adunat flori, multe flori. Le-am adunat de pe locurile de vechi din cimitir și le-am plantat pe mormântul mamei mele. Speram că acele flori ce aveau și rădăcină să prindă viață acolo unde viața a apus demult. Le-am udat, le-am îngrijit, dar florile nu-mi îndeplineau dorința. Au murit și ele asemenea mamei. Spinarea mea a mai

încasat câteva nuiele în urma plângerilor celor ce au observat că le-am furat florile.

Bolnavul X: Nu ai știut să le plantezi.

Florian: Am știut. Am văzut la bunica mea cum planta răsaduri.

Bolnavul X: Depinde de flori.

Florian: Orice floare ating are aceeași soartă. La o lună după acea întâmplare am făcut o pasiune pentru asparagusul bunicii. Mi-a permis să-l îngrijesc eu. Asparagusul e o floare rezistentă. A îngălbenit ca omul bătrân, ca natura speriată de toamnă până ce a pierit tot.

(Asistenta a intrat în salon.)

Bolnavul X: (pentru sine): E nebun. Măcar să fie bun de lucru.

Asistenta: Cum se simt pacienții?

Bolnavul X: Bine.

Asistenta: Mă bucur. (Se apropie de Florian.) Trebuie să schimbăm bandajul.

Florian: Nu mă atingeți.

Asistenta: Nu o să vă doară. O să înlătur bandajul vechi, curăț locul și-l bandajez iarăși. E necesară această procedură, ca să evităm infectarea și pentru o vindecare mai rapidă.

(Asistenta îi atinge piciorul. Florian începe să strige.)

Florian: Nu mă atingeți! O să muriți dacă mă atingeți! Plecați de lângă mine!

Bolnavul X: (pentru el) Chiar e nebun.

Asistenta: Vă rog să vă liniștiți.

(Medicul intră în salon.)

Medicul: Ce se întâmplă aici?

Asistenta: Pacientul refuză tratamentul.

Medicul: Doamnă, vă rog să cooperați!

Florian: Chiar nu înțelegeți nimic. Fie, cum doriți.

(Medicul părăsește salonul, iar asistenta începe să panseze piciorul pacientului.)

Florian: (în timp ce este îngrijit de asistentă) Orice floare care mă ating sau o ating se ofilește.

Asistenta: Eu sunt om.

Florian: Sunteți cea mai frumoasă și plăpândă floare pe care-am văzut-o.

Asistenta: Mulțumesc pentru compliment.

Florian: La nouăsprezece ani am cunoscut o altă floare. Nu era așa de strălucitoare ca dumneavoastră. M-am căsătorit cu ea. În trei luni s-a stins pe picioare. Am rămas văduv și singur. În casa părintească nu am mai fost primit. Fratele meu ce este cu șapte ani mai mare ca mine mi-a spus că sunt pagubă la casa omului. Din casa socrilor am fost alungat înainte ca Violeta să fie condusă pe ultimul drum.

Asistenta: Nu ați avut nicio vină. Care a fost cauza decesului?

Florian: Leucemie.

Asistenta: Aveți un bandaj nou. (Își strânge lucrurile.)

Florian: Multumesc.

Asistenta: Multă sănătate. (Pleacă.)

Bolnavul X: Frumoasă fată!

Florian: Ca o floare de mac. Astăzi strălucește și îmbujorează câmpul, iar mâine se risipește pătând solul cu sângele făpturii ei.

Bolnavul X: (privește hortensile) Se întâmplă ceva cu florile. Vârfurile petalelor au început să se ofilească.

Florian: Este doar începutul.

Bolnavul X: Cred că nu sunt așezate bine. Locul lor preferat este nord-est. Nici pământul nu mai este umed.

Florian: Nu mai au mult.

Bolnavul X: Ia o cana dintr-un dulăpior și părăsește o clipă salonul.

Florian: Încă nu au observat mușcatele. De zece minute au început să-și scuture petalele. Nimeni nu mă crede. Toți îmi întorc spatele când le vorbesc de problema vieții mele considerându-mă nebun.

(Bolnavul X se întoarce în salon și udă floarea.)

Bolnavul X: Cred că nu are suficientă umbră. Soarele a pătruns pe fereastră și a orbit planta.

Florian: Eu sunt vinovat.

Bolnavul X: Nu are nicio legătură această problemă cu tine.

Florian: Nu ai înțeles nimic. Din copilărie încerc să mă eliberez de povara morții florilor și nu reușesc. Sunt captivul unui fenomen straniu. E ca și cum viața se încăpățânează să fugă de mine, pentru că-i sorb energia. Sunt prins într-o carapace și de acolo ademenesc clorofila.

Bolnavul X: (privind florile): Nu-și revin. Sunt din ce în ce mai afectate de uscăciune.

(Se aude forfotă de pe coridorul spitalului.)

Bolnavul X: Atâta gălăgie și floarea mea moare.

În salon intră medicul să-și ia dosarul uitat pe masă.

Florian: Ce se întâmplă?

Medicul: Asistenta mea a încercat să curețe mușcatele de uscăciuni și a căzut de la etajul trei. Trebuie operată urgent.

Florian: I-am spus să nu mă atingă, dar nu m-a ascultat.

(Medicul părăsește salonul.)

Bolnavul X: Acum ești și în clipa următoare te cosește moartea.

Florian: Pentru că te lipești ca o plantă agățătoare de ființa unui arbust otrăvitor și în loc să-l sufoci cu îmbrățișarea ta, ești sorbită de către acesta până la ultima picătură de sevă.

Bolnavul X: Încă nu s-au agățat niște spini de tine, ca să încetezi a mai bate câmpii.

Florian: Eu sunt spinele. Toată viața m-am apărat de flori, ca să le feresc de suferință. Ele au fost atât de inocente, încât au crezut că sunt protejate de un spine. Cum să înțeleagă florile spinii? Nici spinii nu-și înțeleg ascuțimea

făpturii. Sau poate sunt o plantă carnivoră? Atrag florile, pe urmă le devorez.

Bolnavul X: Nu ai tu noroc la flori.

Florian: Și, pentru că nu am noroc la flori, ele se ofilesc când le ating?

Bolnavul X: Un om ce nu are noroc de un anume lucru, cum ar putea avea parte de el?

Florian: Cred că sunt un om rău, pentru că nu am noroc de frumusețe.

Bolnavul X: Ești un neînțeles.

Florian: Și totuși, florile se ofilesc când le ating eu.

(Se face liniște, pe urmă întuneric. În întuneric se văd petale de mușcate roșii căzând.)

Actul II

Personajele:

Bolnavul X

Soția Bolnavului X

Bujor Florian

Prietena Soției Bolnavului X

Decorul: O livadă cu pruni, o căruță cu saci, găleți, o prăjină, o cotăriță cu mâncare.

(Bolnavul X și Soția Bolnavului X coboară din căruță, se uită la prunii încărcăți cu fructe și discută.)

Soția Bolnavului X: Ai reușit să găsești un om care să ne ajute la lucru?

Bolnavul X: Am găsit.

Soția Bolnavului X: Și de ce nu a ajuns?

Bolnavul X: El nu locuiește în provincie. Va ajunge sigur. Mi-a promis.

Soția Bolnavului X: Știe să ajungă?

Bolnavul X: Da. Este inteligent. A înțeles unde este localitatea și livada noastră.

Soția Bolnavului X: Este un om de încredere?

Bolnavul X: Are o problemă cu florile, dar e de încredere.

Soția Bolnavului X: Ce flori?

Bolnavul X: O prostie.

Soția Bolnavului X: Unde locuiește acest om?

Bolnavul X: Pe o bancă într-un parc.

Soția Bolnavului X: Îți arde de glume?

Bolnavul X: Sunt cât se poate de serios.

Soția Bolnavului X: Tu ai angajat un aurolac?

Bolnavul X: Din câte știu eu, nu se droghează.

Soția Bolnavului X: Un boschetar?

Bolnavul X: Da, un om fără adăpost care trăiește prin parcuri, dar care

muncește pentru a supraviețui, nu întinde mâna după o bucată de pâine. Are demnitate.

Soția Bolnavului X: Tu ai încredre în boschetari?

Bolnavul X: Dar boschetarii să creadă în oamenii ce dorm sub un acoperiș departe de vânturi, soare și ploii?

Soția Bolnavului X: Ce ți-au făcut doctorii la spital?

Bolnavul X: Mi-au videcat mâna ruptă.

Soția Bolnavului X: Eu cred că ți-au sucit mintea.

Bolnavul X: Femeia-i tot femeie.

Soția Bolnavului X: Dacă vine boschetarul, nu ai ce să-l aduci seara la mine acasă, ca să-l așezi la masă. E suficientă mâncare în cotăriță. O sticlă de apă este a mea. Eu nu beau apă după toți nespălații.

Bolnavul X: Ți-e teamă că te sărăcește, dacă-l aduc acasă?

Soția Bolnavului X: Da. Mi-e teamă. Măine poate să vină, să-mi fure agoniseala de-o viață.

Bolnavul X: Florian nu fură și nici nu îți cere o pâine fără să lucreze.

Soția Bolnavului X: Ești foarte naiv?

(Florian își face apariția.)

Florian: Florile mele sunt naive.

Bolnavul X: Ai ajuns prietene?

Florian: Am întârziat. Niște paraziți au urmărit o floare prin parc. Cunosce eu ce e mintea lor, numai spurcăciuni. Am prins floarea de mână, cu toate că ea s-a speriat inițial de mine, pe urmă mi-a înțeles jocul. Paraziții s-au depărtat. Au înțeles că floarea nu e singură.

Soția Bolnavului X: Ce floare?

Florian: O fată.

Bolnavul X: Ți-o prezint pe soția mea.

(Florian a luat mâna Soției Bolnavului X și a sărutat-o. Ea și-a retras-o repede, scârbită.)

Soția Bolnavului X: (pentru ea) Mor de scârbă. Boschetarul mi-a atins mâna. Mi-a pupat-o! E primul bărbat care îmi pupă mâna!

(În livadă, Bolnavul X, Soția Bolnavului X, Bujor Florian, scutură prunii cu o prăjină, pe urmă adună fructele în găleți ca mai apoi să le golească în saci.)

Bolnavul X: Văd că ești bun de lucru.

Florian: De mic am muncit.

Bolnavul X: Ai avut ghinion să crești fără mamă și te-au zăpăcit de cap alții cu nebuniile lor.

Soția Bolnavului X: Mai puțină vorbă și mai multă muncă.

Bolnavul X: Vezi pe cineva stând?

Soția Bolnavului X: Te văd necăjind oamenii.

Bolnavul X: Tu vezi de prune!

Florian: Nu merită să vă certați din cauza mea. Eu o să-mi fac datoria, pe urmă îmi iau răsplata și mă întorc în parc, pe bancă, la căsuța mea în aer liber.

Soția Bolnavului X: Cum de ai ajuns să dormi prin parcuri?

Florian: Împrejurările vieții.

Bolnavul X: Dă tu acolo cu mâinile.

Florian: Aveți o livadă frumoasă!

Soția Bolnavului X: Ți-am spus?

Florian: Ce?

Bolnavul X: Că o să-ți placă în livadă.

(Soția Bolnavului X începe să tușească.)

Florian: Livada aceasta îmi amintește de o altă grădină. Cu doi ani în urmă trebuia să plec în armată. Toți colegii mei au ajuns în trei zile la Unitatea Militară, eu am întârziat trei săptămâni și nu am mai fost primit. În ziua plecării am fost la piață. Era multă lume. Niște vânzători de covoare au prins o floare, au înfășurat-o într-un covor și au urcat-o într-o mașină. Au crezut că nu i-a observat nimeni. Eu nu eram nimeni.

Bolnavul X: Fată?

Florian: Fetele pentru mine sunt sinonime cu florile. Sunt delicate și se ofilesc la prima bătaie de vânt.

Bolnavul X: Tu ce ai făcut?

Florian: Am urcat pe bicicleta fratelui meu și am urmărit mașina. La periferia orașului era o clădire impunătoare cu o grădină plină de pomi fructiferi. Fata a fost dusă în clădire. Am studiat un timp obiceiurile acelor paraziți care trăiau pe spinarea victimelor asemenea căpușelor pe umerii vitelor. Paraziții aduceau cu ei domni ce păreau a avea o condiție socială bună și care plecau de acolo veseli ca după o plimbare prin Eden. La un moment dat i-am auzit discutând despre un transport. Se pregăteau să livreze marfa dincolo. Cei din afara graniței aveau nevoie de marfă nouă. Am considerat că este timpul să iau măsuri. M-am gândit să anunț poliția, dar în seara acelei zile am zărit printre clienți un polițist.

Bolnavul X: Groaznic. Cât de jos coboară unii oameni fără să țină cont de sentimentele altora!

Florian: Aceia nu sunt oameni, sunt viermi ce se hrănesc cu trupul și sufletul oamenilor.

Bolnavul X: Ai reușit să scapi fetele?

Florian: Da. M-am dus acolo ca un client. Erau douăzeci și două de fete, cinci se complăceau în situația respectivă. Le plăcea să facă bani vânzându-și singura lor avere la toți necunoscuții, pe urmă-i împărțeau cu viermii. Restul fetelor erau obligate să-și urască viața. Eu trebuia să fiu primul client a fetei răpite în covor. Am plătit bine pentru acest privilegiu. Toate economiile mele au dispărut într-o clipă. Când am intrat în cameră, floarea aceea speriată, a început să fugă de mine ca de moarte și să mă roage să am milă de ea și să o salvez. S-a liniștit când a înțeles că și eu doream să o salvez. Tatăl fetei era agent de securitate. L-am sunat. În acea noapte am salvat o mulțime de flori.

Bolnavul X: Și tu spuneai că se ofilesc toate florile ce le atingi.

Florian: Acele flori au fost secate de nectar. N-a mai rămas decât o umbră din

tot ceea ce au fost cândva.

Bolnavul X: Dar fata pentru care ai renunțat la toate economiile tale?

Florian: Luminița?

Bolnavul X: Are și un nume?

Florian: E diferită de toate florile. Nu știu ce s-a întâmplat cu ea. Astăzi, în parc, am avut impresia că fata pe care am luat-o de mână e chiar ea, vechea floare.

Bolnavul X: Asistenta a scăpat cu viață.

Florian: Mă bucur.

Soția Bolnavului X: Adunați mai repede că ne apucă seara!

Bolnavul X: (râzând) Florile!

Soția Bolnavului X: Dacă nu ar fi aceste flori nu ați reuși să vă descurcați în viață.

Bolnavul X: Suntem norocoși. Cine ne-ar fi dus într-o excursie pe Pământ din Eden?

Soția Bolnavului X: Aud zgomot.

Bolnavul X: Cred că îți vine prietena pe la prânzul cel mare să te ajute.

Soția Bolnavului X: Vine și ea când poate.

Prietena Soției Bolnavului X: Bun lucru!

Toți: Mulțumim.

(Prietena Soției Bolnavului X începe să adune și ea prune.)

Soția Bolnavului X: Când vă este foame, facem o pauză și mâncăm.

Prietena Soției Bolnavului X: Eu nu am mâncat de aseară.

Soția Bolnavului X: Atunci ne odihnim o clipă și mâncăm.

(Soția Bolnavului X a luat coșul din căruță. A întins o pătură și câteva prosoape de bucătărie. A scos mâncarea din coș și a invitat oamenii la masă.)

Soția Bolnavului X: Prânzul este servit.

(Cu toții s-au așezat pe pătură și au început să mănânce.)

Prietena Soției Bolnavului X: Domnul nu este de la noi din sat.

Bolnavul X: E prietenul meu. Iubește foarte mult florile, dar se teme să le atingă.

Prietena Soției Bolnavului X: E asemenea Luminiței, nepoata mea, fiica fratelui meu stabilit la Timișoara. Se plânge că nu poate avea și ea flori în casă, în grădină. Toate florile ce le primește, le cumpără, își pierd strălucirea la scurt timp, pe urmă se ofilesc. E supărată că nu are noroc la flori.

Florian: Luminița?

Prietena Soției Bolnavului X: Așa o cheamă.

Florian: Și tatăl ei lucrează ca agent de securitate.

Prietena Soției Bolnavului X: Da. O cunoști?

Florian: Da.

Prietena Soției Bolnavului X: Sunt oameni importanți în societate. Cine nu-i cunoaște?

Bolnavul X: Mai serviți.

Florian: Mulțumim. Am servit.

(Prietena Soției Bolnavului X, Bolnavul X, Florian se reîntorc la prune. Soția Bolnavului X strânge masa, pe urmă se alătură lor.)

Soția Bolnavului X: Ce e cu tăcerea aceasta?

Bolnavul X: Avem mai mult spor la lucru.

Florian: O floare.

Bolnavul X: Unde?

Florian: A adus-o vântul și a așezat-o în părul soției tale.

Bolnavul X: Chiar o prinde bine.

Florian: Ai avut dreptate. Voi nu aveți flori în livadă.

Soția Bolnavului X: Cum să nu avem flori în livadă? Primăvara e plin de flori.

Fiecare prună a fost o floare în primăvară.

(Florian trânteste prunele din găleată pe jos.)

Soția Bolnavului X: Ai trântit prunele?

Florian: Mă scuzați. Le adun imediat.

Soția Bolnavului X: Acum pierzi timpul adunând aceleași prune.

Florian: Aveți dreptate. Fiecare prună a fost cândva o floare.

(Soția Bolnavului X, Prietena Soției Bolnavului X, Bolnavul X, Florian adună prune în tăcere un timp.)

Bolnavul X: Mai un prun și am terminat.

Florian: Apune soarele.

Soția Bolnavului X: Dacă dați repede din mâini ne putem întoarce curând acasă.

(Termină de adunat și ultimele prune. Pun sacii cu prune în căruță.)

Soția Bolnavului X: A mai rămas mâncare în cotăriță. O să-ți fac un pachet ca să ai pentru drum. Uite aici și banii pentru ziua de lucru. (Îi întinde o bacnotă de 50 și Florian o ia, pe urmă îi pune pâine cu brânză într-o plasă. Florian ia și plasa)

Florian: Mulțumesc.

Bolnavul X: Și noi mulțumim.

Florian: Când mai ai nevoie de mine știi unde mă găsești.

Bolnavul X: Mergi sănătos!

(Florian pleacă.)

Prietena Soției Bolnavului X: Unde locuiește?

Soția Bolnavului X: Pe o bancă într-un parc.

Bolnavul X: E târziu. A apus soarele. Să mergem și noi spre casă.

(Se întunecă.)

Actul III

Personajele:

Florian

Luminița

Un grup de tineri

Decorul: Un parc, arbori, bănci.

(Florian este așezat pe o bancă și admiră cerul. Un grup de tineri ce stau pe banca vecină râd, se distrează.)

Florian: Câtă veselie!

(O tânără se depărtează de grup și se apropie de banca lui Florian.)

Tânăra: E liber?

(Florian se uită uimit la tânără. De când dormea prin parcuri nu i-a mai cerut nimeni să se așeze lângă el.)

Tânăra: Pot să mă așez și eu pe bancă.

Florian: Dacă nu te deranjează să te așezi lângă un om de care toți au fugit mai bine de un an de când dorm sub cerul liber, te poți așeza.

Tânăra: (după ce s-a așezat) Pe omul ce doarme de mai bine de un an pe bănci nu l-a deranjat să renunțe la toate economiile lui ca să-mi salveze viața.

Florian (privind spre tânără cu atenție): Luminița?

Luminița: Da, eu sunt.

Florian: Cum m-ai recunoscut? Cum m-ai găsit?

Luminița: Atunci ai plecat imediat. Te grăbeai. Te-am căutat mult timp și nu te-am aflat. Ieri, mătușa mea, a venit în vizită pe la mine și mi-a povestit de tine.

Florian: Mă bucur să te revăd. Ești bine?

Luminița: Da. Tu?

Florian: Pe cât se vede.

Luminița: Cred că și tu ești bine.

Florian: Din câte am înțeles și tu ai o problemă cu florile.

Luminița: Adesea mă întreb ...

Florian: De ce se ofilesc florile când le ating?

Luminița: Ai dreptate. De unde știi?

Florian: Pentru că și eu am aceeași problemă.

Luminița: Îmi sunt așa de dragi florile.

Florian: La ureche. Floarea.

Luminița: Ce e cu ea?

Florian: S-a ofilit. (Îi ia floarea de la ureche.)

Luminița: Am cules-o în zori.

(Câteva picături de ploaie au început să ude parcul. Cei doi s-au luat de mână și s-au pregătit să se ascundă sub un copac când au observat că picăturile de apă ce le atingeau mâna cădeau peste un mugur ce strălucea lipit de pământ.)

Luminița: Ce se va alege de el?

Florian: Privește!

(Mugurul a început să pleznească și petalele își scoteau dințișorii.)

Luminița: Înflorește!

Florian: Acum înțeleg taina florilor. E dragostea. Atunci când le îngrijești cu dragoste nu se ofilesc niciodată. Eu nu am cunoscut dragostea maternă, dar te-

am cunoscut pe tine.

Luminița: Ai dreptate. Trebuia să ne întâlnim, ca să cunoaștem marea taină a vieții.

Florian: Dar tu o să pleci! Te vei întoarce la familia ta.

Luminița: Împreună cu tine.

Florian: E imposibil! Eu sunt un boschetar.

Luminița: Care mi-a salvat viața și pe care tatăl meu îl dorește ca ginere.

Florian: Adevărat?

Luminița: Adevărat.

(Cei doi pornesc spre casă. În urma lor florile își ridică capetele.)

SYNOPSIS

De ce se ofilesc florile când le ating?

De ce se ofilesc florile când le ating? surprinde drama unui tânăr marcat încă din copilărie de moartea mamei lui. Odată cu moartea mamei, cu lipsa dragostei materne, constată că toate florile pe care le atinge se ofilesc. Ajunge să fie chiar obsedat de acest lucru. Se simte captiv într-o lume în care florile se ofilesc.

Ajunge să trăiască un timp pe străzi. Doarme pe bănci. Lucrează cu ziua pentru a câștiga o bucată de pâine.

Salvează o tânără de niște traficanți de carne vie. Împreună cu acea tânără descoperă secretul ce ține florile mereu vii, dragostea.

RÂME, MELCI, VIERMI, ȘERPI

Personajele:

Tânărul X

Bătrânul X

Vecinul X

Doctorul X

Actul I

Personajele:

Tânărul X

Bătrânul X

Decorul: O cameră sumar mobilată. Un dulap, o masă, două scaune, un fotoliu așezat într-un colț al camerei, lângă dulap. Ferestrele camerei sunt deschise larg, astfel încât să se poată observa decorul unei naturi văratice, clădiri umbrite de copacii înverziți, străduțe pavate.

(Tânărul X se apropie de fereastră. Bătrânul stă pe fotoliu și răsfoiește un ziar.)

Bătrânul X: Ne informează că vin ploile.

Tânărul X: (își întoarce privirea spre bătrân): Așa scrie în ziar?

Bătrânul X: Așa scrie.

Tânărul X (întorcându-și privirea spre fereastră) Nu trebuie să scrie ei, ploaia se simte. (Face câțiva pași, pe urmă se reîntoarce la fereastră.) O simt. E prezentă în tot ce palpită. Uite! (Întinde mâna și rupe o frunză. Se depărtează puțin de geam și se întoarce spre bătrân cu privirea.)

Bătrânul X: Ce ți-a făcut frunza?

Tânărul X: A gustat prea mult ploaia. E plină de verdele ei. Dacă o strivesc între degete o să simt adierea apei. (Se așează pe scaun.)

Bătrânul X: Se strică vremea. Se simte în aer.

Tânărul X: Simt acest lucru în frunză. Se pregătea sărmana de ospățul apei, dar i-am curmat clipa supremă.

Bătrânul X: Oasele mă anunță că or să fie ploi grele.

Tânărul X: Nu-mi place ploaia. Pentru mine ploaia înseamnă izolare, teamă.

(Vântul mișcă zgomotos ferestrele.)

Bătrânul X: Nu mai e mult.

(Tânărul X tresare și aleargă spre fereastră. Privește cu atenție sticla deja lovită de câțiva stropi de ploaie.)

Tânărul X: O să blochez orice legătură cu exteriorul.

Bătrânul X: Și o să împiedici lumina să pătrundă adâncul nostru atât de sălbatic.

Tânărul X: O să mă ascund de ele. Or să fie multe, foarte multe. Vor pluti prin bălți. O să acopăr fereastra ca să nu le văd chipul hidos.

Bătrânul X: Despre ce vorbești?

Tânărul X: A început.

(Ploaia s-a dezlănțuit. Tânărul X face un pas înapoi.)

Bătrânul X: Plouă.

(Tânărul X fuge și se ascunde între fotoliu și dulap. Se poate zări stând ghem între mobilierul vechi și perete.)

Bătrânul X: Ce joc mai e și acesta?

(Tânărul X începe să tremure.)

Tânărul X: Nu e niciun joc.

Bătrânul X: Ce e cu tine?

Tânărul X: Mi-e teamă. Or să vină. Pe mine mă caută. Colțul acesta nu o să-mi fie suficient scut dacă nu voi închide fereastra, dar nu pot s-o închid, fiindcă mă vor vedea.

Bătrânul X: Ce tot spui?

Tânărul X: Închide fereastra!

Bătrânul X: E așa de bine cu fereastra deschisă. Simt aerul curat și răcoros.

Tânărul X: (cu lacrimi în ochi) Te rog, salvează-mă de ele! Închide fereastra!

Bătrânul X: De cine?

Tânărul X: De râme.

Bătrânul X: De râme?

Tânărul X: M-au urmărit din copilărie. Sunt pe urmele mele.

Bătrânul X: (Se ridică din fotoliu, lasă ziarul pe masă și se apropie de fereastră.) Râmele.

Tânărul X: Au apărut deja?

Bătrânul X: Cine?

Tânărul X: Râmele.

Bătrânul X: Nu.

Tânărul X: Închide fereastra!

Bătrânul X: Plouă liniștit. E așa plăcut să simți ploaia de la fereastra camerei tale. (Privește cu atenție pe geam.)

Tânărul X: Nu-mi place ploaia.

(Bătrânul X se depărtează de geam și se apropie de Tânărul X. Îl ia de mână și încearcă să-l depărteze din locul unde s-a ascuns.)

Bătrânul X: Vino, vino să-ți arăt ceva!

Tânărul X: Nu plec de aici până nu încetează ploaia.

Bătrânul X: Nu o să înceteze. Ploaia va ține mult.

Tânărul X: Atunci rămân aici. Când eram mic mă ascundeam după dulap.

(Bătrânul se așează din nou pe fotoliu.)

Bătrânul X: Ce ți-au făcut râmele?

Tânărul X: Nu știu. Nu mi-au făcut nimic, dar se târăsc pe pământ. Îmi

amintesc ce frică îmi era să merg la școală în copilărie după ce înceta ploaia. Era plin de râme prin bălți. Unele mici, altele mari. Toate păreau să mă privească sfidător în timp ce eu le ocoleam plângând.

Bătrânul X: Râmele sunt ale pământului, sunt curate. Oamenii sunt ai pământului, din el au lat ființă, asemenea rămelor, spre pământ își vor întoarce fața într-un final.

Tânărul X: Mi-e teamă de râme. Mi-e teamă de pământ. Mi-e teamă de mine însumi. Mi-e teamă de tot ceea ce se târăște.

Bătrânul X: Când o să cunoști tainele pământului, o să iubești râmele.

Tânărul X: Niciodată.

Bătrânul X: Mai ai multe de învățat.

Tânărul X: Când mama m-a îndemnat să fac primul pas, am căzut. Un timp mi-a fost frică să mai pășesc. Greu am acceptat să fac un nou pas. Al doilea pas mi-a arătat pământul pentru a doua oară. Pe jos, pe burtă, am început să mă târăsc, pentru că mama îmi spunea să încerc să mă înalț și-mi era teamă de a treia cădere. În timp ce mă târam spre căruciorul rămas la câțiva pași am observat o rămă. Se târa alături de mine. Era așa de urâtă, înfricșătoare, încât am reușit să mă înalț și să pășesc spre cărucior.

Bătrânul X: Râme și oameni.

Tânărul X: Într-o zi, după școală, să fi fost prin clasa a II-a, am acceptat să merg cu vărul meu după râme pentru a putea prinde pește din râu. Vărul meu era cu șapte ani mai mare decât mine. Îmi știa toate temerile și profita de acest lucru. Am fost să căutăm râme pe lângă bălegarul adunat de moș Ioviță din grajdul Măriuței. De fapt vărul meu căuta râmele. Eu îl priveam de la distanță. La un moment dat a luat o cutie plină de râme, a deschis-o și a prins între degete mai multe făpturi al pământului uitându-se la mine. Mi-a spus că le va mânca și le-a apropiat de gură. M-am speriat și am fugit. El a urmărit acest lucru. A alergat după mine cu râmele ce se zbăteau printre degetele lui. Îmi amintesc că mi-a spus, înainte ca eu să reușesc să mă ascund după poala bunicii, că va face o ciorbă de râme și o să mă invite la masă.

Bătrânul X: (ridicându-se de pe fotoliu) Vino cu mine!

Tânărul X: Mi-e teamă.

Bătrânul X: Nu ți se va întâmpla nimic.

(Bătrânul X și Tânărul X se apropie de fereastră.)

Tânărul X: Nu mai plouă.

Bătrânul X: Privește!

Tânărul X: E plid de bălți și râme. Același peisaj sumbru al copilăriei. (Se mai uită o clipă după care fuge în colțul de unde a plecat.)

Bătrânul X: N-ai înțeles nimic.

Tânărul X: Închide geamul!

Bătrânul X: Râmele nu vor pleca, chiar dacă închid geamul.

Tânărul X: Ai dreptate. Dacă nu vor intra pe geam, se vor târâ pe sub ușă.

Bătrânul X: Nu vor intra aici. (Se așează pe un scaun lăsând geamul

deschis.)

Tânărul X: Promiți că mă vei apăra de râme?

Bătrânul X: Nu pot să te apăr.

Tânărul X: E adevărat, nimeni nu le poate birui.

Bătrânul X: Nu ai înțeles. Spuneam că ele nu au cum să intre în cameră. Nu am pentru ce să la alung departe de tine.

Tânărul X: Râmele sunt peste tot. Sunt atât de multe. Au început să roadă pereții casei.

Bătrânul X: Te simți bine. (Se apropie și pune mâna pe fruntea tânărului.) Ai febră.

Tânărul X: Eram copil. Mă duceam la școală. A plouat mult și era plin de râme pe jos. M-am apropiat de un perete ca să mă feresc de râme. Asfaltul proaspăt refăcut era invadat de târâtoare. Erau atât de multe, mari, roșiatice, groase, subțiri. Peretele îmi dădea impresia de protecție până când o mașină a trecut pe asfaltul asaltat de făpturile pământului. O clipă nu le-am mai văzut chipul. Îndată ce mașina s-a pierdut pe strada pustie mi-am aruncat privirile spre bălțile ce spălau fața asfaltului, dar râmele nu mai erau acolo. Am zâmbit, însă când să fac un pas spre libertate le-am observat la picioarele mele. Mașina a alungat râmele la picioarele mele. Lipit de zidul care îmi îngreua drumul, cu privirile spre râmele ce se lungeau pe lângă pantofii mei am început să plâng. Cu teamă în suflet am ridicat un picior ca să pășesc peste râme. O rămă și-a ridicat și ea capul. Am pășit în grabă, pe urmă am luat-o la fugă spre școală. Peretele! Nu-mi oferă protecție! Iarăși m-am ascuns în locul nepotrivit. (Se ridică din colțul unde stătea ghemuit și se aruncă în fotoliu ascunzându-și picioarele sub el, ca să nu atingă vatra deloc.

Bătrânul X: Tu ai o problemă cu râmele.

Tânărul X: Sunt atât de puternice. Sapă galerii în pământ. Au atâta forță. Dacă străpung pământul, de ce nu pot pătrunde prin carnea și oasele oamenilor? Și noi am fost modelați cândva din pământ.

Bătrânul X: Cred că ploaia sună a retragere.

Tânărul X: Dar a trezit râmele, le-a chemat la suprafață, le trimite în lume după oameni.

Bătrânul X: Râme, râme, râme! Nu-ți fac nimic râmele. Sunt inofensive.

Tânărul X: Am tăiat într-o zi o rămă. Mă jucam în grădină. Am atins-o cu lama unei sape. Nu a murit. Are atâtea vieți rama. În loc de o rămă am început să mă confrunt cu două râme, râme tinere, râme regenerate.

Bătrânul X: (Se apropie de geam și se uită afară.) S-a oprit ploaia. E plin de râme sub fereastră. Mă duc afară să le văd mai bine. Poate înțeleg ce te sperie așa de rău.

Tânărul X: Nu mă lăsa singur!

Bătrânul X: Vino cu mine!

Tânărul X: Mi-e teamă.

Bătrânul X: O să fiu cu tine.

Tânărul X: Până când râma va săpa galerie în pământul nostru.

Actul II

Personajele:

Tânărul X

Bătrânul X

Vecinul X

Decorul: (Imaginea unei grădini în care predomină iarba mare. Se pot observa în fundal copacii înverziți, tufișuri cu zmeură și o bancă.)

Tânărul X (pășind cu teamă prin iarbă): Poate sunt râme ce se ascund prin masa de verdeață ce-așteaptă să se agațe de picioarele noastre.

Bătrânul X: E plin de râme. După râme am venit.

Tânărul X (Sare prin iarbă, încercând să se desprindă cât mai mult de pământ.): O bancă!

Bătrânul X: Astâmpără-te! O să culci la pământ frumsețe de iarbă.

Tânărul X (Ajunge lângă bancă și se urcă pe ea.) Am scăpat.

Bătrânul X: S-a agățat o rămă de pantalonii tăi.

Tânărul X: (speriat) O rămă, unde?

Bătrânul X: Pe piciorul stâng, deasupra gleznei.

Tânărul X (Zărește râma și începe să plângă.) Ajutor! Râma aceasta o să răzbune toate râmele ce am încercat să le sfărâm ca să împiedic regenerarea burghiurilor ce sfredelesc pământul.

Bătrânul X (Se apropie de tânăr și încearcă să-i ia râma de pe pantaloni.) Liniștește-te!

Tânărul X: N-o atinge, o să-ți pătrundă degetele și o să-și facă loc în carnea fragedă!

Bătrânul X (Ezită un moment, pe urmă se apropie din nou de locul cu pricina.): N-o să pătesc nimic. (Apucă râma cu degetele mâinii drepte și o depărtează de tânăr aruncând-o în iarba umedă.)

Tânărul X (Începe să rădă zgomotos printre lacrimi.): Am scăpat.

Bătrânul X (Se depărtează de bancă și pornește spre tufișurile cu zmeură.) Mă duc să culeg câteva zmeure. Cred că sunt foarte dulci după ploaie.

Tânărul X: Eu rămân aici. (Strigă.) Să nu stai mult! E posibil ca râmele să încerce să pătrundă lemnul băncii și să ajungă la mine.

Bătrânul X: (Își retrage mâna speriat din zmeuriș.) Un melc.

Tânărul X: Un melc?

Bătrânul X: M-a atins. Îi simt lichidul pe piele. Mi-e scârbă. (Încearcă să se depărteze de tufișul cu zmeură, dar alunecă. În fața lui doi melci se târau prin iarbă.) E plin de melci. Niciodată nu mi-au plăcut melcii.

Tânărul X: Lângă mâna ta.

Bătrânul X: Altul. (Încearcă să se ridice.) Nu-mi pot mișca piciorul. Mă doare. Cred că s-a fracturat un os și e plin de melci. Mereu mi-a plăcut să-i privesc cum se târăsc, dar niciodată nu am suportat să se târască spre mine lipicioșii aceștia ce-și poarta casa-n spinare alergând din loc în loc, parcă ar căuta eternitatea și nu pot pași dincolo fără cocoșa calcaroasă.

Tânărul X: Eu am o colecție de cochilii.

Bătrânul X: Mai bine mi-ai da o mână de ajutor.

Tânărul X: Nu pot, e plin de râme în jurul băncii.

Bătrânul X: Salvează-mă de melci! Se târăsc spre mine. Unul a început să mi se urce pe piciorul neputincios. Mi-a atins pielea cu făptura lui moale și lipicioasă! Mi-e rău! Sunt atacat de târătoare lipicioase!

Tânărul X: Nu pot să părăsesc banca! Sunt prea multe râme în jur!

Bătrânul X: Se răzbună pe mine, pe vremea când îi priveam târându-se. Au venit să asiste cum mă târăsc eu, să mă atingă. De fapt, nici nu pot să mă târăsc. Piciorul meu e o povară. Casa lor e o porțiță salvatoare. Nu mai suport atingerea lor!

Tânărul X: (Începe să strige cât îl țin puterile.) Ajutor! Ajutați-ne!

Bătrânul X: (Începe și el să strige.) Ajutor!

(În grădină își face apariția un vecin.)

Vecinul X: Ce se întâmplă, vecine? De ce strigi? Ce ai pățit? (Aleargă spre bătrân.)

Bătrânul X: Piciorul, mi-am fracturat piciorul!

Vecinul X: (Se adresează tânărului.) De ce stai acolo? Ajută-mă să-l ridic! Trebuie să-l ducem la spital!

Tânărul X: Nu pot, e plin de râme.

Bătrânul X: Se teme de râme.

Vecinul X: E bolnav.

Bătrânul X: Mă doare.

Vecinul X: Mă duc după căruț. O să te scot de aici. (Pleacă.)

Bătrânul X (cu lacrimi în ochi): Melcii!

Tânărul X: Râmele!

(Vecinul se întoarce cu un căruț și-l ridică pe bătrân.)

Vecinul X: (așezându-l în căruț): Rezolvăm imediat problema. O să mergem la doctor și o să fii ca nou.

Tânărul X: Nu mă lăsați aici! E plin de râme. Luați-mă cu voi!

Vecinul X: E mai bine să rămâi cu râmele tale. Poate te răcorești și scapi de fobie.

Bătrânul X: Am scăpat.

Vecinul X: Nu puteam să-mi las vecinul în suferință.

(Vecinul X se depărtează ducându-l pe bătrân în cărucior.)

Tânărul X: A scăpat de melci. Dar eu? Eu sunt înconjurat de râme. Cum o să scap eu de laserele acestea? Se urcă pe suportul de lemn al băncii! Se pare că râmele au făcut pact cu melcii. Se târăsc împreună și se apropie de mine.

Trebuie să mă apăr! Știu. Pantofii! Am găsit capcana! (Se descalfă. Așează pantofii într-un colț al băncii și se depărtează spre alt colț.) Acum o să le prind! De data acesta eu sunt călăul. (Râmele se urcă pe bancă și intră în pantofii tânărului.) Au intrat în pantofii! Acum le pot fereca. Poate vor reuși să găurească pantofii? Nu cred, sunt de cauciuc. Sunt moștenire de la bunicul meu. Probabil el a știut cum să se apere de târătoare. (Un melc intră și el într-un pantof.) Melcul și râma, cea mai bună frăție! (Își dă jos cămașa și înfășoară cu precauție și teamă pantofii în ea.) Am rămas fără cămașă și pantofi. Mi-au mâncat râmele și melcii pantofii și cămașa. Sunt desculț și gol. Trebuie să fug! Mă duc la spital după bătrân. Trebuie să-i arăt grozava captură. (Se dă jos de pe bancă și începe să alerge prin iarba umedă.) Am scăpat! Sunt liber! (Se reîntoarce la bancă și ia captura.) Mă duc după bătrân. Dacă el s-a depărtat de mine, mă târăsc eu după el, mă târăsc ca un melc în disperarea de a-și purta casa. Împreună o să biruim târătoarele.

Actul III

Personajele:

Tânărul X

Bătrânul X

Doctorul X

Vecinul X

Decorul: Imaginea unui salon de spital, două paturi, două scaune, o masă.

Bătrânul X: (Se află întins pe un pat. Un medic îi bandajează piciorul.)

Doctorul X: Acum e bine. Putea să fie și mai rău.

Bătrânul X: Când o să pot pleca acasă?

Doctorul X: Imediat ce o să vină o rudă după dumneavoastră.

Bătrânul X: Nu am pe nimeni. Singura mea rudă prin alianță, fratele meu de cruce a rămas în grădină pe bancă încercând să se apere de râme.

Doctorul X: Nu înțeleg.

Bătrânul X: Am greșit atât eu, cât și el. El m-a abandonat întâi, pe urmă l-am abandonat eu. Am călcat legătura noastră sfântă de a rămâne nedespărțiți până la moarte.

Doctorul: (Termină de bandajat piciorul.) E ca nou. Mai trebuie să vină fratele tău după tine.

Bătrânul X: Nu poate. A rămas într-o închisoare. E prizonierul râmelor.

Doctorul: Cine să te mai înțeleagă?

(În salon își face apariția Tânărul X.)

Tânărul X: Credeați că te-am abandonat?

Bătrânul X: Tu?

Tânărul X: Eu. (Se apropie de pat.)

Doctorul X: Fratele?

Tânărul X: Da, fratele!

Doctorul: Nu ai ce îmbrăca și încălța tinere?

Bătrânul X: Ce s-a întâmplat cu pantofii și cămașa ta?

Tânărul X (scoțând dintr-o plasă pachetul): Sunt aici. Am capturat râme și melci.

Doctorul X: Râme și melci?

Tânărul X (desfășurând cămașa din jurul pantofilor): Le-am adus.

Doctorul X: Ce ai adus?

Tânărul X: Râme și melci. (Pune pantofii jos și din ei iasă râme și melci.)

Bătrânul X: Știam eu că vei birui.

(Doctorul X se apropie de târătoare și observă un vierme.)

Doctorul X: Viermi. (Se aruncă în patul liber.) Ucideți viermele!

Tânărul X: Un vierme. Nu am observat când a intrat și el în pantof.

Doctorul X: Omoară viermele!

Tânărul X: Ce ți-a făcut viermele?

Doctorul X: E inamicul nostru. Ne va roade și cel din urmă os. El e otrava ce se hrănește din tot ceea ce mișcă. Se târăște până ne străpunge inima.

Bătrânul X: Până și doctorul!

Doctorul X: Moșului meu i-au mâncat viermii piciorul până și-a dat ultima suflare. Unui nepot i-au năpădit viermii intestinale și a închis ochii datorită toxinelor acestora. Am uitat o bucată de carne la soare și viermii au apărut îndată s-o guste. Până și florile sunt asaltate de viermi. Frunzele lor plâng sub colții omidelor. Fructele sunt invadate de viermi și eu nu pot să le simt dulceața. Peste tot sunt viermi. Până și oamenii sunt niște viermi care se mănâncă unii pe alții.

Tânărul (ce a ascultat atent pledoaria medicului): Râmele au evadat. (Sare și el în pat, lângă medic.)

(În salon își face apariția vecinul.)

Vecinul: Ce se petrece aici? (Privește târătoarele.)

Tânărul X: Râme.

Bătrânul X: Melci.

Doctorul X: Viermi.

Vecinul X: Încă n-au cunoscut șerpai.

PUNCTUL

Personajele: Tătulea, Agrișan, Mască, Trifoi, Pitic, Baltă, Profesorul, Mama, Fratele, Sora, Bătrânul, Maria, Sonia, Lola, Asistentul social.

Actul I

Personajele: Profesorul, Tătulea, Agrișan, Mască, Trifoi, Pitic, Baltă, Sonia, Maria, Asistentul social.

Decorul: O sală de clasă, câteva bănci cu scaune așezate pe două rânduri în linie dreaptă, o catedră așezată în fața băncilor, în punctul dintre cele două rânduri, o tablă, pe catedră o trusă de geometrie, cretă, burete.

(Elevii sunt în bănci și răsfoiesc caietele de matematică.)

Pitic: Sunt prea grele formulele acestea. Nu o să le pot memora niciodată. Iarăși o să primesc un trei.

Trifoi: Eu am avut noroc ieri. S-a sunat de pauză când trebuia să răspund.

Agrișan: Iarăși tu, Trifoi, tu și norocul tău.

Pitic: Nici cu tine nu ne este rușine. Ești ca agurida.

Agrișan: Te-ai găsit tocmai tu, Pitic, să faci observații!

Pitic: Agrișane, Agrișane, aguridă din cap până-n picioare!

(Agrișan se ridică din bancă și se repede la Pitic. Mască, colegul de bancă a lui Pitic se postează impunător în fața lui.)

Agrișan: Nu te amesteca, Mască!

Mască: Fierbe mândria în domnișorul crescut cu lapte și miere.

Agrișan: Te roade invidia că nu au și părinții tăi o vilă?

Mască: Pe tine te mănâncă spinarea!

Agrișan: Cred că pe tine te roade stomacul de foame!

(Cei doi sunt la un pas de a se lua la trântă.)

Baltă: Încetați!

Agrișan: Că spune Baltă?

Baltă: Eu zic să puneți punct disputei și să repetați la matematică, că vine profesorul și vă ascultă.

Mască: Nu are rost să-mi irotesc energia pe unul ca el. (Se așează în bancă.)

(Toți își aruncă privirile în caiet. Agrișan se întoarce la locul lui dezamăgit, pentru că nu mai i se acordă atenție.)

Agrișan: Nu am cu cine să port o discuție în clasa aceasta.

Mască: Ei, cum să nu ai? Toată ziua te ascunzi cu Sonia pe sub copacii din parc.

Sonia: Nu cred că este problema ta prietenia dintre mine și Agrișan.

Agrișan: Nu merită să te cobori la nivelul lor.

Mască: Care nivelul lor?

Tătulea: Aud pași pe coridor.

Trifoi: Vine profesorul!

(În clasă intră profesorul.)

Profesorul: Bună ziua!

Elevii: Bună ziua!

Profesorul (privind tabla): Tot neștearsă găsesc tabla. Agrișan?

Agrișan: Prezent!

Profesorul: Șterge tabla!

Agrișan: Nu sunt eu responsabil cu serviciul în clasă astăzi, e Maria.

Maria (Merge să șteargă tabla.): Mă scuzați.

Profesorul: Mai repede!

(Maria șterge tabla și se reîntoarce în bancă. Profesorul ia compasul de pe catedră și se apropie de tablă, dar Asistentul social intră în clasă.)

Asistentul social: Bună ziua! Mă iertați că vă deranjez. Ați putea să veniți două minute până la mine în birou, domnule profesor?

Profesorul: Aș putea să refuz? Orice solicitare a anui asistent social e sfântă.

(Profesorul părăsește sala de clasă luând cu el compasul.)

Agrișan: Dorea să facă un cerc. Ne omoară cu cercul.

Tătulea: O să facem noi cercul până se întoarce profesorul.

Agrișan: Nu avem compas, Tătulea!

Tătulea: Nu avem nevoie de compas.

Agrișan: Nu?

Tătulea: Mască!

Mască: Ascult.

Tătulea: Scaunul!

Mască: Scaunul meu?

Tătulea: Da.

(Mască se ridică și își ia scaunul pe sus. Tătulea îi ia Soniei elasticul ce-i lega părul, fără să-i ceară voie și fuge în fața clasei. Mască era deja acolo cu scaunul.)

Sonia: Cum îți permiți?

(Se duce să-și recupereze elasticul, dar este oprită de Trifoi ce se așează ca un stăvilar în fața ei.)

Trifoi: Unde domnișoară?

Sonia (încercând să treacă de Trifoi fără rezultat): O să cer să fiu transferată într-o altă clasă.

Agrișan: Eu zic să renunți la elastic. Nu poți recupera nimic de la ei.

Sonia: Ai dreptate. (Se reîntoarce în bancă.)

(Tătulea leagă cu ajutorul elasticului o bucată de cretă de piciorul scaunului. Face pe tablă un punct cu o altă cretă, pe urmă cu ajutorul noului compas desenează un cerc pe tablă.)

Agrișan (disprețuitor): Se cred isteți!

(Tătulea și Mască se reîntorc în bancile lor. Sonia își primește elasticul de la Mască ce eliberează piciorul scaunului de povara bucății de cretă.)

Mască(aruncând elasticul pe banca Soniei): Să-ți prinzi pletele până nu vine

profesorul cu mustările lui!

(Sonia își prinde părul. Mască se așează și el pe scaun.)

Profesorul (intrând în clasă): Mă scuzați. (privește tabla) Ați desenat cercul! Cum ați reușit?

Maria: Tătulea a fixat un punct pe tablă, pe urmă ... (este întreruptă de profesor)

Profesorul: Așteaptă! Tătulea?

Tătulea: Da?

Profesorul: Te duci acasă. Mama ta se simte rău.

Tătulea: Mama?

Profesorul: Nu este cazul să intri în panică.

(Tătulea părăsește sala de clasă.)

Tătulea: Bună ziua!

Profesorul: Să ne întoarcem la punctul nostru. Punctul este o noțiune abstractă.

În cazul de față este o urmă lăsată pe tablă.

(Maria ridică mâna.)

Profesorul: Da, Maria!

Maria: Orice lucru pornește dintr-un punct.

Profesorul: Da. Dacă doresc să trasez o dreaptă de la catedră până în spatele clasei, fixeaz prima dată două puncte. În cazul cercului o să trasez trei segmente, dintr-un punct în alt punct.

(Profesorul fixează cele trei puncte și desenează un triunghi.)

Agrișan: Un triunghi!

Profesorul: Punctul nu are dimensiune. Astfel dintr-un punct am obținut o mulțime de puncte, pe urmă o figură geometrică.

Maria: Punctul este și el o figură geometrică?

Profesorul: Da, Maria. În cazul figurii geometrice de pe tablă vorbim despre punctul lui Gergonne, un triunghi înscris în cerc.

Sonia: Să definești un punct? Punctul lui Gergonne?

Profesorul: Punctul lui Nagel care prezintă tot un triunghi înscris într-un cerc, punctul lui Miquel, al unui patrulater. Cu ajutorul punctului geometric pot să fie definite drepte, plane, spații, hiperspații.

Pitic: E ciudat punctul acesta, domnule profesor! La limba română punctul marchează o pauză în comunicare.

Profesorul: Are multe puncte matematica.

Pitic: Mai multe?

Profesorul: punct aderent, punct circular, punct de contact, punct de maxim, punct de minim, punct singular, puncte ciclice, puncte reciproce (este întrerupt)

Pitic: Nu, nu, nu, prea multe, mult prea multe.

(Profesorul ia o coală albă de hârtie de pe banca unui elev, un creion și desenează un punct. Ridică coala.)

Profesorul: Ce observați?

Maria: Un punct pe o foaie albă.

Agrișan: Un cerc.

Pitic: Pe dumnevoastră, domnule profesor?

Profesorul: Pe mine? Unde mă vezi pe mine?

Pitic: Într-un punct. Am învățat să privesc dincolo de punct. Când am studiat poemul *Scrisoarea I* de Mihai Eminescu am descoperit că tot ce există a luat ființă dintr-un punct ce a început să se miște. Prin urmare toți ne avem începutul într-un punct. Până și matematica, materia ce nu e prietenă cu mine își are originea într-un punct. Dacă privim dincolo de punctul fiecărui lucru o să desoperim înțelepciunea lumii. Orice linie pleacă dintr-un punct. Orice ființă urmează o linie, o traiectorie în viață. Adesea fapăturile se învârt în jurul aceluiași punct, trazează cercul, iar ele sunt punctul.

Agrișan: De când ești așa filosof?

Pitic: E opinia lui Tătulea. El mi-a explicat acest aspect. El mi-a spus ce v-am comunicat astăzi într-o zi când l-am ajutat să facă mâncare pentru frații lui, pentru că mama îi era la muncă. Când mâncarea a ajuns în punctul de fierbere Tătulea a început să vorbească despre punct ca despre o noțiune abstractă, nedefinită. L-a întâlnit mereu în bucătărie când ținea locul mamei și a descoperit punctele fizicii, punctul de evaporare, punctul de topire, punctul de condensare.

(Discursul lui Pitic este întrerupt de sunetul clopoțelului ce anunța pauza.)

Agrișan: Era limpede că nu-i gândirea ta.

Profesorul: Mergeți în pauză! Ne reîntâlnim peste zece minute.

Actul II

Scena I

Personajele: Tătulea, Lola, Sora, Fratele

Decorul: Imaginea unui parc toamna, o alee, bănci.

(Tătulea se află în parc pe o bancă.)

Tătulea: Și totul a plecat dintr-un punct. Eram la școală. M-au trimis acasă și de acasă la spital. Mama s-a depărtat de mine, s-a îmbolnăvit. De atunci au căzut zeci și sute de frunze. Toamna se rotea în jurul meu. Eu eram punctul. Pe tata, pe tata l-am văzut ultima dată când am avut șapte ani, atunci când s-au născut gemenii, fratele și sora. Nu știu unde a plecat. Mama nu mi-a spus. Mama, de ea am grijă de mai bine de trei ani. E la pat. Am devenit stălpul casei. Nu am mai putut merge la școală. Trebuia să am grijă de toți. Frații mei sunt încă prea mici ca să se descurce singuri. Muncesc, muncesc cu ziua. Nicio zi nu seamănă cu altă zi. Când are cineva nevoie de o mână de lucru mă cheamă. Eu mă duc. Ieri am întâlnit-o pe Sonia. Mi-a spus că s-a certat cu Agrișan. Era foarte tristă. Mi-a dat întâlnire astăzi în parc. O fată să-mi dea întâlnire? Poate e ceva modern. O aștept de o oră și nu a mai ajuns. Din câte știam e dintr-o familie bună și totuși nu-și respectă o promisiune. Mi-a promis că va veni să mă întâlnesc în parc. Ea a fixat punctul de întâlnire. Nu mai vine. E așa pustiu parcul! Nu a trecut nimeni pe aici de mai bine de un ceas. Probabil i-a speriat ruginiul toamnei. Atâția copaci și atâtea frunze moarte, cine să se mai piardă într-un punct

neînțeles? (Se uită în stânga și-n dreapta.) Nu vine. Probabil a intervenit ceva. (Tătulea observă o fată.) Vine cineva! Poate e Sonia. (Fata se apropie de Tătulea) Nu e Sonia.

Lola: Bună ziua!

Tătulea: Bună ziua!

Lola: (arătând spre bancă) E liber?

Tătulea: Da.

Lola: E frig afară.

Tătulea: Atunci ce faci afară?

Lola: Mă ascund.

Tătulea: Te ascunzi?

Lola: Cei de la asistență socială au venit la mine acasă să-mi ia copiii de care am grijă. Mă consideră o femeie cu principii nesănătoase. Copiii au fugit să se ascundă în oraș. Până la urmă cei de la asistență socială au renunțat să-i mai caute. Le-am promis că o să vin să-i întâlnesc într-un punct, atunci când o să fie liniște, iar punctul e acest parc, această bancă. Acum o să-i aștept. Tu ce faci în parc pe frigul acesta?

Tătulea: Am așteptat o fată.

Lola: Am văzut o fată.

Tătulea: Unde?

Lola: A trecut pe o alee secundară. Era cu un băiat. Vorbeau despre cineva Tătulea și râdeau.

Tătulea: Eu sunt Tătulea.

Lola: Eu sunt Lola.

Tătulea: Ce vorbeau despre mine?

Lola: Nu am dat atenție discuției. Cred că pe fată o chema Sonia, așa i-a spus tânărul.

Tătulea: Era Agrișan. S-au împăcat.

Lola: Pe Sonia o așteptam.

Tătulea: Pe tine.

Lola: Pe mine?

Tătulea: Da. Am venit să caut pe cineva care iubește copiii, pe cineva care să mă ajute să am grijă de frații mei, pe cineva ca tine.

Lola: Eu? Cum au putea să ai încredere în mine?

Tătulea: E încercarea vieții tale, e punctul din care poți să pornești pentru a demonstra că ești fata pe care o așteptam.

Lola: Dar eu nu așteptam pe nimeni. Niciodată nu am așteptat pe nimeni. Nici nu-mi amintesc punctul din care-am plecat în lume. Eu nu mi-am cunoscut părinții. Am crescut la orfelinat. Acum ajut pe cei lipsiți de dragostea părintească, pe cei care îmi seamănă. Îi ajut cum m-aș ajuta pe mine.

Tătulea: Pe mine cine mă ajută?

(În parc apar doi copii. Se propie de banca celor doi.)

Tătulea (către copii): Ce e cu voi aici? Ce face mama?

Fratele: E bine. Am venit să te chemăm acasă. Sunt două ore de când ne-ai lăsat singuri.

Tătuilea: Am găsit-o pe Lola. Ea o să fie sora voastră mai mare. O să se ocupe de voi în absența mea. (către Lola) Ei sunt Fratele și Sora.

Lola: O să-i iau la mine când tu ești ocupat cu munca.

Tătuilea: Mulțumesc.

Lola: O să-i trimit la școală. Mie mi-a fi plăcut să fac școală.

Tătuilea: Și eu am iubit învățătura. Și astăzi mai citesc câte o carte când am timp.

Sora: Mie nu-mi place să citesc. Punct.

Lola: Oamenii cu școală sunt educați.

Fratele: Ce înseamnă educat?

Lola: Manierat, politicos.

Sora: Mie îmi place să mă joc.

Lola: Ești încă un copil.

Sora: Sunt un copil și punct.

Tătuilea: (către Lola) Crezi că te-ai putea ocupa de ei?

Lola: Da.

Tătuilea: Mulțumesc. Eu o să plec. Mă duc să caut o posibilitate de a face și astăzi rost de pâine.

Scena II

(Lola rămâne cu Fratele și Sora. Copiii se așează lângă Lola pe bancă, unul la stânga, altul la dreapta.)

Fratele: Nu am apă.

Lola: Ți- sete?

Fratele: Da.

Sora: Nu am mâncare.

Lola: Ți-e foame?

Sora: Da.

(Lola a deschis geanta ce a ținut-o strâns în brațe și a scos o sticlă de apă și mâncare.)

Lola: Geanta era pregătită pentru copiii mei, dar ei s-au rătăcit pe undeva.

Sora: Ai copii.

Lola: Mulți.

Fratele: O să ne jucăm cu ei?

Lola: Acum nu mai sunt. S-au pierdut ca un punct în văzduh. De astăzi voi sunteți copiii mei.

Sora: Mai avem o mama. Ce bine!

Lola: Da.

Sora: Și când n-o să pot adormi seara o să-mi spui povești?

Lola: O să vă învăț să vă gândiți la un punct, la punctul vostru.

Fratele: E ca atunci când numărăm oile?

Lola: Da. E ca atunci. (Copiii încep să mănânce.)

Actul III

Personaje: Bătrânul, Tătulea, Lola, Invitații, Agrișan, Sonia.

Decorul: O sală de dans, pe margine mese, scaune.

(Invitații dansau. După ce muzica s-a oprit s-au retras cu toții la masă să servească un aperitiv.)

Agrișan (întreabă pe un bătrân ospătar): Cine s-a ocupat de toate?

Bătrânul: Lola.

Agrișan: O cheamă ca pe femeia aceea de avea grijă de copiii ce spălau gemurile de la mașini.

Bătrânul: Și voi în loc să-i miluiți pentru efortul depus ce faceați?

Agrișan (râzând): Îi fugăream.

Bătrânul: E aceeași Lola.

Agrișan: Am fost chemat de niște oameni ai străzii la bal?

Bătrânul: Au aflat că ai probleme financiare și s-au gândit să te ajute.

Agrișan: Ei?

Bătrânul: Tătulea a muncit mult. Tot ce vezi e rodul muncii lui.

Sonia: Și tu ai risipit avera părinților tăi.

(Se aude un vals. Tătulea și Lola încep dansul.)

Bătrânul: Le stă bine împreună.

Sonia: Ce legătură au ei doi?

Bătrânul: Sunt soț și soție.

Sonia: Dacă l-am lăsat să scape din laț.

Agrișan: (către Sonia) O să pui punct discuției acum!

Sonia: Acesta e punctul tău de vedere.

Agrișan: Eu nu mai pot să stau aici.

Sonia: Eu rămân.

Bătrânul: Aveți un pachet, un mic ajutor din partea organizatorilor.

Agrișan: De la ei? Nici dacă mor.

Sonia: Primesc eu ajutorul.

Bătrânul: Imediat.

(Părăsește sala și se întoarce cu un pachet ce-l dă Soniei. Tătulea și Lola încă dansau. Pe pachet era un punct.)

Agrișan: Un punct. Probabil e punctul din care Tătulea trasează cercul ca la școală. Și când stai să te gândești totul începe dintr-un punct și nu știi unde acel tot își găsește finalitatea.

Sonia (râzând): Suntem niște puncte.

Bătrânul: Ei au fost niște puncte și au creat împreună o piramidă.

(Tătulea și Lola dansau. Agrișan cu Lola au părăsit sala de bal cu un pachet de la cei pe care i-au disprețuit cândva.)

BABELE

Piesă într-un act

Personajele: Muribunda, Baba 1, Baba 2, Baba 3, Baba 4, Baba 5, Baba 6, Baba 7, Baba 8, Baba 9, Fiul, Doctorul, Preotul.

Decorul: O cameră modestă, câteva scaune, un pat.

(Pe pat este o femeie bătrână. Lângă pat sunt două babe. Pe scaune stau alte șapte babe.)

Baba 1: Îi e sete. Are buzele uscate.

Baba 2: (Udă un prosop într-un pahar cu apă și udă buzele bolnavei.) Măcar îi mai trece din fierbințeală.

Baba 1: Nu mai are mult.

Baba 3 (apropiindu-se de pat) Cum îți dai seama?

Baba 4: (venind și ea lângă pat) Abia respiră. Parcă suflă ultima fărâmă de viață.

Baba 1: Trage să moară.

Baba 5: Veniți pe scaune, îi luați aerul!

Baba 1: Ce aer? Ea cere ajutorul, dar nimeni nu-i răspunde. E între viață și moarte. Ne vede pe noi și-i vede pe cei de dincolo. Nimeni nu o poate ajuta.

Baba 6: Eu sunt bătrână, dar nu am mai văzut om murind. Așa respiră omul când își dă sufletul?

Baba 1: Respiră din ce în ce mai greu. Se luptă să trăiască.

Baba 7 (se apropie de pat): E toată transpirată.

Baba 1: Sudorile morții.

Baba 3: Să o lăsăm liniștită. (Se retrage pe scaun alături de babele 2, 4, 5, 6, 7, 8, 9. Lângă pat rămâne doar Baba 1.)

Baba 8: Să ne rugăm!

Baba 9: Tatăl nostru.

(În cameră își face apariția fiul bătrânei cu doctorul.)

Doctorul: Bună ziua. (către fiul bătrânei) E prea multă lume. Nu-i face bine bolnavei. Îi poate agrava starea.

(Baba 1 se retrage și ea pe scaun. Doctorul ia tensiunea bolnavei.)

Doctorul: Are tensiunea foarte mică.

Baba 1: E aproape moartă. Se scurge viața din ea.

Doctorul: O să chem ambulanța ca să-i pot face investigații la spital.

Baba 1: Să nu moară la casa ei!

Baba 2: De ce n-o lăsați să moară liniștită?

Fiul: Ați venit să vă ajutați prietena să moară? Pentru acest lucru ați venit?

Baba 9: Să ne rugăm pentru ea.

Fiul: Să moară, nu?

Baba 8: Să trăiască, dacă are zile, iar dacă nu are, să o ierte Dumnezeu.

Fiul: Ca și cucuvelele. Vă adunați acolo unde simțiți durere și lacrimi. Mergeți la casa voastră vestitoare ale răului!

Baba 7: Să plecăm!

Baba 1: Nu plecați niciunde! Trebuie să fim aici! Are nevoie de noi.

Fiul: De ce ar avea nevoie de voi? Să o ajutați să sufere?

Baba 1: Nu-l luați în seamă!

Doctorul: O ducem la spital?

Fiul: Da! Să încercăm tot posibilul să o salvăm!

(Muribunda geme și deschide ochii.)

Muribunda: Mi-e sete.

Fiul: Mamă! Cum te simți?

Muribunda: Mi-e sete.

(Baba 1 ia un pahar cu apă și o lingură. Se apropie de pat. Fiul îi ia paharul și-i dă muribundeii apă cu lingura. Aceasta se înecă. Nu poate să înghită. Abia poate să ia câteva picături de apă.)

Muribunda (foarte lucidă) Domnule doctor?

Doctorul: Am venit să te duc la spital ca să te faci bine.

Muribunda: Nu merg la spital. Eu vreau să mor la casa mea, pe perna mea.

Fiul: Nu o să mori!

Muribunda (către fiul său): Ești obosit. Mergi să te odihnești cât mai este timp.

Văd că au venit în vizită vecinele.

Fiul: Îți iau aerul babele acestea!

Muribunda: Așa te-am educat?

Fiul: Iartă-mă, mamă!

Muribunda: Ești un copil. Mergi să te odihnești!

(Muribunda cade pe pernă și începe să respire greu. Doctorul îi ia pulsul.)

Doctorul: A intrat în comă. Din comă puțini oameni își revin. Ea are și o vârstă înaintată.

Baba 1: Trage să moară.

Fiul: Iarăși.

Baba 2: Lasă-l!

Doctorul: Să o ducem la spital!

Baba 1: Să moară fără lumânare!

Fiul: Nu o mai ducem niciunde. De acum totul depinde de voia lui Dumnezeu.

Baba 4: Am știut mereu că ești înțelept.

Doctorul: Atunci eu plec.

Fiul: Vă conduc.

(Doctorul și fiul părăsesc camera. Baba 1, 2 și 3 se apropie de pat.)

Baba 3: Cât suferă!

(Muribunda strânge pătura.)

Baba 2: Se agață de orice ca să scape. Și-a încheștat mâinile în pătură ca într-un scut.

Baba 1: Nu mai are putere! O să scape pătura din mână.

(Muribunda abandonează pătura.)

Baba 1: V-am spus. Se vede pe mâinile ei că e sleită de puteri, nu mai are vlagă. E gata. Mult nu o mai duce. Poate să fie vorba de câteva minute, cel mult câteva ceasuri. Nu o să mai apuce ziua de mâine.

Baba 9: Pentru ea nu va mai răsări soarele.

Baba 2 (către babele de pe scaun): Să pregătiți o lumânare aproape.

(În cameră intră fiul muribundeii și se apropie de pat.)

Baba 7 (Se apropie de dulap și scoate o lumânare.) Uite lumânarea! A păstrat-o în dulap încă de pe vremea când era sănătoasă. Mi-a arătat mie locul.

Fiul: În loc să ajutați omul, să-l duceți la spital, căutați lumânarea și așteptați să moară!

Baba 1: Nu luați în socoată!

Baba 2: Mergi să te odinești, maică! Rămânem noi cu mama ta.

Fiul: Nu plec de aici. (Se așează pe pat, la picioarele muribundeii.)

Baba 1 (studiază muribunda): Se luptă.

Fiul: Lăsați-o în pace!

(În cameră intră un preot.)

Preotul: Doamne ajută.

Babele: Bine-ați venit părinte!

Preotul: Bine v-am găsit! (Se apropie de pat.)

Fiul: Cine-a chemat preotul?

Baba 9: Eu.

Preotul: M-ați chemat târziu. Nu-i mai pot da ultima împărtășanie. Tot ce pot să fac este să mă rog pentru sufletul ei să se liniștească.

Fiul: Ați face mai bine să vă rugați să-și revină.

Preotul: Cum o să fie voia Domnului, fiule!

Fiul: Toți ateptați să vină moartea s-o ia.

Baba 1: Nu vrea să înțeleagă.

Preotul: „Liniștitorul cel Sfânt și minunat al valurilor înspumate și salvatorul trupesc și sufleteș al Sfântului Petru, liniștește-ne pe noi sufletește și trupește, și salvează pe toți aleșii tăi, din focul ce va fi să vină, ca să-ți cântăm Iisuse salvator ceresc, salvează-ne pe noi păcătoșii.“ (Acatistul Domnului Nostru Iisus Hristos, liniștitorul sufletelor noastre)

Fiul: Nu o lasă liniștită niciun moment.

Preotul (Stropește camera cu apă sfințită.) Vă las în pace. (Pleacă.)

Baba 1: Parcă s-a mai liniștit.

Fiul: Eu n-am văzut niciun miracol.

Baba 1: Ești prea încordat. E bine să te odihnești.

Fiul: Nu plec de aici.

Baba 2: Parcă i s-a pus un nod în gât, căci abia mai respiră.

Baba 3: Cred că o doare în piept.

Baba 1: Gheara morții îi apasă pieptul.

Fiul: Femei nebune. Aveți minte? Cum s-o ajutați așa?

Baba 2: Ceva nu-i bine.

Baba 1: Lumânarea!

Baba 7 (Vine rapid cu lumânarea.)

Baba 2: Aprinde-o!

(Baba 7 aprinde lumânarea și o pune în mâna muribundeii ținând și ea de mâna neputincioasă.)

Fiul: Mama!

Baba 1: Nu a sosit încă ceasul.

(Baba 7 își retrage mâna. Stige lumânarea și se duce la loc.)

Fiul (Mai mult pentru el.) Sunt nebune.

Baba 1: Mai are de tras.

Baba 2: E toată o apă.

Baba 3: E o durere mare când se desparte sufletul de trup.

Fiul: Poate a făcut popa un miracol.

Baba 4: La o anumită vârstă miracolul se înfăptuiește greu.

Fiul: Nu văd ce legătură are miracolul cu vârsta.

Baba 1: Lumânare!

Fiul: Iarăși.

(Baba 7 face același joc.)

Baba 2: Acum e gata.

(Muribunda își dă ultima suflare.)

Baba 1: E moartă.

Baba 7: E prima dată când țin lumânarea cuiva.

Baba 2: A fost bună înaintea lui Dumnezeu, căci a murit cu lumânare.

Baba 5 (Se apropie de pat și începe să bocească.) Scoală-te, scoală-te! Fiul tău te așteaptă. Cui îl lași? Scoală-te. Ai uitat de prietenele tale. Ești supărată pe ele? Ești făloasă și nu le răspunzi? Scoală-te!

Fiul: Lăsați teatrul! Până acum ați așteptat să moară și acum că a murit ați început să strigați după ea să se trezească.

(Fiul ia mâna mamei sale plângând.)

Baba 5: Uite, fiul tău a venit! Scoală-te să-i zici bine-o venit. Pe noi cui ne lași?

Fiul (Către Baba 5): Taci! (Scapă mâna mamei sale peste mâna Babei 5. Aceasta se sperie.)

Baba 5: A înviat! (Fuge spre scaunul ei urmată de Babele 1, 2, 3)

Fiul: Ați fugit toate. De ce ați mai strigat-o să se scoale, dacă acum ați fugit? (Babele privesc speriate.) Eu am mișcat mâna.

Baba 1: Nu se putea să nu faci o greșală.

Baba 2: Nimeni nu e pregătit de așa ceva.

Baba 3: Trebuie să-i fim alături.

Fiul: Ați face bine dacă m-ați lăsa singur să-mi plâng mama.

Baba 1: Trebuie rânduiește, spălată, îmbrăcată, aranjată. Când or să vină oamenii la priveghi trebuie să arate bine.

(Babele înconjoară trupul muribundeii. Fiul se depărtează pierit.)

Fiul: Babel! (O clipă e liniște.) Pe urmă se duc trei zile la rând la mormânt să tămâieze ca mironosiștele. (Din nou e liniște.) Babel!

Scena a II-a

(Întuneric în locul unde babele pregătesc corpul neînsuflăit.)

Fiul: „Stelele-n cer / Deasupra mărilor / Ard depărtărilor / Până ce pier. / După un semn / Clătind catargele / Tremură largele / Vase de lemn; / Niște cetăți / Plutind pe mările / Și mișcătoare / Pustietăți. / stol de cocori / Apucăntinsele / Și necuprinsele / Drumuri de nori. / Zboară ce pot / Și-a lor întrecere / Vecinica trecere: / Asta e tot... / floare de crâng: / Astfel viețile / Și tinerețile / Trec și se sting. / Orice noroc / Și-ntinde-aripele, / Gonit de clipele / Stării de loc. / Până nu mor / Pleacă-te, îngere, / La trista-mi plângere / Plină de-amor. / Nu e păcat / Ca să se lepede / Clipa cea repede / Ce ni s-a dat?“ (Mihai Eminescu)

Ce e viața omului? O clipă chinuită. Alaltăieri a fost copil, ieri un om puternic și azi neputincios. Aflat în neptință înalță ochii înlăcrimați spre cei din jur să găsească dragostea pe chipul lor ca odinioară pe chipul blândeii măicuțe, dar găsind răceala babelor se retrage speriat în sine însuși, își strânge oasele triste și așteaptă eliberarea de trupul neputincios departe de orice flacăra a dragostei care să-l protejeze. O stea de-o clipă, o lumânare ce arde cu patimă până la ultima scânteie, o floare ce într-o noapte își descarcă întreg parfumul și frumusețea în văzduh ca în zori să închidă ochii obosită și ofilită. I s-a dat o clipă făpturii și când aceasta a învățat cum să ia viața de mână și să-i culeagă roadele a fost condamnată la neputință și moarte. O clipă scurtă în care îți dorești să urci muntele de piatră, dar în spatele fiecărei pietricele se află cineva care te împinge în abis, se află câte o babă care își cunoaște lecția.

(Baba 9 se apropie de Fiu)

Baba 9: Mă duc după părintele.

Fiul: Ați îngrijit-o?

Baba 9: Da.

Fiul: Atunci puteți merge!

(Baba 9 pleacă. În timp ce ea părăsește scena se apropie de Fiu, Baba 1.)

Baba 1: Așa i-a fost scris.

Fiul: A suferit mult.

Baba 1: Trebuia să sufere, ca să se mântuiască. Poate a avut de ispășit păcate. Păcatele se ispășesc prin durere fizică cumplită.

Fiul: Și ce spuneiți, doamnă dragă, de cei care o viață trăiesc creștinește trup și suflet, dar sfârșesc în dureri fizice cumplite, au o cruce mai grea? Dar de cei care tineri fiind sfârșesc crunt, cu toate că au o viață înainte să vă îmbrățișeze opinia?

Baba 1: Poate deveneau mai păcătoși și i-a luat Dumnezeu să le salveze sufletul.

Fiul: Vă considerați bună? În primul rând nu e creștinește să judeci pe altul sau să crezi că merită o soartă cumplită ca odinioară Inchiziția.

(Apare preotul și Baba 9)

Preotul: Inchiziția babelor.

Fiul: Da, părinte! Bine ați afirmat!

Preotul: Cu asemenea ucenice oamenii ar avea mai multă teamă, ar sluji cu devotament la biseică.

Fiul: Nu înțeleg?

Preotul: Trebuie să zugrăvim biserica și nu prea văd multă implicare.

Fiul: E mai importantă acea clădire ca viața omului?

Preotul: E *Casa lui Dumnezeu*.

Fiul: Omul, prin viața lui, e *Templul lui Dumnezeu*. Fiecare viață omenească e neprețuită.

Preotul: Ești tânăr. Nu înțelegi nimic. (Preotul scoate dintr-o sacoșă lumânări.) Am adus lumânări de la biserică.

Fiul: Am lumânări acasă. Am cumpărat de la o firmă de Servicii Funerare.

Preotul: Acelea nu sunt bune.

Fiul: De ce?

Preotul: Nu sunt de la biserică.

Fiul: Nu aduc bani.

Preotul: Măine din cauza ignoranței tale poți să sfârșești cumplit.

Fiul: Nu înțeleg?

Preotul: Tu nu vezi lumina adevărată. Ești de partea celor care își împodobesc trupul cu schelete și mâine îți vind lumânări. Cei care se joacă cu moartea, sfârșesc prin a o gusta ca pe o pedeapsă divină.

Baba 9: Nu-l supăra pe părintele și ia lumânările! Ai văzut ce a pățit familia aceea care a refuzat să mai cotribuie cu donații la biserică, ce tragedie s-a abătut asupra ei?

Fiul: Nu putem afirma că tragedia este o pedeapsă divină și să deviem într-o lume a imaginației cu îngeri și demoni. Pe unii, precum părintele, îi credeam raționali, dar s-au dovedit fanatici. Iertare, părinte, dacă am fost dur afirmând acest lucru. Nu rezolvi nimic trăind într-o lume a imaginație, poți doar să te minți frumos. Nu vine nicio forță, nicio energie nevăzută să-ți rezolve problemele. Cu ce sunt mai vinovate victimele tragediei din acea familie ca noi? Suntem noi mai buni decât ei? E cineva mai sfânt? Poate doar fanatic. Fiecare om își găsește bucuria în ceea ce-l reprezintă, unii într-un cântec, alții într-o floare, unii într-o carte, alții într-o călătorie etc. Ei au călătorit. Cu ce au greșit că au condus o mașină pe un drum național? Cu ce greșesc cei care vin la biserică și mâine se împiedică de o piatră? E atât de grea viața și oricine are dreptul să se bucure de momentele ce-i fac plăcere, de un cântec, de o floare, de o călătorie. Cu ce greșesc cei încercați de vicii? Am putea spune că e o problemă de educație greșită, dacă e să lovim în vicii ale unor persoane, o problemă ce poate să fie corectată. Dacă e să vorbim despre justiție divină ar trebui să privim prima dată la bârna din ochiul nostru și la alte lucruri mult mai grave ce se petrec în lume. Nimeni nu merită o soartă cumplită, indiferent de

greșelile lui sau pe care consideră alții că le are de plătit! Și cel mai important lucru, dacă e să deviem de la realitate cum doresc unii, Dumnezeu e iubire și iertare, el nu vrea moarea păcătosului, ci să se întoarcă și să fie viu. Să nu amestecăm realitatea cu ficțiunea în viața de zi cu zi!

Preotul: Vrei să spui că eu greșesc?

Fiul: De data aceasta greșești, părinte!

Preotul: E bine să faci păcate fără să fii pedepsit?

Fiul: Și eu am gândit ca dumneavoastră cândva până am făcut greșeli aidoma celor pe care-i judecam. E bine să-i ajutăm, nu să-i judecam. Excesul de zel, orgoliul nu e bun. Adesea cei mai năzdrăvani, dacă aș putea să-i numesc așa, au suflet mai mare decât cei care pozează în cuvioși.

Preotul: Cine ești tu să mă înveți pe mine?

Fiul: Eu nu învăț pe nimeni, am spus ceea ce simt, durerea din sufletul meu a primit glas.

Preotul: Păcatele.

Fiul: Aș putea să fiu fiul dumneavoastră. Ce sfat mi-ați da.

Preotul: Înapoia mea, Satană!

Baba 1: Eu am avut un fiu bolnav. Zăcea în pat cuprins de friguri.

Baba 9: Îmi amintesc că mi-ai spus în fața lui „Nici nu învie, nici nu moare.”

Baba 1: Și-a revenit.

Fiul: Și ce v-a spus când și-a revenit?

Baba 1: Că eu, mama lui, nu-l iubesc, că mai mult a ținut la el o vecină care văzându-l cum suferă i-a dat niște medicamente ce l-au făcut bine.

Fiul: A fost voia Domnului să învie?

Baba 1: Ar trebui să mă respecti. Sunt mai bătrână decât mama ta.

Fiul: Respect înțelepciunea.

Baba 1: Înțelepciunea voastră!

Fiul: E departe de fanatism, reguli, frustrări, superstiții.

Baba 9: Nu respecti obiceiurile.

Fiul: Ce obicei nu respect atunci când nu împărtășesc o acțiune sau opinie greșită?

Preotul: Să mergem. Chemați-le și pe celelalte măicuțe. Când are nevoie de noi o să vină să ne cheme.

Baba 1: Și cine stă să privegheze?

Fiul: Eu.

(Baba 1 se duce după celelalte babe.)

Fiul: Vin babele.

(Plângând babele trec pe lângă fiul răzvrătit și pornesc în urma părintelui să părăsească scena.)

Baba 2: Ce bine că nu mai vede mama lui ce fiu are!

Fiul: (rămânând singur) Babele acestea te-au omorât. (Dispare în partea întunecată a scenei.)

VIATA CA O PÂINE CALDĂ

Personajele: Elevul 1, Elevul 2, Elevul 3, Elevul 4, Elevul 5, Elevul 6, Elevul 7, Profesorul, Bătrâna, Eleva 1, Eleva 2.

Actul I

Personajele: Profesorul și elevii.

Decorul: O sală de clasă spațioasă în care sunt aranjate în semicerc câteva bănci cu scaune. Într-un colț al clasei se află o catedră, un scaun.

(Elevii așteaptă profesorul, ca să înceapă ora.)

Elevul 7: Întârzie.

Elevul 1: E prima zi de cursuri după o lungă vacanță. E îngăduit.

Elevul 3: De ce ar fi îngăduit? Noi am ajuns la timp.

Elevul 1: Nu ai înțeles nimic. Farmecul așteptării face mai dulce miezul învățaturii. Totul se dobândește cu răbdare.

Elevul 3: Te-ai găsit tu filosof!

Elevul 4: Liniște! Se aude zgomot pe coridor.

Elevul 2: Profesorul!

Elevul 5: La locurile voastre!

(Profesorul intră în clasă.)

Profesorul: Bună ziua!

Elevii: Bună ziua!

Profesorul: Am întârziat. Îmi cer scuze. Am fost reținut de-o bătrână. Mi-a dăruit sacoșa aceasta. E o pâine caldă în sacoșă. M-a rugat s-o dau elevilor mei în memoria soțului ei. Am primit pâinea și în curând o să fie a voastră, dar pentru început o să ne jucăm. E prima oră de curs, e ora de dirigiență, o să începem această oră cu un joc. De acord?

Elevul 1: E perfect!

Elevul 3: Mă scuzați, domnul diriginte, dar pentru el totul este perfect!

Profesorul: Pentru tine perfecțiunea nu există sau totul tinde să devină perfecțiune?

Elevul 3: Eu nu înțeleg ce este perfecțiunea.

Profesorul: (Scoate pâinea din sacoșă și o așează pe catedră.) Pâinea acesta e perfecțiunea.

Elevul 3: Cum poate o pâine să fie perfecțiunea?

Profesorul: Orice lucru făcut cu dăruire și trudă atinge perfecțiunea. Bătrâna a pus mult suflet în pâinea aceasta.

Elevul 3: Nu m-ați convins. Eu nu înțeleg perfecțiunea care se ascunde într-o pâine caldă.

Profesorul: Atunci să ne jucăm, poate o să descoperi prin joc perfecțiunea.

Elevul 3: Să ne jucăm?

Profesorul: Eu o să arunc pâinea în brațele unuia dintre voi. Încercați să fiți personajele unei piese de teatru a cărui punct central este această pâine. Nu trebuie să mai stați în bănci. Voi sunteți actori. Vă puteți mișca pe scenă. Totul e să gustați rolul.

Elevul 3: Eu nu știu să mă joc astfel.

Profesorul: Ai putea încerca.

Elevul 3: Aș putea.

Profesorul: Să începem.

(Profesorul aruncă pâinea în brațele Elevului 3 și se retrage ca spectator pe scaunul de la catedră.)

Elevul 3 (surprins): Mi-a dat o pâine! De ce mi-a dat o pâine?

Elevul 1 (se apropie de Elevul 3): A crezut că ți-e foame și aștepti să fii miluit de trecători.

Elevul 3: Eu, cerșetor?

Elevul 4: Tu te-ai uitat în oglindă de dimineată?

Elevul 3: Da, nu.

Elevul 2: Da sau nu?

Elevul 3: Ei bine, nu. M-am grăbit. Eram în întârziere. Nu am avut timp să mă uit în oglindă.

Elevul 5: Dar ai avut timp să mănânci. Ești pătat pe față cu dulceață și nu doar pe față, ai și hainele pătate. Nici nu ai știut să te îmbraci. Culoarea pantalonilor nu se asociază cu sacoul, iar sacoul l-ai luat pe dos.

Elevul 3: Nu pot să cred! Eu nu fac greșeli de acest fel.

Elevul 2: Acum ai greșit.

Elevul 3: Și pentru atâta lucru să fiu umilit cu o pâine?

Elevul 1: De ce consideri pâinea o umilință?

Elevul 3: Eu nu consider pâinea o umilință, ci gestul prin care pâinea a ajuns la mine.

Elevul 1: Ți-a fost dăruită de un trecător cu toată dragostea. Încă e aburindă. Abia a fost scoasă din cuptor.

Elevul 3: Nu am ce face cu ea. Ia-o, tu!

(Elevul 1 ia pâinea și o strânge în brațe.)

Elevul 1: O pâine caldă! Ce poate să fie mai plăcut decât o pâine caldă într-o zi răcoroasă de toamnă! Căldura și aroma ei te rup de vântul ce rărește frunzele copacilor și așa bolnave de prea multă lumină adunată peste vară, atât de multă, încât au uitat verdeța și au îngălbenit după chipul soarelui. (Privește pâinea cu atenție.) Să gust o bucătică de pâine până nu se răcește. (Rupe o bucătică din pâine și mănâncă.) E foarte gustoasă!

Elevul 2: Mănânci fără mine?

Elevul 4: Și fără mine?

(Se apropie de Elevul 1 și rup și ei o bucată din pâine cu acordul lui.)

Elevul 4: Ai avut dreptate. E foarte gustoasă!

Eleul 3: Aș putea încerca și eu?

Eleul 1: Tu ai fugit de pâine.

Eleul 3: Pentru că nu am crezut că e deosebită.

Eleul 2: Tu nu înțelegi lucrurile deosebite. (Rupe o bucată din pâine și-i oferă Eleului 3)

Eleul 3 (gustând pâinea) E delicioasă!

Eleul 5: De mine ați uitat?

Eleul 3: Dacă taci.

Eleul 5 (Arătând spre Eleul 7 care nu s-a ridicat încă din bancă, ca să participe la joc.): M-am pierdut în gânduri. Priveam spre un om sărman. Uitați-l pe banca aceea! Noi mâncăm pâine caldă și el nu cred că a mâncat nimic de câteva zile. (Gustă și el din pâine.) E bună. Ce-ar mai mânca și sărmanul om o bucată de pâine caldă!

(Eleul 3 rupe o bucată de pâine și se apropie de Eleul 7.)

Eleul 5: Nu pot să cred. Chiar el?

Eleul 1: Orice lucru are un început.

Eleul 3 (Îl atinge pe umăr pe Eleul 7 după ce-l studiază atent câteva momente, iar Eleul 7 tresare.): Poftim!

Eleul 7 (Întinde mâna după bucata de pâine.): Mulțumesc.

Eleul 3: E bună?

Eleul 7: E bună.

Eleul 3: Ți-am oferit o bucată de pâine. Tu ce-mi oferi în schimb?

Eleul 2: Nu se putea! Mereu strică totul!

Eleul 1: Am putea avea puțină încredere și în el.

Eleul 4: Poate ai dreptate.

Eleul 7: O carte. (Scoate o carte micuță dintr-un buzunar.)

Eleul 3: O carte?

Eleul 7: Poftim.

Eleul 3: Nu-mi plac cărțile.

Eleul 5 (Se apropie de ei): Pentru că nu ai încercat să le înțelegi mesajul.

Eleul 3 (către Eleul 7): E prietenul meu.

Eleul 7 (către Eleul 5): Tu înțelegi mesajul fiecărei cărți?

Eleul 5: Cărțile sunt ca o pâine caldă, dacă guști din ele, le înțelegi.

Eleul 7: Ai spus un mare adevăr.

Eleul 3: Cum aș putea gusta dintr-o carte?

(Ceilalți elevi se apropie și ei.)

Eleul 5 (către Eleul 7): Prietenii noștri.

Eleul 1: Deschide cartea ce ai primit-o și o să înțelegi cum poți gusta din ea.

(Eleul 3 deschide cartea.)

Eleul 3: Piatra de moară.

Eleul 7: Cu ajutorul ei se măcinau crealele pentru a se obține făina.

Eleul 3: Da. Istorie și arheologie.

Elevul 1: Ai gustat din carte.

Elevul 3 (râzând) Da, are gustul pâinii.

(Ușa clasei se deschide. În clasă își fac apariția Eleva 1 și Eleva 2.)

Eleva 1: Bună ziua. (Se adresează profesorului care nota ceva într-un caiet.) Ne iertați, că am întârziat. Ne-am întâlnit pe drum cu o bătrână și am ajutat-o să ducă un coș cu pâine la *Căminul de bătrâni*.

Eleva 2: (scoțând o pâine din geantă) Ne-a oferit și nouă o pâine, pentru că am ajutat-o.

Elevul 3: Încă o pâine!

Profesorul: Vă poftesc la joc.

Eleva 1: Să ne jucăm?

Elevul 3: De parcă nu ți-ar plăcea să te joci. (Se apropie de Eleva 2 și ia pâinea.) Mai avem o pâine. (Toți se apropie de el, inclusiv Elevul 7, Eleva 1, Eleva 2 și rup pâinea în bucăți mici. Încep să mănânce.)

Eleva 2: Chiar e bună.

Eleva 1: (Privind spre geam.) Un porumbel! Lui nu-i oferă nimeni o bucată de pâine?

Elevul 7: El își adună singur pâinea în libertate.

Elevul 3: Tu de ce nu ți-ai adunat singur pâinea. Te-am ajutat noi. Acum ar trebui să ajuți și tu porumbelul.

Eleva 2: O să-i ofer eu o bucată de pâine. (Se duce la geam, îl deschide și dă pâine porumbelului.)

Elevul 2: Îi era foame și lui.

Elevul 7: Porumbelul și apa, Noe, potopul.

Elevul 1: Apă, geografie, Noe, religie.

Elevul 5: Apă și pâine.

Elevul 4: Fără apă spicul de grâu nu rodește.

Elevul 1: Grâul, biologie.

Elevul 7: Focul.

Eleva 1: Fizică.

Eleva 2: Ne-a invitat bătrâna la ea acasă în seara aceasta să ne arate vatra focului, locul unde coace ea pâinea.

Elevul 5: Timpul de ardere, fizică.

Eleva 2: Pâinea se coace.

Elevul 4: Drojdia. Educație tehnologică.

Elevul 5: Sarea, chimie.

Elevul 1: „Trec furnici ducând în gurăde făină marii saci, / Ca să coacă pentru nuntă și plăcinte și colaci;“

Eleva 1: Mihai Eminescu, *Călin (file din poveste)*, literatură.

Eleva 2: Tradiții.

Elevul 5: Așa este. Furnicile sunt gospodinele ce respectă obiceiurile și tradițiile.

Elevul 1: Nu mai este pâine.

Elevul 3: Dacă ați mâncat-o cu atâta poftă.

Eleva 2: Când ne vom întâlni cu bătrâna o să mâncăm din nou pâine.

Elevul 4: Pâine făcută de noi.

Elevul 1: E un lucru bun să muncești pentru a mânca o bucată de pâine caldă.

Elevul 3: Încep să înțeleg și eu.

Profesorul: Jocul s-a terminat.

(Elevii merg în bancă, la locul lor.)

Profesorul: Măine aștept un eseu de la voi.

Elevul 3: Un eseu?

Profesorul: Un eseu despre importanța pâinii în viața omului.

Elevul 3: Nu o să reușesc să-l fac. Nu știu.

Profesorul: Ora s-a terminat. Sunteți liberi. Măine aștept opinia voastră despre pâine într-un eseu. Bună ziua!

Elevii: Bună ziua.

(Profesorul părăsește sala de clasă.)

Elevul 3: Așteaptă. Mereu așteaptă.

Eleva 1: Propun să mergem la bătrână acum. Poate reușim să adunăm idei pentru eseu.

Elevul 1: Jocul nostru nu a fost suficient?

Elevul 7: Eu spun că a fost, dar câteva informații în plus sunt utile mereu.

Actul II

Personaje: Bătrâna și elevii.

Decorul: Bucătăria bătrânei în care se zărea un cuptor de cărămidă, o masă de lucru, câteva scaune, saci cu făină, un dulap de bucătărie.

Scena I

(Elevul 7 a cernut făină printr-o sită, pe urmă a pus-o în lighean. Eleva 2 a dizolvat drojdia în apă caldă cu trei linguri de făină. Elevul 4 a luat sare din dulap, ulei, o tavă și le-a pregătit pe masă. Bătrâna a făcut o gaură în mijlocul făinii și a turnat drojdia, pe urmă a început să pregătească aluatul în timp ce unii elevi stăteau pe scaune și o priveau, iar alții se aflau lângă ea.)

Bătrâna: Când eram copil, în nopțile de iarnă participam la șezători. Fetele își căutau de lucrul lor și ascultau poveștile bătrânilor. Băieții se țineau de petreceri. În ajunul Crăciunului scăpam de gălăgia băieților. Ei aprindeau cu o seară înainte un foc mare și stăteau pe lângă el până dimineața așa cum au stat și păstorii ce au primit vestea Nașterii Domnului de la îngeri. Noi, fetele, făceam pițărâi, pâini micuțe, ca să le oferim în zori copiilor din sat, pițărâilor. Erau frumoase obiceiurile. (Bătrâna se oprește o clipă.) E gata. (Se spală pe mâini și

acoperă ligheanul cu un ștergar.)

Eleva 1: Acum ce facem?

Bătrâna: Așteptăm să crească aluatul, să se dospescă. Pentru ca pâinea să fie gustoasă trebuie să avem răbdare, să fie frământată bine și pe urmă trebuie lăsată la dospit. Pâinea este asemenea unui copil. Dacă nu îți educi cu răbdare, pricepere, dăruire și dragoste copilul, acesta o va lua pe căi greșite.

Eleva 2: Dacă nu ai răbdare să modelezi aluatul și să-l lași la dospit, pâinea nu o să fie de calitate.

Bătrâna: Văd că ai înțeles.

Elevul 1: Până la făină și pâine mai e și drumul bobului de grâu.

Bătrâna: Care vestește atât viața, cât și moartea.

Elevul 5: Momentele de trecere din viața omului.

Elevul 7: Grâul coliva.

Elevul 3: Îmi place.

Bătrâna: Acum e pregătită pentru a fi introdusă în cuptor.

(Se apropie de lighean și ia aluatul, îl pune pe un tocător de lemn pentru a-l modela. Elevii o însoțesc. Modelează colăcei și-i așează în tavă. Când au terminat bătrâna introduce tava în cuptor.)

Elevul 3: Și din nou trebuie să avem răbdare.

Scena II

(Bătrâna scoate colăceii din cuptor. Fiecare elev ia un colăcel și începe să mănânce.)

Elevul 3: E bună pâinea caldă.

Bătrâna: Pâinea caldă e asemenea vieții liniștite.

Elevul 7: Liniștite?

Bătrâna: Omul care știe să-și rânduiască totul la timpul potrivit se bucură de căldura vieții.

Elevul 3: Am înțeles. Chiar am înțeles lecția. O să merg acasă și o să scriu un eseu *Viața ca o pâine caldă*.

De ce oamenii trăiesc cu nostalgia copilăriei?

Piesă într-un act

Personaje: M, N, Fata.

Decorul: O grădină cu meri. În spatele grădinii se afla un nuc mare și un tei. Frunzele copacilor sunt ruginii.

(N privea cum frunzele părăseau nucul bătrân sprijinit pe tulpina înclinată a unui măr. M curăță merii de crenguțe uscate.)

N: Cât de mult am așteptat toamna! O iubesc! Nimic nu-i mai spectaculos ca florile acestea ruginii-verzui ce îmbracă copacii. Niciunde n-am întâlnit mai multă frumusețe ca în toamnă. O aștept în fiecare an cu nerăbdare ca să-i sorb frumusețea picătură cu picătură, să mă îmbăt de prea multă culoare, însă când își arată chipul mă cuprinde teama. Mi-e teamă să nu plece. Cineva răpește florile toamnei de pe ramuri și odată cu ele culorile. Uite! Mai cade o frunză! Nu vreau să plece! Mi-e teamă. Îmi doresc să mă îmbrac în toamnă, să fie veșnic toamnă, dar nimeni nu mă ajută să-mi îndeplinesc dorința, nimeni nu mă ascultă.

M: Ce să asculte?

N: Durerea toamnei.

M: Ce durere a toamnei?

N: Teama de a pierde frumusețea.

M (rupând o crenguță uscată): Mai bine m-ai ajuta.

N: Nu pot.

M: De ce?

N: Nu mă lasă frunzele.

M: Pe mine nu mă lasă uscăciunea să renunț la primăvară. De prea multă toamnă, oamenii uită primăvara. E atâta durere în jur și toți uită zâmbetul mugurilor, până și copiii uită să-și mai trăiască clipa de verdeată.

N: Nu ai înțeles nimic.

M (pășind spre N) Tu nu înțelegi!

N: Ce să înțeleg?

M: Misterul copilăriei, perioada când nu avem nicio grijă, când cei mari, copiii de ieri, au grijă de cei mici.

N: Tu ai trăit mereu cu nostalgia copilăriei.

M: Copilăria e o splendoare. E frumusețea care ți-e teamă să nu o pierzi în toamnă.

N: Toamna e frumoasă.

M: Dar usucă floarea. La început floarea e înveșmântată în lumină, pe urmă își pierde apa și moare.

(M se așează și el pe un trunchi de măr obosit.)

N: Au ruginit oamenii.

M: Au îmbărânit și simt rugina în toată ființa lor, pentru că au uitat de copilărie. Copilăria te ține departe de toamnă.

N: Aceeași nostalgie. Copilărie și frumusețe.

M: Viață.

N: De ce oamenii trăiesc cu nostalgia copilărie?

M: Pentru că le este teamă de rugină. Rugina din toamnă le mănâncă treptat ființa până ce vor închide ochii zdrobiți de frigul iernii. Gândul la copilărie te face să plutești, îți aduce pe buze acel zâmbet de demult. Te ajută să fii ceea ce ai uitat că poți să fii. Te redescoperi pe tine. Trăiești din nou cu intensitate fiecare moment.

N: Mie nu-mi mai place nimic cu excepția toamnei. Am lumea mea. Sunt fericit în carapacea mea din care nu-mi doresc să evadesc. Am lumea mea mică și nu-mi pierd timpul cu lucruri inutile cum ar fi zâmbetul după o clipă a copilăriei.

M: Ai uitat să trăiești. Ascultă!

(Se aude sunetul vântului ce risipește frunzele copacilor.)

N: Muzica vântului.

M: Încearcă să te detașezi de lumea ta și să trăiești momentul. Poți dansa. Ești o frunză în bătaia vântului și dansezi. Încearcă!

N: Nu pot, deși momentul încep să-l trăiesc. Îmi place.

(M se ridică de pe trunchiul de măr și începe să danseze pe ritmul vântului. Aleargă în toate părțile ca o frunză alungată de toamnă, pe urmă se aruncă cu fața la pământ printre celelalte frunze ale nukului. N se apropie de el. Îl atinge pe umăr și acesta își întoarce fața.)

N: Ai căzut?

M: Am fost o frunză. (Se ridică.)

N: (Se apleacă și răsfoiește cu mâna frunzele uscate.) Ce uscate sunt! Se sfărâmă la fiecare atingere. Nu mai au nimic viu. Sunt umbra uscată a ceea ce au fost cândva. Sunt asemenea unui stârv ce-ți creează angoasă. (Se ridică.)

(M și N se reîntorc la trunchiurile de măr înclinate. M se așează pe un trunchi, în timp ce N rupe o frunză galben-verzuie din tei. Se apropie de M.)

N: Atinge-o!

(M atinge frunza.)

N: E atât de netedă!

M: Sensibilă.

N: Are o frumusețe magică.

M: Și când te gândești această frăgezime e la un pas de a-și lua zborul spre uscăciunea de la poalele copacilor.

N: Taci!

M: Dar acesta e adevărul.

N: Nu, ele nu pot pleca! Sunt atât de perfecte!

M: Odată cu înaintarea în vârstă frumusețea se stinge treptat până apune la picioarele pomului.

N: Nu-i adevărat! Frumusețea nu are vârstă. Adevărata frumusețe o găsești în

florile toamnei ce împodobesc arborii. Oamenii nu înțeleg acest lucru.

M: Să înțeleagă toamna?

N: Să guste toamna.

M: Cum ar putea să guste toamna?

N: În primul rând trebuie să-și dorescă să guste toamna.

M: Cum să o guste.

N: Învățând să ruginească.

M: Oamenii să ruginească?

N: Da, să ruginească treptat, să-și descopere lumina ce le macină sufletul și s-o lase să curgă râu spre vârful frunzei. Când verdele e mângăiat de galben, când viața aleargă spre soare omul înflorește.

M: Și ce vei face când vei arde?

N: De această clipă mi-e teamă. Încă nu am învățat cum să ard.

M: Te vei sfârâma asemenea frunzelor ce au îmbrățișat pământul.

N: Nu vreau ca toamna să-și ia zborul. E atâta de frumoasă. Se lasă așa de mult așteptată. Vine cu frumusețe și cu teama că o să plece curând.

M: Câte frunze!

(Vântul a smuls jumătate din frunzele nucului. Acestea au căzut ca o ploaie aurită pe pământ.)

M: Plouă cu frunze.

N: A plouat cu stele. Au plecat. Păsările aurii au plecat pustiind copacul. Câtă goliciune! Câtă spaimă!

M: Te-am rugat să încerci să te detașezi de tot ceea ce înseamnă toamnă.

N: Și să trăiesc în trecut fără să-mi descopăr frumusețea?

M: Copilăria e adevărata frumusețe, e roua de pe flori.

N: Toamna e argintul vieții și aurul nemuririi.

M: Argint și aur.

N: Bruma ce acoperă frunza.

M: Eu iubesc speranța din verdeața mugurilor.

N: Eu rugina din aurul vieții.

M: De-atâta toamnă nu mai vezi primăvara.

N: E greu să înțelegi ceea ce eu simt, experiența mea de viață.

M: Experiență de viață?

N: Frunzele nu au ruginit, au ajuns la desăvârșire, au ajuns la maturitate. E atâta înțelepciune în toamnă. Când omul își scutură frunzele gândurilor găsește Pomul Vieții.

M: Să-și scuture frunzele gândurilor?

N: Mi-am scuturat într-o zi frunzele gândurilor.

M: Și?

N: M-am descoperit pe mine așa cum sunt, gol în fața iernii. Din această cauză mi-e teamă că vântul va răpii frunza copacilor. Nu sunt pregătiți încă.

M: De moarte.

N: Ei nu mor. Nu sunt pregătiți să-și vadă adevăratul chip.

(O fată își face apariția dansând.)

M: O fată!

N: O fată!

M: Dansează ca o frunză în bătaia vântului.

N: E o ciudată.

M: Nu înțelegi tu farmecul copilăriei.

(Fata se oprește în fața lor. Îi privește.)

Fata: Nu înțelegeți jocul vieții.

M: Jocul copilăriei.

N: Totul e un joc. Toamna se joacă cu frunzele.

Fata: Eu mă joc cu voi.

M: Te joci cu noi?

Fata: Mă joc cu voi.

N: Cum.

Fata: Nu ați înțeles nimic.

N: Ce să înțelegem?

Fata: Nu este neapărat nevoie să te întorci în copilărie, poți să o porți cu tine în orice moment.

M: Copilăria.

Fata: Să o ai în toate anotimpurile cu tine.

M: Mereu copil.

Fata: E mai important decât să-ți aduci aminte de copilărie.

M: Să fii mereu copil.

(Fata îmbrățișează tulpina teiului.)

Fata: Acesta-i arborele meu.

(M și N se apropie de ea. Ea lasă teiul și îi ia de mână.)

Fata: Să ne jucăm, să dansăm, să fim copii!

(Încep să se învârtescă.)

N: Până și toamna e un joc al copilăriei.

M: Ce fată ciudată!

N: M-a făcut să descopăr copilăria în toamnă.

(Continuă jocul, se învârtesc, iar frunzele cad atingându-le mâinile, umerii, capul.)

Oglinda

Personajele: Ciob, Aurel, Scânteie, Lucică, Iliuță, Chibrit.

Actul I

Personajele: Ciob, Scânteie.

Decorul: Un lac înconjurat de trestii. Pe malul lacului se afla o barcă și câțiva copăcei cu frunzișul rar datorită toamnei.

Ciob: (Se plimbă pe malul lacului.): Câteva frunze plutesc pe apă! A pieptănat toamna copacii. A-ngălbeni apa ca un om bolnav peste care au trecut vânturi și ploii. (Atinge cu mâna un copac.) Îmi simt tristețea. Tristețea lui răsună dincolo de oglinda apei. Se risipește în văzduh ca un ecou. (Se depărtează de copac și se apropie de lac.) Oglinda apei! Se uită în apă să-și vadă chipul. Ce bătrân sunt! Pe bună dreptate m-a poreclit Aurel, Ciob. Am ajuns un ciob. Sunt asemenea copacilor care mai au unde și unde câte o frunză ce se clatină asemeni unei măsele bătrâne, gata, gata, în orice clipă, să părăsească locul cald odinioară. (Se apleacă și ridică o frunză de pe malul lacului.) Uite-o! A greșit drumul. A căutat oglinda apei ca să mai guste o secundă seva vieții, dar a îmbrățișat pământul. O s-o salvez eu. (O așează pe apă.) Acum plutește alături de celelalte bărcuțe pe undele line. Mii de bărcuțe ce-și poartă palida lumină acoperă cristalul! E așa departe vara! S-a pierdut undeva, după un colț, iar acum când îi cauți chipul îți răspunde o lumină oglindită într-un colț de rai. (Se așează în barcă.) Plutesc. Toate luminițele acestea plutesc. Barca mea nu se mai mișcă. A rămas ancorată într-o pădure și nu își găsește locul în care să-și spele chipul pentru a se împărtăși cu veșnicia. (E pierdut în gânduri. De el se apropie un tânăr.)

Tânărul: Te-am așteptat cu Aurel și Chibrit la Fabrica de Sticlă a lui Lucică să ne ajuți să încărcăm marfa. N-ai venit. Ți-ar fi prins bine un ban în buzunar.

Ciob: Eu sunt un ciob, Scânteie, tu ești tânăr, pe mine mă încălzesc luminile acestea ce-și oglindesc făptura în lac. Ele îmi țin de foame și de sete.

Scânteie (tânărul): Știam că te găsesc pe malul lacului. Mi-a spus că Iliuță că tot aici te-a văzut de câteva luni, prin 20 iulie.

Ciob: A fost cald atunci. Am venit să mă răcoresc în apa lacului, dar nu am reușit, că o lumină orbitoare a spintecat văzduhul și s-a pierdut ca o năluca când a sărutat oglina fluidă. De atunci vin zilnic să descifrez chipul fulgerului și să-i fur oglinda.

Scânteie: Cine să te mai înțeleagă?

Ciob: Tu știi cum arată oglinda libertății?

Scânteie: Oglinda libertății?

Ciob (ridicându-se din barcă) Vino cu mine! (Se duc lângă lac.) Privește!

Scânteie: La ce să privesc?

Ciob: La apa de lângă picioarele tale.

Scânteie: Ce e cu ea?

Ciob: Are o scânteie.

Scânteie: O scânteie?

Ciob: Acea scânteie a tinereții pe care o ai și tu acum, dar pe care te încâpățânezi să nu o vezi.

Scânteie: Ce legătură are cu libertatea?

Ciob: Are. Cândva unui copil i-a intrat în ochi un ciob și nu mai era liber.

Scânteie: Cunosce povestea.

Ciob: Atunci ascultă! Ciobul nu-l lasă să vadă chipul adevărat al lucrurilor. Era prizonierul unei oglinzi.

Scânteie: A unei Crăieșe, a Zăpezii.

Ciob: A propriei neputințe, pentru că nu-și ascultă inima. Atunci când și-a ascultat inima s-a eliberat.

Scânteie: Povești.

Ciob: A propriei neputințe, pentru că nu-și ascultă inima. Aunci când și-a ascultat inima s-a eliberat.

Scânteie: Povești.

Ciob: Eu vin zilnic aici ca să-mi eliberez ochii de ciobul ce mă supără. Adesea mă spăl cu apa lacului pe față pentru a înțelege limpezimea. Libertatea se află dincolo de ciob, dincolo de oglina fiecărui lucru.

Scânteie: Ești un ciudat!

Ciob: un om însetat de libertate. În oglină poți prinde făptura. O poți priva de libertate. Pe urmă, dacă se sparge oglinda o condamni la neputință veșnică.

Dar dacă te eliberezi de ciob?

Ciob: E greu. Asta încerc eu de câteva luni să fac. Caut calea spre luciul de cleștar al soarelui de dimineață ce soarbe roua de pe oglinda vieții.

Scânteie: Spuneai ceva de dragoste.

Ciob: Nu-i găsesc oglinda.

Scânteie: Oglinda dragostei?

Ciob: M-am rătăcit în oglinda neputinței ca frunzele acestea ce pătează apa făcând-o asemenea unei poze îngălbenite de vreme.

Scânteie: Eu spun să mergem în sat până nu se înserează. M-au trimis Chibrit, Iliuță, Aurel și Lucică după tine.

Ciob: O să vin. Tu poți pleca!

Scânteie: Astăzi o să mergem împreună. Măine faci cum dorești tu. M-aș mira să nu te rătăcești într-o zi în apă, așa că te sfătuiesc să eviți acest loc.

Ciob: Tu nu înțelegi? În acest loc mă regăsesc.

Scânteie: În acest loc crezi că te regăsești.

Ciob: În acest loc simt că mă regăsesc, că în curând o să ascult muzica divină a libertății.

Scânteie: Vii?

Ciob: Astăzi o să te ascult. Dar mâine? Măine e o altă zi.

Actul II

Personajele:

Personajele: Ciob, Aurel, Scânteie, Lucică, Iliuță, Chibrit.

Decorul: O cameră cu mobilier vechi din lemn masiv. Pe un perete atârna o uriașă oglindă.

(În cameră stăteau în jurul unei mese pe care se aflau obiecte din sticlă: Ciob, Aurel, Scânteie, Lucică, Iliuță, Chibrit.)

Ciob: Nu am înțeles rostul acestor obiecte.

Aurel: Tu ne-ai invitat în camera ta, noi am adus aceste obiecte spre a le studia, ca pe urmă să le trimitem altora. Ce nu înțelegi?

Ciob: Eu v-am invitat să vă arăt oglinda din camera de sus, Aurele?

Iliuță: E o simplă oglindă.

Ciob: Nu este o simplă oglindă, Iliuță, e oglinda din camera bunicii! În ea bunica își privea chipul. Când a murit bunica, oamenii i-au acoperit luciul. Le era teamă să nu-și găsească culcuș în adâncurile ei un suflet. Dincolo de oglindă se ascund multe lucruri.

Lucică: Prea mult te rătăcești prin oglindă.

Ciob: Sunt prizonier, Lucică, prizonierul oglinzii.

Lucică: Ca într-o sală a oglinzilor.

Ciob: Vezi, tu, râzi și nu înțelegi oglinda mea sufletească.

Aurel: Asta-i bună, de parcă nu te-am cunoaște ce poți!

Ciob: Nu mă cunoașteți, Aurele! Dacă m-ai cunoaște, m-ai înțelege.

Chibrit: Lasă că aprind eu un chibrit să-i vedem flacăra în oglindă.

Ciob: Da, Chibrit, aprinde!

(Chibrit scoate o cutie din buzunar, scoate un băț și-l aprinde. Imaginea flăcării se refectionă în oglindă.)

Scânteie (Căre Chibrit): Ai început și tu să-i alimentezi flacăra. Mai bine ne-ai da o mână de ajutor să împachetăm obiectele acestea.

Ciob: De ce le împachetați? (Ciob ia un obiect în mână.) Sunt de sticlă. Poți să-ți privești chipul pe suprafața lor ca-ntr-o oglindă.

Aurel: Chiar nu se poate abține. Oglindă, oglindă, oglindă!

(Au început să adune într-o cutie obiectele pe care le-au admirat cu câteva clipe înainte. Ciob ținea în mână un obiect și-l studia.)

Lucică: Ciob, vaza!

Ciob: De-acum e a mea.

Lucică: E plătită de un client. O să-ți dăruiesc și ție o vază, mâine.

Ciob: Eu vreau această vază. Nu ți-o dau!

(Lucică încearcă să ia vaza din mâna lui Ciob. Trag amândoi de vază până ce o scapă pe podea și se sparge.)

Ciob: Câte cioburi! Câte oglinzi!

Lucică: Atâta știi, cioburi și oglinzi. Ce o să fac eu fără vază?

Ciob (Se apleacă și adună cioburi. Toți îl privesc. La un moment dat abandonează cioburile într-un colț al camerei. Alege un singur ciob, unul mare și se apropie de oglinda din camera de sus.): Am găsit oglinda din Albă ca zăpada.

Aurel: Nu are nicio scăpare.

Lucică: De când l-a lovit coada unui fulger în vară, o ține tot pe-a lui.

Iliuță: Nu mai vede nimic altceva decât oglinzi.

Ciob: Oglinzile din sala de operații. O să operez pe femeia cea rea care a vrăjit oglinzile. După ce o să finalizez operația o să eliberez lumina.

Scânteie: E din cauza luminii fulgerului.

Ciob (Se duce la dulap, îl deschide și scoate un microscop. Îl aduce pe masă.): O să analizez fărâma aceasta de oglindă printr-o altă oglindă. Am mai analizat la microscop și ieri o oglindă, de la mașina vecinului, pe urmă i-am plătit-o. Nu era a mea și a avut dreptate când și-a revendicat-o. Eu am spart-o ca să nu mai poată evada din spatele chipului impuritățile unor vremuri depărtate.

Aurel (către Chibrit): Mai știi când am considerat tabla în liceu ca pe-o oglindă, un portal ce înghițea elevii, an de an.

Chibrit: De groaza ei mulți n-au mai dat pe la școală.

Ciob: Tabla mănâncă elevii?

Aurel: De câte ori scotea profesorul un elev la tablă, acesta se apropia cu teamă, pe urmă se uita cu frică la tabla aceea mare și mâine nu mai vedeai urmă de el.

Ciob: Trebuie să studiez problema.

Chibrit: Din treizeci de elevi, am rămas la finalul anului douăzeci și cinci. E ciudat, nu? Și totul din cauza acelui portal prin care erau invitați elevii să treacă. Unii nu mai știau să se întoarcă înapoi.

Ciob: Au rămas repetenți?

Aurel: I-a înghițit tabla, oglinda magică.

Ciob: O caut. Trebuie s-o găsesc.

Lucică: Ce cauți tu de fapt?

Ciob: Caut o oglindă, acea oglindă care să mă elibereze de mine însumi, de temerile, de neputințele mele.

Aurică: Încă nu te-ai obișnuit cu imaginea ta.

Ciob: Imaginea mea? Sunt un ciob care a evadat dintr-o oglindă în căutarea libertății. Un ciob. O oglindă.

Actul III

Personajele: Ciob

Decorul: Un parc, toamna.

(Ciob așezat pe o bancă privește decorul.)

Ciob: Acest parc este oglinda toamnei. Cât de mult iubesc toamna. Mi-e așa dragă. O aștept cu drag din iarnă până-n vară, iar când vine simt acea emoție a neputinței, nu o pot reține pentru totdeauna. E așa de frumoasă! E bogăția unei vieți. Toate roadele cu chipul bogat și colorat. Alergăm toată viața și când să ne bucurăm în toamnă de grăunțele agonisite, parfumul roadelor bogate, ne e teamă. (Se uită în jur.) Da, mi-e teamă, mi-e teamă că toamna va pleca. Nu vreau să mă părăsească așa de curând. E atât de perfectă, atât de colorată, atât de parfumată, atât de vie. Niciunde nu am găsit mai multă perfecțiune decât în toamnă. Toamna este oglina vieții omenești. Totul își află deplinătatea în această oglindă viu colorată. (Un moment e liniște.) M-aș îmbrăca în toamnă ca să mi se aurească frunzele, dar mi-e teamă că le voi pierde curând, voi tremura o clipă de frig și mă voi stinge. Nu vreau să plece toamna! E raiul splendorii. Cum se îndură natura să-și dea jos atâta frumusețe și să coboare spre iarnă? Nu s-a uitat în oglindă? Probabil oglinda a fost fermecată și ea nu a înțeles misterul. De ce pleacă omul din toamnă? De ce nu luptă să-și păstreze și ultima picătură de energie. De ce lasă apusul să-i închidă ochii? (Ia câteva frunze ruginii care au căzut pe bancă. Se uită la ele.) Au început să cadă. Nu mai e mult. Mi-e teamă că frumusețea va adormi curând și răceala ultimei clipe va îmbrăca în gri orizontul unei vieți. (Ascunde frunzele în haină.) E mai bine așa. Nu vor vedea alte frunze durerea primelor despărțiri. (Din nou liniște.) Trăiesc într-o lume a oglinzilor. Unde îmi întorc privirea observ un chip. Copacul are chipul lui, banca pe care stau vorbește despre un alt copac și o altă pădure, despre o altă toamnă și secunda ei. Eu mi-am căutat oglinda în frunza toamnei și frunza mi-a răspuns. Sunt asemenea ei. Când o să simt libertatea aerului, când voi pluti prin văzduh o să fie prea târziu, căci pământul mă va atrage ca un magnet, mă voi dezechilibra și voi rămâne prizonierul lui, pentru că noi suntem oglinda humei și ne reîntoarcem acasă cu aripile tăiate de dorul aerului. Dar apa, apa și huma, oglinda ființelor vii? Oare dacă-ar cunoște și focul, aerul focului? Ar fi o altă oglindă? (E tăcere câteva momente.) Oglinda.

Ana

Personaje: Ana, Ion, Nicodim, Preotul, Pavel, Gheorghe, Veta.

Actul I

Personaje: Ana, Ion, Nicodim, Miranda

Decorul: În fundal se poate observa o biserică. În fața bisericii, pe scări, în colțuri opuse stăteau Ion și Nicodim.

Nicodim: Vine, Ioane!

Ion: Cine vine, Nicodime?

Nicodim: Ana

Ion: Ana!

Nicodim: Dejunul nostru.

Ion: Dacă-ar fi toți ca Ana, n-am mai duce lipsă de nimic. (Din biserică își face apariția Miranda care aude pe Ion lăudând milostenia Anei.)

Miranda: Dacă ați lucra, ați avea toate cele necesare traiului zilnic.

Nicodim: Iarăși, Miranda.

Miranda: Mereu voi.

Ion: Noi nu avem ghinionul tău să frecăm toată ziua pardoseala și să trăim cu un colț de pâine.

Miranda: „Munca înnobilează pe om.”

Ion: „Munca l-a creat pe om, dar nici lenea n-a omorât pe nimeni.”

(De cei doi se apropie Ana.)

Nicodim: Miluiește-ne și pe noi!

(Ana scoate două pachetele cu mâncare pe care le oferă celor doi.)

Ion: Dumnezeu să primească!

Nicodim: Un ban, nu se poate?

(Ana caută în poșetă câțiva bani.)

Miranda: Le-ai oferit suficient. Dacă ar fi după ei ar lua și sufletul din om.

Cheamă-i la lucru și o să vezi că se codesc, se ascund în spatele neputinței și nu fac nicio treabă!

Ana: Sunt bolnavi.

Miranda: Și eu sunt bolnavă, dar muncesc. Am atâta demnitate, ca să nu întind mâna niciodată.

Ana: Ți-am adus și ție câteva haine care nu-mi mai sunt bune.

Miranda (cu o strălucire pe chip): Haine!

(Ana îi întinde o plasă plină cu haine. Miranda o ia și scoate din ea o bluză, o fustă, o pereche de pantaloni, un batic și o jachetă.)

Miranda: Mulțumesc. Mi-ai făcut o mare bucurie.

Nicodim: Se zice ...

Ion: Dumnezeu să primească!

Nicodim: Să fie pomană!

Ana: E bine, mulțumesc, până și un zâmbet îmi vorbește, orice gest.

Miranda: Aveți un suflet mare, doamnă.

Ion: Haine pentru bărbați nu aveți pe acasă?

Ana: Am.

Nicodim: Și mie mi-ar prinde bine niște haine. O să vină iarna și nu mai am decât niște cămăși peticite și un sacou ros pe la toate încheieturile.

Ana: Măine am plătit niște oameni să mă ajute, să adun porumbul. Vă aștept spre seară la mine acasă să ajutați la descărcat, pe urmă o să puteți face o baie și o să vă dau haine noi. O să se ocupe Veta, vecina mea, de îmbrăcăminte voastră până mă întorc de la holdă.

Ion: O să fie greu să ajungem la dumneavoastră.

Nicodim: Ne deplasăm greu.

Miranda: Când doamna Ana a ținut praznic v-ați deplasat ușor?

Ion: O să venim.

Ana: O să vă aștept. (Intră în biserică cu Miranda.)

Actul II

Personajele: Ana, Ion, Nicodim, Pavel, Gheorghe, Veta, Preotul.

Decorul: O șură mare, o căruță plină cu porumb, câteva coșuri, un scripete care să ajute la urcarea coșurilor pline de porumb în podul casei. În partea de sus se află un plafon cu o deschizătură spre podul casei, deschizătură prin care atârna funiile scripetelui.

(Pavel, Gheorghe, Veta și Ana încarcă porumb în coșuri.)

Pavel: Sunt pline toate cinci cotărițele, Gheorghe!

Gheorghe: Eu zic să urci tu în pod, Pavele, că ești mai tânăr și eu ridic cotărițele cu ajutorul scripetelui. Ana și Veta vor încărca cotărițele ce se golesc până isprăvim cucuruzul din cocie.

Pavel: Și eu m-am gândit la aceeași variantă de lucru.

Veta: N-au mai ajuns Ion și Nicodim?

Ana: Se deplasează greu.

Pavel (părăsind scena pentru a urca în pod) Vor ajunge când treaba e gata ca să ia cina împreună cu noi.

Ana: Să nu fim răutăcioși!

Gheorghe: Te respectăm prea mult, altfel cei doi nevoiași nu ar mai fi călcat astăzi pe aici, asta în cazul în care se vor deranja să o facă.

Veta: De ce nu s-ar deranja? Îi așteaptă o cină caldă, o baie și haine curate.

(Se aude glasul lui Pavel din pod.)

Pavel: Mai aștept mult, Gheorghe?

(Gheorghe prinde de toarele coșului cele două cârlige metalice fixate de o parte și de alta a extremităților barei ce atârna la capătul funiei și începe să tragă de capătul celălalt al funiei coșul spre intrarea în podul locuinței. După ce coșul plin este golit, este agățat de un cârlig și retrimis lui Gheorghe. Femeile se grăbesc să-l umple cu porumb. În șură își fac apariția Ion și Nicodim.)

Ion: Bun lucru!

Femeile: Mulțumim.

Gheorghe: Ați ajuns și voi la „spartul târgului”.

Ana: E bine că au ajuns.

Gheorghe: Ca să mănânce.

Nicodim: Tu ai tot ce-ți dorești.

Gheorghe: Pentru că muncesc.

(Ion și Nicodim ajută și ei la descărcatul porumbului.)

Ion: Frumos porumb!

Nicodim: A fost an bun.

Veta: A fost rod bogat.

Gheorghe: La cei care au muncit.

Veta: Ai dreptate. Unde nu a fost îngrijită holda, nici rodul nu a fost îndestulător.

Pavel (din pod): Mai repede că ne prinde noaptea! Voi sunteți mulți și eu unul singur și puțină treabă faceți.

Gheorghe: Respiră și tu puțin!

Pavel: Până n-o să mai văd unde să pun cucuruzul din pricina întunericului.

Ana: Nu mai e mult.

Scena II

(Cei șase termină treaba, mută căruța din șură și așează o masă mare pe care Ana ajutată de Veta pune cina, pe urmă se așează cu toții să mănânce.)

Ion: O să vină și părintele la masă.

Ana: Părintele?

Gheorghe: L-ai chemat, tu, Ioane?

Ion (după o lungă ezitare) L-am chemat.

Gheorghe: Acum nu e praznic, e finalul unei zile de lucru.

Nicodim: Vine ca să vorbească cu Ana.

Ana: Ce să vorbească cu mine?

Ion: Să te roage să mergi la *Așezământul Social Sfânta Treime*.

Ana: Mi-a mai sugerat acest lucru, părintele, dar nu am cum să merg, să ajut bătrânii ce locuiesc la azilul mănăstirii, pentru că am o locuință rămasă de la soțul meu, „Dumnezeu să-l ierte!“

Nicodim: E adevărat, dar poți trece casa și pământul în patrimoniul mănăstirii cu condiția ca ei să te îngrijească până când nu mai ești în viață.

Pavel: Nu ți-e rușine „să muști mâna celei ce te-a hrănit“ cu astfel de îndemnuri?

Ion: O îndemn spre alți oameni necăjiți, mai nevoiași decât mine. Ar face un mare bine multora dintre ei ajutându-i.

Pavel: Și pe tine cine te mai ajută?

Ana: Îl ajuți tu!

Pavel: Niciodată.

Ion: Nu e nevoie. Noi suntem doi, ne vom descurca, la azil sunt mulți.

Gheorghe: Încetați!

Nicodim: Cei buni fac multe sacrificii în viață.

Pavel: Decât pentru oameni ca voi, mai bine deloc.

Ana: Aveți dreptate.

Pavel: Cine are dreptate?

Ana: Ion și Nicodim.

Pavel: Nu înțeleg?

Ana: Acei oameni merită un sacrificiu, eu nu mai am pe nimeni. Am doar casa

aceasta mare și pământul. Acolo sunt mulți care au nevoie de un ajutor. Nu am ce pierde.

Pavel: Pierzi agoniseala de-o viață.

Ana: Dar câștig zâmbete de pe chipuri ofilite.

Pavel: Ați văzut ce ați făcut?

Ion: Ce?

Pavel: Ați contribuit la zidirea ei, precum odinioară Manole la zidirea Anei.

Ion: Totul e sacrificiu, dar nu o zidim.

Pavel: E același lucru, o închideți între zidurile unei clădiri a suferinței.

(Preotul își face simțită prezență.)

Preotul: Doamne ajută! O masă binecuvântată!

Pavel: Părinte, cum e posibil să o trimiteți pe Ana la mănăstire?

Preotul: E cel mai potrivit loc pentru ea.

Pavel: Și eu sunt un om singur, poate mă însuram cu ea.

Preotul: Ana nu s-ar fi căsătorit a doua oară.

Pavel: Acest lucru doar ea hotărăște.

Ana: Am hotărât. Merg la mănăstire ca să îngrijesc bătrânii de la azil.

Preotul: Răsplata ta o să fie mare în ceruri.

Pavel: Și pe pământ o să se lărgască punga celor vicleni.

Preotul: Te aștept și pe tine la biserică, fiule! Atunci o să gândești altfel.

Pavel: Niciodată. Eu sunt un om rațional.

Preotul: O să te răzgândești când te va lovi neputință. Atunci vei dori să-ți găsim un pat la noi.

Pavel: Are cine să-mi poarte de grijă.

Preotul: Vă las cu bine. Pe tine, Ana, te aștept mâine să facem actele și tot ceea ce este necesar.

Ana: Rămâneți la masă, părinte!

Părintele: Trebuie să ajung la o bătrână pentru slujba Sfântului Maslu.

Pavel (mai mult pentru sine): Poate o ajută să moară mai repede.

(Pavel, Gheorghe, Veta, Nicodim și Ion mănâncă tăcuți până ce Ion se ridică de la masă.)

Ion: E târziu. Poate Ana trebuie să se pregătească pentru ziua de mâine.

Ana: V-am pregătit haine. Aveți și apă caldă.

(Ion și Nicodim părăsesc un moment scena.)

Gheorghe: Mergem și noi, e târziu.

Ana: Mulțumesc pentru ajutor.

Pavel: Să ai grijă de tine!

Ana: Sănătate!

(Veta, Pavel și Gheorghe părăsesc scena. Ana rămâne singură.)

Ana: O să plec din casa mea. Mi-e greu. Mi-e și teamă. Totuși o să plec. E mai bine așa.

(Își face apariția Ion și Nicodim cu câte o sacoșă cu haine.)

Ion: Mulțumim.

Nicodim: După baia caldă sunt ca nou.

Ion: Noi plecăm.

Ana: Mergeți cu bine și aveți grijă!

Ion: Cu bine!

Nicodim: Numai bine!

Actul III

Personaje: Preotul, Ion, Nicodim., Miranda.

Decorul: În fundal se poate observa o biserică. În fața bisericii, pe scări, în colțuri opuse stau Ion și Nicodim.

Ion: Vine părintele!

Nicodim: Vine!

(Părintele ajunge în fața bisericii.)

Ion: Noi ne-am îndeplinit sarcina, părinte. E rândul dumneavoastră să vă respectați promisiunea.

Părintele: O să vă primiți banii.

Nicodim: Când? Acum nu mai e Ana să ne aducă mâncare.

Părintele: Și credeți că banii promiși o să vă ajungă o viață. Din câte vă cunosc o să rămâneți fără ei în cel mult trei luni.

Ion: Aceasta e problema noastră.

Nicodim: Noi vrem banii acum!

Părintele scoate din servietă banii promiși.

(Ion și Nicodim pun mâna pe bani și părăsesc scena.)

Scena II

(Miranda e în fața bisericii. Părintele se apropie de biserică.)

Miranda: De când Ana a plecat la mănăstire Ion și Nicodim nu au mai venit pe aici. Probabil și-au găsit un loc mai bun pentru primit pomană, o altă femeie milostivă.)

Părintele: Zac toată ziua în birt.

Miranda: De unde au bani?

Părintele: Au făcut niște afaceri.

Miranda: Se vor termina și banii aceia.

(Ion și Nicodim vin spre biserică „pe trei căări“)

Miranda: Probabil au terminat banii, de au reușit să părăsească birtul.

Ion: Părinte!

Părintele: Ești turmentat.

Ion: Ne mai dai câțiva bani.

Părintele: (către Mirana) Eu merg la slujbă. (Pleacă.)

Ion: Nu ne mai cunoaște. Când a avut nevoie de noi ne-a cunoscut.

Miranda: Ar fi bine să nu stați în fața bisericii în starea în care sunteți.

Nicodim: Am rămas fără mâncare.

Ion: Am avut încredere în cine nu trebuie.

Miranda: V-ați condus după patima voastră.

Ion: Am gustat o falsă libertate zidind un om ce a avut milă de noi.

Lumina uitată din stâncă

Piesă într-un act

Personaje: Sfinx, Piatră, Păpădie.

Decorul: Un munte stâncos la poalele căruia se află o câmpie plină de flori și verdeață.

(Sfinx, Piatră și Păpădie se află la poalele muntelui și se pregătesc să-l escaladeze. Își scot din rucsac coarda, hamul, optul de rapel, bucele, dispozitivul gri-gri, casca, săculețul pentru carbonatul de magneziu, bucele și încălțăminte adecvată discutând.)

Păpădie: Eu rămân aici.

Piatră: Nu ai pic de bărbăție în tine, Păpădie!

Păpădie: Mai bine așa, Piatră, mult mai bine, decât să alunec și să mă fac bucăți.

Sfinx: E așa de plăcut să simți nepătrunsul în aerul rece al văzduhului.

Păpădie: Tu ești puternic, Sfinx! Eu sunt asemeni apei domoale care se ferește să-și sape drumul prin păduri întunecoase și văi adânci.

Sfinx: Într-o zi vântul de câmpie îți va răpi și ție coroana. În acel moment vei plânge după clipa înălțimii ce ai refuzat să o guști.

Păpădie: Eu sunt o părere, o umbră, o pasăre cu aripile frânte, o iarbă agățătoare ce se ascunde în spatele fiecărui copac.

Sfinx: Eu sunt copacul ce stă neclintit în fața furtunii. Eu sunt o stâncă de care încearcă să se agațe un fir de iarbă, dar când îmi simte ascuțișul își pleacă ochii spre alte colțuri de teamă să nu se frângă.

Păpădie: Tu ești leul înaripat din mitologia greacă, pentru că-i porți numele.

Sfinx: Era leoaică.

Păpădie: Și cerea drumeților să dezlege enigma unei ghicitori. Cei care nu-i înțelegeau taina plăteau cu viața.

Sfinx: Erau slabi ca tine. Nu încercau să pătrundă dincolo de esența lucrurilor. Se mulțumeau să trăiască asemenea găzelor ce se lăfăie o clipă în lumina diurnă.

Păpădie: Și leul elimina pe cei care nu erau puternici.

Sfinx: Se eliminau singuri.

Păpădie: Încercând să se agațe de alte colțuri.

Piatră: De alte adâncuri.

Sfinx: Adâncurile sunt greu de pătruns, sunt pentru aceia care cunosc răspunsul.

Păpădie: Eu sunt bine în lumea mea.

Sfinx: O să-ți pară rău că ai trăit degeaba.

Păpădie: Nu trăiesc degeaba. Mă las mângâiat de lumina solară, de ploaia caldă de vară.

Piatră: Te bucuri de gustul unei plăcinte și uiți să-i cercetezi chimia.

Sfinx: Lumina solară e diferită de propria-ți lumină, lumina aceea ce te arde pe interior, te macină, te frământă, te înalță, te ajută să fii piatra din vârful muntelui.

Piatră: Lumina. E greu să-ți înțelegi lumina. Adesea arzi în căutarea luminii și când crezi că i-ai găsit ochii, începi să strigi că sunt albaștri, dar te împiedici și cazi.

Sfix: Am uitat să săpăm în stânca vieții și să observăm lumina care arde în noi.

Piatră: E timpul să observăm astăzi acea lumină pe munte.

Păpădie: Ești de neclintit în hotărârea ta, ca o piatră. Mai bine ai rămâne cu mine pe această câmpie. Lasă-l pe Sfinx să escaladeze singur muntele. A mai făcut-o și altă dată. El are experiență.

Piatră: Astăzi e timpul „să pun și eu prima piatră“.

Păpădie: Numai „să nu calci în piatră seacă“.

Piatră: Eu nu „fug de scapără pietrele“ din fața greutăților.

Păpădie: Acum de ce „arunci cu piatra“ în mine?

Piatră: Nu este cazul, pentru că o faci singur.

Păpădie: Eu te sfătuiesc să stai la poalele muntelui, pentru că văzduhul e încărcat de nori.

Sfinx: Și va ploua cu piatră, Păpădie, multă piatră!

Păpădie: Gheață.

Sfinx: Care se topește ca tine. E puternică o clipă, pe urmă se dilată sub povara apei.

Piatră: Păpădie!

Păpădie: Da, Piatră.

Piatră: Dă-mi cablul tău! E mai lung și mai rezistent.

(Păpădie caută în rucsacul lui și scoate un cablu o funie roasă și i-o oferă lui Piatră.)

Piatră: Aveai alt cablu când am hotărât să plecăm la munte.

Păpădie: L-am vândut. Nu-mi era de folos.

Piatră: Ai dreptate. Funia aceasta nu te va proteja. Nu-ți va fi călăuză bună pe muntele de piatră.

Păpădie: E așa de bine la câmpie.

Sfinx: O să ne aștepți la poalele muntelui?

Păpădie: O să vă aștept. Poate aveți nevoie de mine. Vă puteți împiedica de o piatră și eu aș putea chema ajutoare.

Piatră: Vulturii nu au nevoie de ajutor. Atunci când își frâng aripile se retrag în propria lor stâncă și așteaptă să adoarmă pentru totdeauna.

Păpădie: Eu sunt un om.

Piatră: Eu sunt o rocă.

Sfinx: Omul este o rocă, o rocă ce caută cerul urcând pe munte.

Păpădie: Vârful muntelui se ascunde printre nori.

Sfinx: Așa pare el, Păpădie. E o Fata Morgana.

Păpădie: Nu înțeleg.

Sfinx: Vârful muntelui dă impresia că atinge cerul, lasă omului iluzia că poate atinge acea linie a infinitului cu mâna. Când ești aproape în vârf crezi că poți mângâia cerul, dar pasul următor îți arată că roca nu poate atinge cerul, că totul a fost o iluzie, un vis.

Păpădie: Atunci de ce mai urcați muntele?

Piatră: Mereu există acea speranță ferecată în cutia Pandorei.

Sfinx: Cerul e absolutul spre care tinde roca.

Păpădie: Pe care nu-l poate atinge.

Sfinx: Pentru că nu a învățat să ardă, să vadă flacăra uitată a stâncii sale. Doar când descoperă acea lumină lăuntrică poate să treacă dincolo de vârful muntelui și să se unească cu cerul.

Păpădie: Eu rămân o simplă rocă.

Sfinx: Până ce vântul îți va fura puful și tu vei realiza că nu te-ai bucurat de cerul eternității.

Păpădie: Începe să bată vântul.

Sfinx: Nu e un lucru bun. O să urcăm cu greu. E posibil să nu mai ajungem în vârf niciodată. Nori, vânt furtună și un vârf ce așteaptă să-i mângâi chipul.

Piatră: Eu nu renunț. Am plecat pe drumul acesta și voi merge până la capăt. Viața aceasta e plină de nori, vânturi și furtuni. Dacă ne împiedecăm de orice piatră nu mai vom mai cunoaște răsăritul.

Sfinx: Ai dreptate. Norii, furtunile și vânturile sunt mereu în jurul nostru. Dacă refuzăm să traversăm această păclă, ne vom lega singuri de flacăra înghețată a solului uscat și rece.

Păpădie: Mie mi-e teamă de furtună, de vânturi, de nori. Eu sunt mulțumit în lumea mea.

Sfinx: Ești ca un flutur ce se pierde în paradisul unei flori, se lasă îmbătat de parfum și-n clipa următoare închide ochii.

(Un fulger pare să despartă văzduhul. La scurt timp un tunet strigă mânios din înălțimi.)

Păpădie: Mi-e teamă. (Aleargă spre deschizătura de la baza muntelui.) Veniți! E un adăpost pentru vreme rea. E un loc sigur.

Sfinx: Nimic nu este sigur.

Păpădie: Veniți!

Piatră: Noi nu ne temem de furtună.

Păpădie: O să închideți ochii pentru totdeauna, dacă escaladați muntele pe o asemenea vreme.

Sfinx: E mult până răsare soarele.

Piatră: Pe soare e ușor.

Sfinx: Pe vremea capricioasă, cine gustă vârful ascuțit, e asemenea păsării ce taie furtuna și culege razele de aur ale zorilor eternității.

Păpădie: Veniți!

Piatră: Urcăm!

Sfinx: Pornim împreună.

Păpădie: Renunțați!

(Piatră și Sfinx încep să escaladeze muntele. Ploaia îi izbește în față. E atât de deasă, încât nu se mai zăresc unul pe altul. Din când în când câte un fulger le luminează calea. Aluneacă. Se agață din nou.)

Păpădie (din adăpost): Nu-i mai văd. Nu știu ce s-a întâmplat cu ei. Sunt încăpățânați. Nu m-au ascultat deloc. (Încearcă să facă câțiva pași, dar se întoarce în adăpost.) Este imposibil.

(De pe muntele stâncos se aude un glas.)

Piatră: Sfinx! (din nou) Sfinx! (după o clipă de liniște) Nu mă aude. Ce s-a întâmplat cu el? Și ploaia nu mai încetează. Am rămas suspendat. M-a agățat o piatră și nu pot să mă mai desprind din brațele ei. (din nou) Sfinx!

Păpădie: E prăpăd. Ce s-o fi ales de ei?

Piatră: Sfinx!

(La un moment dat se face liniște. Un timp se aude zburciul furtunii ce frământă natura, pe urmă se luminează.)

Păpădie (ieșind din adăpost) E liniște. Furtuna a trecut. Parcă nici nu a fost vreodată. Nu știu nimic de Piatră și Sfinx.

Piatră: (pe la mijlocul muntelui) S-a luminat! Acum pot observa roca ce m-a agățat. E o piatră cu reflexe albastrui. (Gândește.) E piatra lunii, da, ea este. O piatră semiprețioasă m-a agățat. Am găsit ce căutam. Sunt mulțumit. De fapt nici nu am știut ce caut, această piatră mi-a deschis ochii. (se dezleagă de piatra ce-l ținea ancorat. Mă întorc la câmpie cu o comoară culeasă de pe munte.

(Piatră ajunge la poalele muntelui.)

Păpădie: Piatră!

Piatră: M-am pierdut de Sfinx.

Păpădie: Poate s-a rătăcit.

Piatră: Cred că a cucerit vârful.

Sfinx (în vârful muntelui): E atâta liniște aici. (Privește în jur.) O floare. E o floare de colț. Floarea și lumina e secretul. Floarea de colț e lumina din stânca vieții fiecăruia. Când atingi vârful muntelui răsare și înflorește. Toți avem undeva uitată o floare sălbatică ce așteaptă răbdătoare să-i recunoști zâmbetul. După ce străbați cărări întortochiate spre vârful de piatră, floarea desăvârșirii tale răsare ca o lumină, purtându-te spre absolut. (Culege floarea și o ascunde în cămașă, lângă inimă.) Ea e dovada că am atins vârful muntelui, că m-am eliberat de neputința în care se zbate roca.

(Coboară. Ajunge la poalele muntelui.)

Piatră: Sfinx!

Păpădie: Ai biruit muntele de piatră?

(Sfinx scoate din sân floarea de colț.)

Sfinx: Dovada înălțării mele.

Pledoaria scaunelor

Piesă într-un act

Personajele: Omi, un copil al străzii, P1, P2, P3, P4, P5.

Decorul: Un bloc în fața căruia se află o bancă ruptă.

(Omi vine spre banca din fața blocului și dorește să se așeze, dar observă că picioarele băncii sunt pe cale să cedeze.)

Omi: Au distrus-o și pe aceasta. A fost ultima de pe alea cu tei. I-am auzit până târziu în noapte râzând și pocnind. A cedat lemnul, iar piciorul de fier s-a îndoit ca o bucată de pânză uzată. (Se așează cu grijă pe bancă, într-un loc ce părea mai stabil.) Cred că o să reziste și acestei poveri.

(Prin fața lui trece în goană un copil al străzii. E desculț. Pe el are o haină de ploaie și niște pantaloni murdari. Talpile îi sunt negre de noroiul măturat în cale-i. Are în brațe o pâine. Niște oameni ce se află în trecere îl privesc curioși.)

P1: De ce nu mănâncă pâinea?

P2: E proaspătă. Am văzut când a primit-o de la brutărie.

(Copilul aleargă dintr-o parte în alta a străzii.)

P3: E nebun.

P4: Probabil a fugit dintr-un spital și acum nu-și găsește locul.

(Copilul se oprește în fața băncii și-l privește pe Omi.)

P5: Ce face?

(Omi îl privește la rândul-i. Nu spun nimic. Se uită un timp unul la altul.)

P1 (apropiindu-se de copil) Ți-e foame?

(Copilul fuge.)

P2: E nebun.

Omi: E singur. Îi este foame și frig. E noiembrie și umblă desculț. E ca o frunză ce nu-și mai găsește locul.

P3: Au căzut toate.

P2: Mai sunt câteva în vârful teiului.

P1: Se încălzește călcând pe frunze.

P4: Lăsați-l!

P5: Eu plec.

P1: Și eu.

P2: E cel mai bun lucru.

P3: Nu avem cum să-l ajutăm. E ca un animal sălbatic. Să mergem spre casă!

(P1, P2, P3, P4 și P5 părăsesc alea.)

Omi: N-au înțeles nimic. Acel animal este sălbatic, pentru că-i este sete să fie mângâiat de iubirea unei mame. Îi este frig și nimeni nu-i aprinde un băț de chibrit care să scoată steluțe fermecate.

(Copilul aleargă spre bancă și se așează pe covorul de frunze moarte din fața lui Omi.)

Omi: Salut! Eu sunt Omi! Tu?

(Copilul nu răspunde.)

Omi: Nu poți vorbi sau nu dorești acest lucru?

(Aceeși tăcere.)

Omi: Te înțeleg. (Scoate din buzunar un pachet cu bomboane de ciocolată și-i oferă copilului.) Pofim! (Copilul nu se clintește din loc, dar Omi se apropie de el. În momentul următor copilul o ia la goană.) A fugit. (Așează pachetul de bomboane pe locul unde a stat băiatul și se întoarce pe bancă.) E ca și banca aceasta, fără echilibru. I-au rupt alții picioarele și acum îi întorc spatele. Cu ce drept l-au numit nebun pe acest copil? Adulții i-au luat zâmbetul lipsindu-l de căldura dragostei.

(Copilul se întoarce. Se așează pe frunze și ia cu sfială pachetul cu bomboane. Ia o ciocolată și o mănâncă.)

Copilul străzii: Mulțumesc!

Omi: Vorbești!

(Copilul îl privește cu niște ochi mari și curioși.)

Omi: Ești ca un cățeluș ce așteaptă să-și găsească un prieten.

Copilul străzii: I-am văzut. Toată noaptea au băut pe bancă și spre dimineață i-au rupt picioarele.

Omi: Ei te-au văzut?

Copilul străzii: Nu. Sunt foarte agresivi. Se comportă urât cu băncile și băncile le sunt de folos un timp. Eu nu le-aș fi de folos. Ar arunca imediat cu pietre după mine.

Omi: Unde locuiești?

Copilul străzii: Sunt liber să locuiesc unde doresc. Nu sunt legat de nimic. Nu am un colț al meu, după cum nu am niciun prieten. Ești primul om care se uită altfel la mine.

Omi: De ce spui asta?

Copilul străzii: Am fost privit ca ceva inutil, ca o bancă nefolositoare.

Omi: De cât timp hoinărești pe străzi?

Copilul străzii: Din vară. Până-n vară am stat la un adăpost social, dar s-au rupt niște scaune și a căzut vina asupra mea. Am fugit. Ce era să fac? Nu puteam să înlocuiesc acea pagubă.

Omi: Cine a rupt scaunele?

Copilul străzii: Oamenii.

Omi: Care oameni?

Copilul străzii: Cei care au așezat poveri pe ele.

Omi: Nu înțeleg.

(Copilul străzii se apropie de Omi și se așează pe genunchii lui. Omi nu-l respinge.)

Copilul străzii: Ce nu înțelegi? În acest moment picioarele tale sunt scaunul meu. Eu sunt stăpânul lor. Pot să fac ce vreau cu ele. Pot să le rănesc, să mă balansez în toate părțile, le pot face orice. Ele trebuie să suporte, nu se pot

apăra. Nu pot să vorbească. Trebuie să rabde și să reziste. Tăcerea lor este atât de adâncă, încât doare s-o percepi.

(Copilul străzii se ridică de pe genunchii lui Omi și se așează din nou pe frunze.)

Omi: Înțeleg.

Copilul străzii: Au suportat multe scaunele. X se învârtă pe piciorul unui scaun cât era ziua de lungă. Y zgâria șezutul acestuia cu un cui spre a desena un zombi. Z lua spătarul unui scaun și lovea cu el picioarele altuia. După ce reușea să rupă piciorul altui scaun, îl ridica de la pământ ca pe un trofeu și alerga cu acesta prin clădire după alți copii amenințându-i că vor avea și ei o soartă aidoma mobilei.

Omi: Ai dreptate. Dacă ar fi să ascultăm plângerile scaunelor, am scrie multe, foarte multe cărți.

Copilul străzii: Cu un picior lipsă, scaunul unui copil a fost aruncat pe geam. Izbindu-se de pământ și-a mai pierdut un picior. A devenit schiop de două picioare. În felul acesta nu mai reprezenta prea mult interes. A fost ridicat de Y. Scaunul părea să tremure la atingerea brutală. Îl dureau picioarele rupte. Nu le mai avea, dar îl dureau. Erau ca o povară. Y l-a zmucit bine pe scaunul deja condamnat și i-a rupt spătarul. Acesta s-a cutremurat de durere. X a venit repede și i-a luat lui Y spătarul. A început un meci de fotbal. Spătarul era mingea. X și Y erau jucătorii ce încercau să o câștige. Fiecare pasă era simțită de scaunul mutilat ca o lovitură grea.

(Copilul străzii întrerupe șirul povestirii.)

Omi: De ce te-ai oprit?

Copilul străzii: Dacă scaunele ar putea să vorbească, oamenii ar pleca capul rușinați.

Omi: Nu toți.

Copilul străzii: Ai dreptate. Eu sunt un scaun, un scaun mut, un scaun ce a fost abandonat imediat ce a ieșit din mâna meșterului. De atunci alerg din loc în loc. Sunt atent la picioare. Fără picioare nu aș mai putea alerga și m-aș stinge încet, încet, m-aș stige ca frunzele acestea pe care stau acum.

Omi: Nu se vor putea elibera niciodată de povara oamenilor.

Copilul străzii: Cine?

Omi: Scaunele.

Copilul străzii: Nici eu nu mă pot elibera de povara singurătății. Nimeni nu mă-mblânzește, așa cum Micul Prinț a imblânzit vulpea.

Omi: Eu nu pot, locuiesc departe.

Copilul străzii: Așa spun toți. E prima dată când vorbesc după mult timp. Eu pot să merg oricât de departe, însă acolo nu e loc pentru mine.

Omi: Poate te ajut să te întorci în același loc de unde ai fugit. Îți rezolv problema scaunelor.

Copilul străzii: Nu mă mai întorc acolo. Am fost alungat de neputință.

Omi: Ce neputință?

Copilul străzii: M-a găsit directorul între scaunele rupte. Erau multe. Eu alergam printre ele și le ștergeam lacrimile. X, Y și Z râdeau fericiți. Neputința scaunelor le-a fost joacă. Când a venit directorul au dat cu toții vina pe mine. Eu am tăcut. Ei au acuzat și au râs pe ascuns.

Omi: De ce nu ai vorbit?

Copilul străzii: Nu era necesar. Eu eram cel prigonit, pentru că eram diferit de ceilalți. Am fugit. M-am urcat într-un tren și am călătorit departe. Nici nu știu cum am ajuns aici.

Omi: O să te ajut. Cunosc pe cineva care lucrează ca asistent social.

Copilul străzii: Nu. Eu iubesc libertatea. Nu vreau să mai suport povara asemenea scaunelor. Fug de jugul robiei.

Omi: O să vină iarna. Nu ai unde să te adăpostești. Deja ți-au înghețat tălpile și tu fugi de căldură.

Copilul străzii: Căldura a fugit de mine. Acum mă tem de ea. Nu o mai înțeleg. O percep ca pe ceva care are nevoie de un sprijin. În căutarea aceluia sprijin se odihnește pe un scaun. Observă că-i este util. Îl folosește. Scaunul suportă totul. Acceptă să fie împlânzit. Atunci când sacunul își deschide toată ființa spre a-i fi de folos prietenului, acesta se uită urât la el, obsevă că s-a învechit, îl duce într-un loc îngust numit magazie și-l înlocuiește cu altul mai tânăr. Magazia îi este cavou un timp, până ce va deveni lemn pentru foc sau obiect de transplant pentru o mobilă nouă.

Omi: E târziu. Începe să se întunece. O să plec acasă. Dacă dorești voi vorbi pentru tine prietenul meu.

Copilul străzii: Doresc să mai treci pe aici, pe lângă banca aceasta abandonată și să-ți amintești de mine. Poate o să mă mai găsești aici, poate nu, dar banca aceasta, cu picioarele ei frânte îți va vorbi de un nebun ce alerga dintr-un loc în altul să-și mai simtă picioarele vii.

Omi (plecând): Ai grijă de tine!

Copilul străzii: A plecat. Toți pleacă. (Se apropie de bancă și ia în brațe un picior al acesteia.) Am rămas numai noi și povara noastră. Știi! (Tace o clipă.) Și pe mine mă dor picioarele. În fiecare noapte simt că-mi îngheață și le masez. Ziua alerg ca să le simt vii. Mi-e teamă să nu mă părăsească. Nu știu ce m-aș face fără ele. Voi, băncile, sunteți foarte curajoase. Vă retează picioarele și sunteți tot cu zâmbetul pe buze. Așează pe voi poveri și le purtați bucuroase. Povara mea e grea. Nu o mai pot duce. Acum mă lasă și picioarele. Nu mai pot pleda în favoarea nimănui. Am apărât scaunele sau pe mine?

(Dimineăta, în jurul băncii rupte s-a putut observa multă lume.)

P1: E copilul ce alerga ieri. A murit din cauza frigului.

Roata

Personajele: Axă, Osie, Spiță, Rază

Decorul: Un magazin de biciclete.

Piesă într-un act

(Axă repară o roată defectă la o bicicletă. În magazin intră Osie și Spiță.)

Osie: Bun lucru, Axă! Credeam că vinzi produse noi.

Spiță: Așa te-ai lăudat ieri lui Rază la meci.

Axă: Sunt noi.

Osie: Și roata aceea ce are?

Axă: E de la bicicleta mea. Am împrumutat-o unui vecin și mi-a adus-o cum o vedeți. Și-a cerut omul iertare. Căzuse cu ea într-un șanț. Era întuneric. A mai stat și prin spital câteva zile.

(Pe ușă intră Rază.)

Rază: Când ați ajuns? M-am uitat după voi prin piață.

Spiță: Cu cinci minute înaintea ta, Rază.

Rază: Ați ales?

Osie: Nu.

Rază: M-ați așteptat?

Spiță: Nu.

Rază: Atunci?

Osie: Obsevăm.

Rază: Ce?

Osie: Cum repară Axă o roată.

Rază: Treaba noastră e să alegem cea mai bună bicicletă pentru concurs, nu să studiem bucățile unei roți.

Axă: Roata e o taină.

Rază: Taină?

Axă: Poți alege o bicicletă bună cunoscând importanța unei roți.

Rază: Nu e timp pentru așa ceva.

Axă: Dacă nu-ți faci timp pentru temelie, se prăbușește zidul. Totul se face cu răbdare și curaj.

Spiță: Curajul de a lupta, de a urca mereu câte o treaptă.

Osie: Pe mine mă interesează mecanismul.

Spiță: Eu zic să ne așezăm pe scaun și să studiem lucrarea. Cred că Axă ne va permite.

Axă: Chiar vă rog!

Rază: O să vă fac pe plac, dar mai util e un antrenament pentru concurs.

Spiță: Nu înțelegi nimic.

Rază: Așa sunt eu.

(Spiță, Osie și Rază se așează pe banca de lemn din magazin și-l urmăresc pe

Axă cum repară roata bicicletei.)

Axă: Rază?

Rază: Da.

Axă: Tu ești un punct.

Rază: Eu un punct?

Axă: Da, un punct. În jurul tău se află un cerc.

Rază: Nu am chef de joc.

Spiță: Mie îmi place jocul.

Osie: E chiar interesant acest joc.

Axă: Nu e un joc.

Osie: Nu e un joc?

Axă: E un studiu.

Rază: Studiem roata pentru care nu ne antrenăm.

Axă: Încearcă să înțelegi ce-ți spun!

Rază: Că sunt un punct în mijlocul unui cerc.

Axă: Da.

Rază: Și ce dorești să arăți prin acest lucru?

Axă: Așteaptă.

(Axă ia o bucată de cretă și desenează pe podea un cerc în mijlocul căruia pune un punct.)

Axă (arătând punctul): Tu ești acest punct. În jurul tău e un cerc. Ce vezi?

Rază: Ce să văd?

Axă: Concentrează-te și spune-mi ce vezi!

Rază: Marginea cercului.

Axă: Perfect.

Rază: Și ce-i cu acest lucru?

(Axă trasează o linie ce împarte cercul în două jumătăți egale.)

Axă: În stânga sunt oamenii care sunt împotriva ta, în dreapta sunt oamenii ce-i ai aproape, dar sunt nepăsători față de propria-ți persoană.

Osie: Ce interesant!

Spiță: Ești singur în cerc.

Rază: Eu nu mai înțeleg nimic.

Osie: Ce nu înțelegi?

Rază: Ce aș putea să înțeleg?

Axă: Că la un moment dat te cuprinde așa, un fel de amărăciune. Tu ești punctul și privești roată în jurul tău. Cauți pe cei care-i credeai aproape, dar te izbești de indiferența lor. Te uiți la cei care ți-au fost potrivnici și le observi dinții ascuțiți. Pe urmă te închizi în tine și-ți plângi singurătatea. Înțelegi că cercul din jurul tău e doar o Fata Morgana.

Osie (entuziasmat) O iluzie!

Axă: O iluzie de care ai încercat să te sprijini în căutarea unui echilibru.

Rază: Prostii.

Axă: Nu sunt prostii.

Rază: Ce legătură au cu roata de la bicicletă?

Axă: Au.

(Se apropie de roata bicicletei.)

Axă (arătând un punct din mijlocul roatei): Acesta e punctul, osia sau axul în jurul căruia se învâрте roata. (atingând o spiță) Dreapta aceasta e raza ce unește centrul, osia cu punctele sale.

Osie: E o spiță.

Axă: Da, o spiță, o dreaptă din razele unei roate.

Osie: (privind roata) Sunt multe raze.

Spiță: Câte spițe!

Rază: Și atunci cum afirmi că punctul e copleșit de singurătate, de neputință?

Axă: Spițele sunt neamurile, prietenii.

Spiță: Arborele genealogic.

Rază: Ascult!

Axă: Ești un punct în jurul căruia s-au învârtit și se rotesc multe neamuri. Unele spițe se rup, altele iau locul celor rupte și într-un final, când osia se uzează, observă că a fost mereu singură. Toate spițele ce au făcut rotație în juru-i s-au sprijinit pe puterea ei de a coordona lucrurile.

Rază: Observ că de când lucrezi în acest magazin ai început să deviezi din jurul propriei tale axe.

Axă: De când lucrez aici am început să studiez roțile.

Rază: Roți mici, măricele, mari.

(Axă desenează un pătrat în jurul cercului și în jurul pătratului un alt cerc.)

Axă: Ce observi?

Rază: Un pătrat în interiorul a două cercuri.

Spiță: Mai multe triunghiuri.

Osie: Mai multe romburi.

Axă: Nu ați înțeles.

Osie: Ce să înțelegem?

Axă: Pătratul ...

Rază: (întrerupându-l amuzat) Definiția pătratului, un poligon regulat ...

Axă: (întrerupându-l) Pătratul are patru laturi.

Rază: Acum cine nu are răbdare?

Axă: Explicam.

Rază: Te ascultăm!

Axă: Fiecare latură e o față a vieții. Pătratul e o cetate, o cetate cu patru porți.

Spiță: Ce porți?

Axă: O poartă ...

Rază (întrerupându-l) O latură.

Axă: O latură simbolizează nașterea, alta intensitatea fiecărei trăiri, a fiecărei clipe, o altă latură înfățișează bătrânețea și ultima latură moartea.

Rază: Interesant. Studiezi roțile și observi pătratul.

Axă (arătând pe desen): Roata, cercul din interiorul pătratului e trecutul ce nu-l

mai poți repara.

Osie: Spițele ce s-au arcuit!

Axă: Un trecut ce te urmărește în prezent.

Spiță: Interesant!

Axă: Cercul din exterior e un posibil viitor ce pune stăpânire pe clipa actuală.

Omul uită să trăiască prezentul și viața curge în jurul lui amuzată de atâta neghiobie.

Osie: E adevărat.

Axă: Oamenii fug de copilărie, pentru că vor să conducă spițele, să fie ei punctul, pe urmă fug de bătrânețe, de tot ceea ce e boală și neputință. Doresc să savureze fericirea de-o clipă ce le scapă. Pierd esența. În această fugă, acest cerc, uită de moartea care-i așteaptă când termină rotația.

Osie: Noaptea.

Axă: Dacă așa dorești să o numești.

Rază: (de această dată nervos) Noi mai cumpărăm astăzi o bicicletă?

Osie: Ușor! Ești ca un vultur ce se năpustește asupra pradei.

Axă: Un vultur. Pasărea bătrâneții.

Rază: De ce?

Axă: Bătrânețea se rotește în jurul tău și când te aștepți mai puțin te prinde în gheare.

Spiță: De ar avea tânărul înțelepciunea celui bătrân ...

Rază (întrerupându-l) Ar cumpăra o bicicletă mai repede.

Osie: Și pasărea tinereții care e?

Axă: Mulți au căutat-o.

Spiță: Barza.

Axă: Barza e pasărea copilăriei. Ea vestește primăvara și atunci copacii lacrimează muguri, iar pământul își acoperă fața cu o pânză de verdeață așteptând floarea să-și scoată colțul.

Osie: Barza e viață!

Axă: Corbul e moarte!

Spiță: Corbul e pasărea morții?

Axă: Am putea spune.

Spiță: Și pasărea tinereții?

Axă: Se crede că e un vultur cu două capete, unul ce privește spre copilărie pierzându-se în trecut și unul cu groază spre bătrânețea ce așteaptă la ușă cu boală, cu neputință.

Osie: Un pătrat în mijlocul a două cercuri, o osie!

Rază: Eu plec.

Axă: Încă nu ai înțeles roata.

Rază: Ce roată să înțeleg? Roata bicicletei? Roata lumii?

Osie: Roata olarului.

Spiță: Roata morii.

Axă: Lutul și apa, moartea și viața.

Osie: Olarul și lutul.

Spiță: Moara și apa.

Rază: Roata norocului, poate așa mă aleg cu o bicicletă pentru cocurs. Cred că eu o să dau o roată în jurul magazinului până descifrați voi taina punctului din care trasați cercul.

Spiță: Mai așteaptă!

Rază: Cât?

Spiță: Până cumpărăm bicicleta.

Rază: Și când veți face, mă rog, acest lucru înțelept?

Osie: După ce-ți punem bețe în roate.

Rază: Vezi să nu se întoarcă roata și să ai tu un alt concurs!

Osie: Și să mă duc de-a roata, fără sprijin.

Spiță: Roata morții.

Axă: Doar dacă faci acrobații riști să guști ultima roată.

Osie: Ultima roată la căruță.

Rază: Așa o să fiu eu la concurs, dacă nu cumpărăm mai repede bicicleta.

Axă: Veniți aici! (arată spre câteva biciclete) Faceți roată în jurul lor și alegeți-o pe cea mai bună.

Osie: Cum să alegem cea mai bună roată?

Axă: Cu răbdare și înțelepciune.

Rază (pune mâna pe o bicicletă): Am ales. Cât costă?

Axă: E cadoul meu pentru cei mai buni prieteni.

(Rază, Osie și Spiță părăsesc magazinul.)

Axă: S-au grăbit. N-au înțeles nimic. Au ales o roată ce nu-i va duce departe.

Gustând din măr

Piesă într-un act

Personaje: P1, P2, Litră și Zamă.

Decorul: O peșteră care inițial este confundată cu un tunel.

(Este semiîntuneric.)

P1: Ne-am rătăcit.

P2: Nu se poate. Acesta e tunelul în care mi-am petrecut copilăria. Veneam aici cu prietenii și treceam dintr-o parte în alta a muntelui. Ce-i drept, e mult de atunci.

P1: Tunelul copilăriei tale este un labirint.

P2: E adevărat. În copilărie părea vesel și primitor, astăzi e plin de capcane. Dacă nu suntem atenți ne lovim de roci ascuțite, alunecăm în gropi adânci. Cândva drumul a fost lin.

(Câțiva lilieci planează pe lângă cei doi.)

P1: E o peșteră! Liliecii trăiesc în peșteri.

P2: E un tunel săpat de om, dar a trecut mult timp peste el.

P1: Rocile acestea au fost lustruite de apă. E plin de rămășițe de stâncă încă nedizolvate de apă. Știam cum se numesc. Da, îmi amintesc, speleoteme.

P2: Te înșeli. Nu ai vizitat multe grote și amesteci lucrurile. Poate și-a mai regenerat muntele măselele peste tunelul săpat de om.

P1: Locul acesta nu e un tunel. E din ce în ce mai înfricoșător. Doar natura își poate săpa casa tainelor în acest fel.

(Cei doi ajung într-o fundătură.)

P1: Acum ce mai spui?

P2: E posibil ca în urma unui cutremur tunelul să fi suferit ușoare modificări.

P1: Noi ce facem?

P2: Ne întoarcem pe aceeași cale.

(Cei doi încearcă să găsească drumul, dar ajung lângă un râu subteran.)

P1: Un râu! Prin tunelul copilăriei tale trecea un râu?

P2: Prin tunel nu trec râuri.

P1: Unde m-ai adus? Mi-ai promis că-mi arăți un tunel prin care poți traversa dintr-o zonă în alta, dar tu m-ai dus într-o peșteră și acum rătăcim fără să găsim o cale pentru a scăpa din această capcană.

P2: Cred că am greșit. Tunelul meu era în partea de Est a muntelui.

P1: Noi am pătruns în munte prin partea de Sud-Vest.

P2: Am uitat acest amănunt. Am gustat în copilărie din dulceața mărului ascuns în inima muntelui, iar astăzi, dornic să redescopăr drumul de altă-dată am pășit greșit.

P1: Și m-ai tras după tine în aceeași capcană.

P2: Cred că nu este momentul să ne facem reproșuri unul, altuia, ci e momentul să căutăm o cale de a birui întunericul ce ne-nconjoară.

P1: Mi-ai întins mărul ca Eva lui Adam și îmi ceri să tac? M-ai dus într-un loc al morții și eu trebuie să-mi plec capul.

P2: Dacă ai fi înțelept ai căuta să te eliberezi din acest loc fără a arunca neputința ta în spatele altuia.

P1: Te-am considerat prietenul meu.

P2: Eu te-am considerat prietenul meu. Un prieten adevărat te ajută, te încurajează, ar merge până la sacrificiul suprem.

P1: Îmi pare rău că te dezamăgesc.

P2: Acum am înțeles.

P1: Ce să înțelegi?

P2: Mi-ai fost prieten atâta timp cât ai avut nevoie de ajutorul meu.

P1: Tu m-ai adus aici, e de datoria ta să mă eliberezi.

P2: Era de datoria ta să analizezi cu atenție fiecare lucru. Puteai să accepți propunerea mea de a cunoaște tunelul, puteai să o refuzi. Eu nu te-am obligat la nimic.

P1: Am avut încredere în tine.

P2: Dar și raționament. Ți-am spus că tunelul se află în partea de Est a muntelui. Și tu ai greșit.

P1: Trebuie să plec de aici.

P2: La început mărul a fost dulce, pe urmă te-ai înecat cu el asemenea Albei ca Zăpada.

(Încercând să găsească o ieșire ajung într-o galerie.)

P1: O galerie. De aici nu mai ieșim. E un adevărat labirint.

P2: Haide pe aici, cred că e o ieșire!

(Ajung într-o sală.)

P1: Din galerie în sală. Să mai ascult de tine? Mă inviți la bal?

P2: Am crezut că e o ieșire.

P1: Așa cum ai crezut că acest gol natural e un tunel. Acum o să fac eu primul pas.

(P1 zărește o posibilă ieșire și aleargă spre ea. Ajunge în apă.)

P1: Sifoanele!

(P2 se uită cum P1 încearcă să reziste în apa rece.)

P2: E o galerie total inundată.

P1: Ajută-mă!

P2: Spuneai că vei găsi drumul cel bun.

P1: E gheață! Nu mai rezist!

(P2 întinde lui P1 o scândură găsită în aproiere. P1 se agață cu disperare de scândură și P2 îl scoate afară din apă. P1 tremură de frig.)

P2: Cred că au mai fost și alți oameni pe aici din moment ce am găsit scândura aceasta.

P1: Mi-a tare frig. Cred că o să mor în grota aceasta.

(P2 își dă sacoul jos și-l oferă lui P1.)

P2: Eu ți-am fost prieten adevărat, dar tu nu ai înțeles.

P1: Dacă nu găsim o ieșire cât mai repede din acest labirint o să mă prăpădesc.

P2: Vino!

(Cei doi fac câțiva pași și se prăbușesc.)

P1: Acu nu mai simt frigul.

P2: Ce-a fost asta?

P1: A fost un puț.

P2: Înțeleg.

P1: Ce înțelegi?

P2: A fost o galerie în podeaua peșterii.

P1: Mormântul nostru.

P2: Privește!

P1: Unde?

P2 (arătând un urcuș spre o altă deschizătură în munte) Un drum.

P1: Un horn.

P2: Un horn:

P1: O galerie verticală ce pleacă din tavanul altei galerii.

P2: Să mergem!

(Cei doi pornesc spre galeria descoperită.)

P2: Aproape am ajuns.

P1 (privind în jur) În locul de unde am plecat.

P2: Poate acum descoperim drumul cel bun spre lumina de la gura peșterii.

(Se aud voci.)

P1: Taci! Mai e ceva în peșteră.

(Cei doi ascultă și pornesc spre locul de unde aud vocile.)

Litră: Nu ești bun de nimic, Zamă!

Zamă: Nici cu tine nu mi-e rușine, Litră!

Litră: E ultima dată când te mai ascult. De astăzi înainte ori vei face cum îți spun eu, ori întrerupem orice colaborare.

Zamă: Și până acum tot cum ai vrut tu am făcut. Nu m-ai ascultat niciodată.

Litră: Pentru că nu gândești bine.

Zamă: Ești învechit.

Litră: Până ce te convingi că părerile mele sunt cele bune.

Zamă: Așa vrei tu să crezi.

Litră: Mereu mi-ai dat dreptate la final.

Zamă: Din cauza ta am pierdut diamantul în râu.

Litră: Nu ai fost atent pe unde calci.

Zamă: Puteai să-l recuperezi.

Litră: Nu m-ai ascultat când ți-am spus să intri după el.

Zamă: De ce eu?

Litră: Fiindcă te camuflezi bine în apă. Eu sunt cam obosit.

(P1 și P2 se apropie de Zamă și Litră.)

Zamă: Avem asistenți.

Litră: Cine sunteți?

P1: Ne-am rătăcit.

Litră: În căutarea diamantelor.

P2: Noi căutam un tunel.

Litră: Și ai găsit un diamant.

P1: Nu am găsit niciun diamant.

P2: Ne-am rătăcit și nu mai găsim ieșirea din grotă.

Zamă: Ar trebui să-i lăsăm să putrezească aici.

Litră: De ce v-aș arăta calea spre lumină? Măine o să veniți după bogățiile de aici cu întăriri.

P2: Nu. Eu sunt un om corect. Mi-am adus prietenul într-un loc ce-mi era drag în copilărie și vreau să-l conduc acasă în siguranță.

Litră: Acesta e locul meu. E casa mea. Cine ajunge aici nepoftit, nu mai poate pleca.

P2: Noi nu dorim diamante. Singurul diamant pe care-l dorim e libertatea.

Zamă: Par sinceri.

Litră: Veniți!

(Cei patru trec printr-o galerie plină de minerale.)

P1: Ce de diamante!

Litră: E comoara mea.

(Cei patru ajung la lumină.)

P1: Mulțumim!

Litră: Să nu vă mai prind pe aici!

P2: O să ocolesc acest loc. Vă mulțumesc că mi-ați salvat prietenul.

(P1 se reîntoarce la peșteră a doua zi.)

P1: Credeau că voi rămâne indiferent în fața bogăției. Peștera aceasta e șansa mea. Odată ce am gustat mărul, doresc să-i mănânc și semințele. Și când mă gândesc că ieri mă plângeam de ghinionul de a vizita grotă. Astăzi mă simt înviorat. Nici de moarte nu mi-e teamă.

(P2 intră în grotă. Abia de face câțiva pași și un cutremur îi blochează ușa spre lumină.)

Litră și Zamă observă din exterior tragedia.

Litră: A gustat din măr și acum suportă consecințele. Noi ne-am mulțumit cu puțin, un litru, o zamă, el a dorit totul și a plătit cu tot ce a avut.

De vânzare

Piesă într-un act

Personajele: Vânzătorul, Fluieraș, Mica, Somna, Lud, câțiva figuranți.

Decorul: O piață. La intrarea în piață, un vânzător avea pe masă instrumente muzicale.

Oamenii se plimbau prin piață de la o masă la alta.

Vânzătorul: Fluier de vânzare! Fluier de vânzare!

(Fluieraș și Mica se apropie de vânzătorul de fluier.)

Fluieraș: Cred că am găsit ce căutăm, Mica!

Mica: Să vorbim cu vânzătorul, Fluieraș!

Vânzătorul: Fluier de vânzare! Fluier de vânzare!

Fluieraș (lângă masa vânzătorului) Arătați-mi un fluier!

Vânzătorul: Ce fel de fluier doriți?

Fluieraș: Un fluier ce cântă armonios. E un cadou pentru fiul meu, Lud. Lud e pasionat de muzică.

Vânzătorul: Toate fluierele cântă armonios.

Fluieraș: Ce fel de fluier aveți?

Vânzătorul: Fluier de lemn, de os și de metal.

Fluieraș: Ce îmi recomandați?

Vânzătorul: Fluierul de lemn e tradițional românesc.

Mica: Ca în balada Miorița „Fluieraș de fag, / Mult zice cu drag; / Fluieraș de os, / Mult zice duios; / Fluieraș de soc, / Mult zice cu foc!”

Vânzătorul: Fluierul din lemn a fost confecționat inițial de ciobani. Am fluier de lemn de soc, fag, cireș, prun și cais.

Fluieraș: Care e mai armonios?

Mica: Eu spun că fluierul din lemn de fag e mai armonios. El e fluierul ce vorbește de tot ce ai mai drag, de tot ceea ce-i mai frumos. Fluierul de soc e cel care cântă duios și amintește de greutatea acestei vieți.

Fluieraș: Ce știi tu? (către vânzător) Dar fluierul din lemn de cireș, prun și cais?

Mica: Cireșul e simbolul primăverii, al începutului, caisul e fratele aurul solar, prunul e imaginea apei, a văzduhului.

Fluieraș: Din nou tu.

Mica: Apa, văzduhul, viața.

Vânzătorul: Lemnul.

Fluieraș: Lemnul?

Fluieraș: Ce e cu lemnul?

Vânzătorul: Din pământ și apă ia ființă elementul vegetal, lemnul.

Mica: Apa cea vie. Pământul cel bun.

Vânzătorul: pământul bogat în minerale și apa vie.

Mica: Energie.

Vânzătorul: Viață.

Fluieraș: E prea complicat, prea multe specii de arbori.

Mica: Să-l alegem pe cel de os!

Fluieraș: O, nu-mi place, e prea multă trudă și chin. Câte nu a răbdătorul!

Vânzătorul: Am un fluier sculptat în os de vultur.

Fluieraș: Vulturul este simbolul ființelor puternice.

Mica: A ființelor cu privire ageră! Privirea lor pătrunde până în cel mai profund colț pentru a pune stăpânire pe tot ceea ce mișcă.

Fluieraș: Despre fluierul din metal ce poți să ne spui?

Vânzătorul: Pământul și focul ...

Mica (întrerupându-l): Masă minerală, magmă și lavă.

Fluieraș: Ce legătură au toate aceste elemente cu muzica?

Vânzătorul: Fiecare element are propria lui muzică. Metalul vorbește despre foc și pământ, lemnul fredonează imnul apei și al pământului, aerul cântă oda văzduhului, balada vântului.

Somna (ajunsă lângă masa vânzătorului de fluier): Taci!

Vânzătorul: Ai venit să-mi sperii clienții?

Somna: Marea putere a focului nu trebuie invocată.

Vânzătorul: O cunosc din copilărie. Se teme de foc și de vânt ...

Somna (întrerupându-l): Taci! Tu cu instrumentele tale muzicale aduci prăpădul.

Vânzătorul: În copilărie se ascundea după dulap, sub pat, în toate colțurile când văzduhul tuna și fulgera, iar vântul părea să rupă totul în cale.

Somna: O să-l provoc. Îl simt. Aerul se deplasează pe orizontală. Presiunea atmosferică e în schimbare. O să înceapă vântul cel rău. Trebuie să ajung acasă ca vântul până nu e prea târziu.

Vânzătorul: E pierdută. V-ați hotărât?

Somna: Nu aruncați banii în vânt!

Vânzătorul: Eu zic să mergi spre casă până nu începe vântul să-ți bată prin buzunare. Numai ce ai luat pensia ieri și de dimineață te-ai și plâns vecinei că ți s-au dus aproape toți banii.

Somna: Văzduhul e din ce în ce mai cenușiu. O să fie prăpăd! Apa o să devină solidă și o să zdrobească totul în jur.

Mica: Nu cred că o să cadă grindina. Cel mult o să bată vântul puternic. Simt și eu acest lucru. Mă doare osul de la mâna stângă de câte ori vântul își scrie melodia.

Fluieraș: Femeile!

(Vântul începe să bată cu putere. Somna se agață de masa vânzătorului de fluier cu disperare.)

Vânzătorul: Îmi trănțești marfa! (O depărtează de masa lui.)

Somna: Vântul!

(Pornește spre casă. Se agață în piață de masa altor vânzători, pe urmă de un copac. Merge speriată. E asemenea unui om turmentat. La un moment dat pare să se împiedice în vântul ce-i tăia calea și cade.)

Mica: Mă duc să o ajut.

Fluieraș: Condu-o până acasă!

(Mica se apropie de Somna, o ridică de jos și pornește spre casa femeii. Somna mergea ținându-se de brațul lui Mica cu disperare.)

Somna: Când am fost copil, preotul din sat a fost ridicat de vânt în fața mea și purtat câțiva metri.

(Femeile părăsesc piața.)

Vânzătorul: V-ați hotărât?

Fluieraș: Arată-mi un alt instrument de suflat!

Vânzătorul: Naiul. (Îi întinde un nai.)

Fluieraș: Câte tuburi! Câte fluieri!

Vânzătorul: Acest nai e special. Are multă ceară de albine în tuburi.

Fluieraș: Ce legătură are ceara de albine cu naiul?

Vânzătorul: Ajută la înălțimea sunetului.

Fluieraș: Interesant.

Vânzătorul: Albinele sunt insectele cele mai bine organizate. Înțelepciune, artă și muncă găsești în familia lor. Naiul e instrumentul ce a adunat cele mai pure elemente: foc, pământ, lemn, aer. Sunetul lui este divin. (Fluieraș studiază atent naiul primit.) În mitologie naiul era numit syrinx și a fost creata de zeul Pan, protectorul turmelor și al păstorilor dintr-o trestie.

Fluieraș: Și ciobanii de astăzi cântă frumos din fluier. Pan și l-a făcut dintr-o trestie, ciobanii din lemn.

Vânzătorul: Trestia din care Pan a inventat naiul a fost ninfa pe care o îndrăgea. Nimfa a fugit de el, fiindcă era hidos.

Fluieraș: Și-a cântat dragostea pierdută. Nu mai doresc naiul.

Vânzătorul: Mai sunt și alte instrumente ce cântă dragostea pierdută, ca de exemplu lira lui Orfeu.

Fluieraș: Lira e pentru psalmi. Eu vreau un cântec vesel și prefer un instrument de suflat. Lira are coarde.

Vânzătorul: Poate Lud preferă înțelepciunea.

Fluieraș: Ce instrument e acesta?

Vânzătorul: E un flaut.

Fluieraș: Pot să-l încerc?

Vânzătorul: Desigur. Flautul e un instrument muzical de suflat foarte vechi.

Fluieraș (Duce flautul la gură. O frunză veștedă cade pe instrumentul muzical.): Nu-l mai vreau. L-a atins un element sec de orice urmă de energie. E un semn rău. Mie îmi place primăvara, îmi place viața. Aștept ca iarna să îngroape tot ceea ce a omorât toamna ca să nu mai văd chipul neputinței, să simt zbuciumul goliciunii, muzica sfârșitului, bocetul organelor vegetative rămase fără pic de sevă.

Vânzătorul: Nu ai înțeles nimic. Eu iubesc toamna. E atât de vie și colorată.

Fluieraș: E culoarea focului ce arde orice urmă de verdeață. Uite! (Ia frunza căzută pe flaut și o strivește între degete.) Frumusețea auriferă a fost o Fata Morgana. Energia a părăsit elementul vegetal.

Vânzătorul: Toamna cu mozaicul ei de frunze e o splendoare.

Fluieraș: Ce splendoare să existe în elementele acestea secate de orice urmă a apei?

Vânzătorul: Ți-am spus că nu ai înțeles. Copacii își scutură pletele, își regenerează tot ceea ce e vechi. Frunzele sunt asemenea celulelor bătrâne care mor încununate de stelele ce le-a îmbodobit cândva fruntea spre a lăsa locul celor mai tinere ca viața să își urmeze cursul eternității. Fiecare frunză își are povestea ei. Fiecare loc gol lăsat în urmă o să fie acoperit în primăvară de un mugur. Și omul va apune cândva asemenea unei frunze și va lăsa în locul lui mugurilor.

Fluieraș: Nu-mi plac frunzele!

Vânzătorul: Le ador!

Lud (S-a apropiat de masa lor.) Ce treabă aveți cu frunzele?

Fluieraș: Lud?

Lud: Da, tată!

Fluieraș: Ce-i cu tine aici?

Lud: Nu te bucuri că mă vezi?

Fluieraș: Mă bucur, dar doream să-ți fac o surpriză.

Lud: Ce surpriză?

Fluieraș: Doream să-ți cumpăr un instrument muzical de suflat.

Lud: O să mi-l aleg eu.

Fluieraș: Poate e mai bine așa. Tu știi ce dorești.

Lud (Studiază instrumentele muzicale și observă o cutie plină cu frunze.) Ce-s cu frunzele acestea?

Vânzătorul: Le-am adunat în timp ce veneam la piață.

Lud: Sunt de vânzare?

Vânzătorul: Da.

Fluieraș: Cum să fie frunzele de vânzare?

Vânzătorul: Totul e de vânzare.

Lud: Chiar și viața omului.

Vânzătorul: Chiar și viața omului.

Lud: Cum așa?

Vânzătorul: Oamenii își vând viața vicilor, devin robul celor mai odioase patimi. Unii sunt orbiți de arginți și uită să mai trăiască. Se înlănțuiesc în deșertăciunea unor elemente trecătoare. Alții ... (Este întrerupt.)

Fluieraș: Tu ești de vânzare?

Vânzătorul: Eu sunt comerciant. Totul e de vânzare. Eu sunt prins în acest labirint. Dacă aș spune că nu sunt de vânzare, aș minți. Am adunat atâtea frunze să-mi confecționez propriul nai și acum le vând.

Lud: M-am hotărât. O să cumpăr o frunză. Vreau o frunză!

Fluieraș: Ce să faci cu o frunză?

Lud: Să cânt la frunză.

Fluieraș: Eu nu cumpăr frunze.

Vânzătorul (către Lud) Poți să alegi ce frunză îți dorești. Aceea o să fie frunza ta. Poți cânta la frunză tot ce-ți dorește sufletul. Ți-o ofer cadou.

Lud (Alege o frunză.) Ea e frunza mea. (Începe să cânte la frunză.)

(Lud se depărtează de masa vânzătorului.)

Vânzătorul: A ales.

Fluieraș: Nu știe ce vrea.

Vânzătorul: N-ai înțeles.

(Fluieraș se depărtează de masa vânzătorului.)

Vânzătorul: Frunze de vânzare! Frunze de vânzare!

Mocirla

Personajele: Vicu, Maur, Mama, Femeia care mătură strada, un grup de oameni.

Actul I

Decorul: O cameră cu mobilier clasic de lemn. Pe birou se află un laptop.
Personajele: Vicu, Maur, Mama.

Scena I

Personajele: Vicu.

(Vicu caută ceva în dulap. Scoate haine. Caută în buzunarele hainelor.)
Vicu: Nu le găsesc. Nu știu unde le-am pus. Fără ele simt că viața mă părăsește. Sunt undeva într-o fundătură și nu pot scăpa de zidul ce-mi stă în cale. (Se plimbă prin cameră și caută ceva în timpul monologului. Ia câte o haină aruncată cu o clipă înainte pe jos din dulap și o caută din nou prin buzunare zadarnic, pe urmă o aruncă în alt colț al încăperii. Trage așternuturile de pe pat și înlătură lenjeria. Ridică salteaua și caută sub scândurile ce au susținut-o.) Fără ele sunt nimic. Nimic, da, asta sunt. Și nu le găsesc. Le-am ascuns atât de bine de ochii celor ce-mi violează intimitatea, încât am rămas pustiit de tot ceea ce am avut mai bun. (Caută.) Era așa de bine ieri. În lumea lor e atât de cald. Am creat atâtea stele cu ochii minții, pe urmă m-am agățat de câte o rază de lumină și am dansat. Am dansat mult, atât de mult, până când am început să pictez. Storceam câte o lacrimă de foc din ochii stelelor mele și pictam flori galbene, atât de galbene, că totul în jurul meu părea un rug aprins. Când vâlvătaia părea să erupă, o scânteie mi-a atins mâna. Era o fată. Niciodată nu am văzut o făptură mai frumoasă. Părul ei era negru, iar ochii ei verzi te săgetau până dincolo de umbra ce se plimba haotic pe ziduri, dar hainele-i erau de foc. Cu siguranță era o fiică a stelelor create de mine. La început am privit-o cu teamă, pe urmă cu atâta îndrăzneală, încât fata mea ardea ca o torță. Devenise soarele ce guverna celelalte stele, steaua supremă ce-mi lumina visul. (Tace un moment și strânge o haină căreia i-a descusut căptușeala în brațe.) Nu mai pot ajunge în lumea cea vie, pentru că nu le găsesc. Fata din stele mă așteaptă. Oare cât o să mă mai aștepte? Nu mai pot zbura pe raze de stele și înota în apa verde a ochilor celei ce mi-a furat inima. Cum să mai ajung în lumea creată de mine dacă nu vă găsesc. (Plânge.) Nu mai pot. Unde sunteți? De ce v-ați ascuns de mine? (Se aruncă la podea plângând. Se rostogolește.) Parcă aș fi într-un cerc. Nu pot evada din învelișul ce se rotește în jurul meu. Cum să trec dincolo de cerc? Nu pot să trec dincolo de cerc fără ele. Omul e obligat să trăiască într-un cerc. Pământul și cercul. (Se ridică.) Eu am găsit calea spre absolut. (Tace.) Calea? (Plânge.) Sunt pierdut fără ele. Sunt prizonier la fel ca toți oamenii.

(Începe să caute din nou.) Unde sunteți? (Se apropie de fereastră.) Copacii aceștia au rămas atât de goi, că poți să privești prin brațele lor lemnoase până dincolo de rădăcină. (Se depărtează de fereastră și ia o altă haină spre cercetare.) Am greșit. Am ales calea copacului. Mi-am scuturat toate frunzele gândurilor și acum nu le găsesc. Cum le-aș putea găsi dacă eu nu mai am frunze? Sunt gol. Gândurile au plecat departe și eu mă rotesc ca ceasornicul. E noapte sau ziua? (Se apropie din nou de fereastră.) E noapte. (Se depărtează de fereastră speriat și se așează pe un scaun.) E noapte și e iarnă grea. (Își ridică gulerul de la cămașă.) Mi-e frig. (Își frânge mâinile.) Miroase a suflete de gheață, a moarte. Căldura stelelor a secat. (Se ridică de pe scaun și ia un sacou aruncat pe jos în timpul căutărilor. Se îmbracă cu acel sacou și se grămădește pe plapuma ce zăcea pe podea.) A împietrit tot ceea ce este viu. Sunt o piatră ce lăcrimează după iarba din stele. (Se învelește în plapumă.) Acum ce mă fac? Ele s-au ascuns, m-au părăsit. Prin piatra ființei mele nu mai curge nicio picătură de apă. E atât de întuneric. Eu însumi am devenit o stâncă întunecată. Mi-e frică de mine. (Se strânge sub plapumă și plânge iarăși.) Vreau să sorb lumina divină, dar fără voi sunt pierdut! (Se târăște învelit în plapumă spre pat și se sprijină pe scheletul acestuia. Pe urmă privește spre fereastră.) Lumina s-a pierdut în apus într-o baltă de sânge. (Se ridică.) De ce m-ați părăsit? (Aruncă plapuma de pe el și se apropie de fereastră. Privește afară.) Totul doarme și tăcerea și-a întins trupul peste rânile ce fierb în zăpadă. Mi-e frig și totuși ard a neputință. Până și rânile neputinței și-au pierdut seva cea roșie și acum scuipă venin. (Se depărtează de fereastră, ridică plapuma și se învelește. Înveșmântat în plapumă se așează pe scaunul de lângă masa pe care se află un caiet deschis și un creion.) Ieri am fost poetul ce a plămădit stele. Astăzi poetul fuge de mine, pentru că am rătaicit nectarul vieții. (Ia creionul și începe să scrie ce rostește.) Într-o lume oarbă poetul picură foc peste stoluri de gheață și speră. Acolo unde apar vlăstari începe eternitatea. Focul a picurat vlăstari ieri. (Se oprește din scris.) Dar astăzi? Astăzi iarna este atât de înverșunată, încât gheața geme și refuză să își topească trupul pe altarul artei. (Scrie din nou.) Din când în când se aude sufletul deșertului pustii de viscol și poetul se adâncește mai mult în noaptea zăpezilor și nimeni nu-i mai întinde mâna. (Ridică creionul de pe coala caietului.) Părăsit poetul uită să trăiască cu adevărat. (Se ridică de la masă, aruncă plapuma și se plimbă prin cameră.) Dacă mi-aș aminti unde le-am pus aș salva poetul și stelele și-ar regăsi focul. Unde le-am putut rătăci? (Se așează la masă și începe să scrie din nou.) Pierduți printre pietre, oamenii au înghețat poezia și viața le-a fost acoperită cu ere glaciare. (Răsfoiește caietul.) Nu puteau să se ascundă între file. Între file le-aș fi zărit imediat. E greu fără ele. Abia pot respira. Dacă le-aș găsi aș fi salvat. Aș deveni când și când o scânteie ce naște stele. (Ia din nou creionul și scrie.) Din când în când câte o scânteie mai alunecă pe gheața umedă încercând să deschidă ochii luminii, dar gheața nu aude chemarea poetului și își doarme viața în ruină. (Închide caietul.) Ce mici sunt oamenii! Fără stele oamenii sunt din ce în ce mai mici. Dacă le-aș putea

afla! Dacă le-aș putea gusta din nou! Cât de mult m-aș înălța! Aș fi o carte ce urcă spre steaua supremă. (Zâmbește.) Cu fiecare bătaie a aripilor cartea mea ar fi din ce în ce mai mare până ar deveni ea însăși soarele ce picură energie. (E liniște un moment.) Ce aș putea face? (Se apropie de fereastră.) A înghețat totul. Iarna nu a iertat nimic. Până și frunza încăpățânată din vârful teiului ce s-a luptat să viețuiască pocnește de ger. E ultima amintire a toamnei. Ieri, înainte de a crea stelele, am găsit atâta armonie în toamnă și strălucire în cerul ei, pentru că fiecare frunză îmi șoptea despre fericirea de odinioară. Astăzi fiecare parte a trupului meu istovit vorbește asemenea frunzelor de ieri despre stelele răătăcite departe, despre fericirea de odinioară, despre chipul primăverii, despre ochii verdei și galbenul vieții. (Se apropie de birou.) Laptopul, portalul meu spre alte lumi. (Îl atinge, pe urmă își retrage mâna speriat.) Trebuie să sacrific motorul meu de legătură cu alte lumi spre a cumpăra prafurile pierdute, prafurile ce le-am căutat în fiecare colț ce-mi apasă ființa și nu le-am găsit. Nu, nu pot să trăiesc fără ele. Ele sunt soarele, stelele, aerul, apa, focul, pământul, ele sunt eu, da, eu. Fără ele sunt nimic, iar ele fără mine nu pot să existe. (Atinge din nou laptopul și începe să plângă. Îl deschide. Caută o adresă și face o comandă. Îl închide. Se așează în genunchi lângă birou și mângâie laptopul.) Într-o oră ne despărțim. Mi-ai fost un prieten bun. M-ai ajutat. O să-mi amintesc cu drag și dor de tine. (Își retrage mâna și își pleacă capul pe laptop plângând.) Sunt un trădător. Te vând pentru a trăi o himeră de-o clipă. Stelele sunt vinovate! Ele și soarele lor cu ochii verzi. (Ia laptopul în brațe și cade pe podea, lângă birou.) Ultima îmbrățișare. (O clipă e liniște. Vicu stă ghemuit lângă birou cu laptopul în brațe. După un timp se aud bătăi în ușă.)

Scena II

Personaje: Vicu, Maur.

(Vicu tresare ca trezit dintr-o altă lume.) Au venit. (Se ridică, așează laptopul pe birou și aleargă spre ușă să deschidă. Un bărbat intră în cameră.)

Maur: Cu Vicu.

Vicu: Eu sunt.

Maur: Ai făcut o comandă.

Vicu: Da.

Maur: Am adus pachetul. Produsul costă ... (E întrerupt.)

Vicu: Nu am bani.

Maur: Tu îți bați joc de mine! Poate n-ai auzit până acum cine e Maur?

Vicu: Tu ești Maur?

Maur: Da.

Vicu: Eu sunt Vicu.

Maur: (revoltat) Până aici!

(Vicu face un pas în spate.)

Maur: Ce urmărești de fapt?

Vicu: Vreau pachetul. Am un laptop. E nou. (Se duce spre birou și ia laptopul. Se apropie de Maur și-l oferă.)

Maur: Funcționează?

Vicu: Da. Poți să verifici.

Maur: Nu e necesar. (Îi oferă pachetul.) Altă dată să știi să comunici. O comunicare greșită s-ar putea să te coste mult. (Maur pleacă.)

Scena III

Personaje: Vicu.

Vicu: A plecat. (Pune pachetul pe masă.) V-am găsit într-un final. Sunteți lângă mine. Vă pregătiți să mă purtați în lumea mea, la stelele mele. (Deschide cu nerăbdare pachetul. Dă de un alt pachet mai mic, pe urmă de altul și mai mic, e din ce în ce mai agitat.) Unde sunteți? (Începe să plângă rupând hârtiile găsite în ultimul pachet. Printe hârtii găsește un pliculeț micuț, transparent în care se poate observa un praf alb. Îl ridică dintre hârtii și-l privește cu atenție.) Am fost înșelat. Trebuia să primesc încă trei pliculețe. Măcar îmi ajunge până dimineată. (Deschide pliculețul și consumă conținutul, pe urmă se așează pe podea și își sprijină spatele de piciorul mesei. O clipă e liniștit, pe urmă începe să rădă.)

Scena IV

Personaje: Vicu, Mama.

(În cameră intră o femeie. Vicu râde în continuare.)

Mama: Ce e dezordinea asta?

Vicu (încercând să se ridice fără rezultat): Mama!

Mama: Ai băut?

Vicu (râzând): Nu am băut, dar sunt beat de fericire.

Mama: Ai fost la facultate astăzi?

Vicu (râzând): La ce-mi trebuie facultate?

Mama (căutând ceva) Unde e laptopul ce l-am cumpărat săptămâna trecută?

Trebuie să trimit un mesaj tatălui tău să vină acasă. Cu tine nu e bine.

Vicu (râzând) L-am vândut.

Mama: Cum l-ai vândut?

Vicu (sobru): L-am dat unui prieten pentru o noapte.

Mama: Ieri ai dat televizorul și astăzi laptopul. Ce se întâmplă cu tine?

Vicu: (absent) Măine o să vând un dulap.

Mama: Acum mergem la medic împreună.

Vicu: (Se târăște prin cameră, pe urmă se ridică, face câțiva pași în toate

direcțiile.) Plec. Mă duc să caut stelele.
(Mama se apropie de el și vrea să-l atingă.)
Vicu: Nu mă atinge! (Face un pas în spate și cade.) Nu.
Mama: Trebuie să mergem la un medic. Cu tine se întâmplă ceva rău.
(Vicu se ridică cu greu și fuge pe ușă.)

Actul II

Decorul: O stradă luminată. Stelele și luna se pot zări pe boltă. În fundal clădiri. Unde și unde se află câte o bancă.

Personaje: Vicu, un grup de oameni, Femeia ce mătură strada.

Secena I

Personaje: Vicu, un grup de oameni.

(Vicu merge cu greu. La un moment dat se sprijină cu mâinile de o bancă ivită în calea lui.) Nu găsesc stelele mele. (Plânge. Se așează lângă bancă și privește spre cer.) De ce vă uitați la mine? Stelele mele sunt mult mai frumoase decât voi! (Râde.) Unde v-ați ascuns? (Ridică palmele ce au atins pământul. Acestea sunt murdare. Le privește cu atenție.) Cât noroi! (Începe să se șteargă de pantaloni.) Nu mai văd stelele de atâta noroi. (Râde.) Acum înțeleg. (Atinge iarăși pământul cu palmele.) Noroiul mă va ajuta să găsesc stelele răcitate, prințesa cu ochii verzi. (Ridică palmele și le privește.) Am auzit cândva că animalele se tăvălesc în noroi pentru a scăpa de insecte. Trebuie să suport deparazitarea, să mă îmbăiez în mocirlă ca să ating stelele. (Își pune palmele pe față.) Acum e mai bine. Trebuie să aștept să se usuce noroiul pentru a fi protejat de insecte. Dar eu sunt un om. Doar animalele se îmbracă în noroi pentru a scăpa de insecte. Eu, eu o să mă purific prin imala cea sacră. Ea îmi va deschide calea spre mine însumi. (Vede o umbră în colțul străzii.) E umbra vrăjitoarei de la colț. Și-a pus masca gustând mocirla pentru a trece neobservată.

(Se aude gălăgie. Un grup de oameni trece pe stradă.)

Vicu: Politicienii! Aceștia se scaldă în alt noroi.

(Ajung în dreptul lui Vicu.)

Un om din grup (râzând): Uite, un porc!

(Râd cu toții)

Vicu: Eu porc! Voi sunteți ... (Se oprește.)

Alt om din grup: Ce?

Vicu: Sunt un porc. De ce n-aș fi un porc? Porcul simte bucuria noroiului, voi vă scăldați în el și nu-i cunoașteți gustul.

Alt om din grup: Ai grijă ce vorbești! (Îl lovește cu piciorul.)

Vicu (sprijinindu-se de bancă): Ai încălcat teritoriul meu. Eu sunt un cerb

care-și marchează teritoriul tăvălindu-se în noroi. (Se rostogolește pe pământ.)

Alt om din grup: E nebun.

Vicu (ajuns la picioarele unui membru al grupului, râde): Sunt un hipopotam, un rinocer ce se răcorește în nămol. (Se agață de picioarele omului. Acesta îl respinge, lovindu-l.)

Omul: Câine!

Vicu: Voi sunteți câni ce vă tăvăliți în propria mizerie! Eu sunt un elefant ce-mi curăță sufletul printr-o baie norioasă!

(Oamenii din acel grup încep să-l lovească cu picioarele.)

Alt om din grup: Acum ne răcorim și noi în noroiul loviturilor.

Alt om din grup: E suficient.

Alt om din grup: Nu e suficient. Țștia au șapte vieți. Măine tot în drumul nostru o să-l aflăm.

Alt om din grup: Eu plec. (Se depărtează. Ceilalți mai lovesc de câteva ori și se depărtează și ei.)

Vicu (târându-se spre bancă) E atăta umezeală. Nu mai deosebesc mocirala de sânge. (Plânge. Ajunge lângă picioarele băncii.) Și nu am văzut stelele. Prafurile din noaptea asta au fost o înșelăciune. Și laptopul meu? Și soarele meu cu ochii verzi? (Privește spre cer.) Și voi ce vă uitați așa? Râdeți de mine? (Își sprijină capul de bancă.) Mi-e cald. Mă sufoc. Câtă nevoie aveam de himera mea! (Cade în noroi.)

Secena II

Personaje: Vicu, Femeia ce mătură strada.

(S-a luminat de ziuă. O femeie mătura strada. Ajunge lângă Vicu. Se apleacă și îl scutură, dar Vicu nu reacționează.)

Femeia ce mătură strada: L-au omorât și pe ăsta. L-au aruncat în mocirlă ca să nu mai zărească adevărata lumină, pe urmă i-au scos ochii și mi-au lăsat mie misiunea să-i mătur hoitul. (Începe să adune cu mătura noroiul și să-l arunce peste trupul nemișcat al lui Vicu.) Suntem captivi în mocirala celor ce conduc lumea. (Continuă să arunce noroi.) O să te eliberez prin acest noroi sfânt. Acum o să-ți fie mai bine. (Se depărtează măturând strada.)

Cortina cade.

Arhiva

Actul I

Decorul: Podul unei case vechi, un pod din lemn plin de lăzi, pachete, valize, un cufăr sigilat cu un lacăt.

Personajele: Clopoțel, Mirăescu.

(Clopoțel cercetează lăzile, pachetele, valizele și scoate diferite obiecte vechi: poze, o hartă, un fluier, un costum popular tradițional din Banatul Montan compus din poale, câtrânță, ciupag, opreg, laibăr, opinci, câteva gHEME de lână.)

Clopoțel: Podul acesta este o adevărată aventură. (Cercetează obiectele găsite în lăzi.) A trecut o săptămână de când m-am mutat în noua casă cumpărată de la nepoata lui Ion Boieru și nu există zi în care să nu mă pierd într-o lume demult apusă. Mă atrage spre ea ca o forță magică, o lumină neînțeleasă. Vreau să înțeleg universul foștilor proprietari. Cred că nepota lor nu a avut niciodată curiozitatea să cerceteze podul casei care e o arhivă a vieții de odinioară ascunsă între niște pereți de scândură. Mi-a mărturisit când mi-a predat cheile locuinței că îi este teamă de înălțime și nu a făcut ordine în pod. Mai bine. Mi-a lăsat moștenire o lume vie, un tărâm de poveste. (Ridică o fotografie aruncată pe un sac plin cu lână. În fotografie se află imaginea celei ce-a fost nevasta lui Ion Boieru.) Nixandra lui Ion Boieru. (Citește ce scrie pe rama fotografiei atingând lemnul inscripționat cu degetele.) Frumoasă nevastă a avut Ion, dar tristă. Nu zăresc pe chipul ei nicio urmă de lumină. Pare că a uitat să mai zâmbescă de ani și ani. Simt atâta suferință pe chipul acestei femei. Cu siguranță a fost marcată de o întâmplare nenorocită peste care nu a putut să treacă. A rămas captiva aceluia moment și a uitat să-și mai trăiască prezentul. Bogată a fost. Podoabele, costumul tradițional, lăzile din jur, toate vorbesc despre o stare materială bună. (Șterge praful de pe fotografie cu o cârpă.) Ciudat. Acum mă privește cu ciudă. Parcă nu-i place că am dat jos perdeaua de praf să-i văd mai bine ochii. E o enigmă femeia aceasta. (Se aude cineva urcând scara ce scârțâie prelung sub povara greutateii celui ce o escaladează.)

Mirăescu: Ce mai spui că faci, Clopoțel? Nu te mai vede omul prin sat de când ți-ai cumpărat casă nouă.

Clopoțel: Nu te-am auzit, Mirăescule! Eram concentrat să aflu taina acestei femei. (Îi întinde fotografia.)

Mirăescu (la o clipă fotografia pe urmă i-o dă înapoi.) Nu-mi place s-o privesc. Se spune că femeia aceasta a fost căsătorită cu Ion Boieru împotriva voinței ei. Ion era bătrân, văduv, cu un fecior de înșurat când a cumpărat-o cu prețul unei salbe de galbeni de la părinții ei. Dacă înainte de căsătorie toți o priveau cu drag și le mergea bine toată ziua când îi zăreau chipul luminos, după căsătorie, cei

care îi observau fața tăcută și privirea ascuțită aveau multe de pățimit, le murea câte un animal, nu mai aveau spor la lucru, se îmbolnăveau. S-a prăpădit tânără, la trei ani după ce s-a căsătorit. S-a uscat pe picioare ca o floare bătută de vânt și a căzut. Nu a avut nici copii. După moartea ei Ion Boieru s-a mutat cu fiul lui ce s-a căsătorit între timp la oraș. Mai trecea din când în când pe aici până a nu păși în lumea celor drepți, dar nu zăbovea mult. Eu zic să chemi pe cineva să te ajute să scapi de toate obiectele acestea din podul casei, pentru că ai căzut sub vraja lor de când le tot studiezi cu zi cu noapte. Am adus ceva, după cum m-ai rugat, ca să te ajut să deschizi lacătul de la vechiul cufăr. Poate-or fi galbeni în el.

Clopoțel: Nu cred. Nu i-ar fi lăsat la vedere.

Mirăescu: Și dacă-ar fi, sunt însoțiți de blestem.

Clopoțel: Eu nu cred în blesteme și priviri rele. Totul pornește din credința omului. Cel care pătimește își imaginează nenorocirea.

Mirăescu: Eu zic să ai grijă, pentru că te prea pierzi printre vechituri.

(Cei doi încearcă să deschidă lacătul de la cufăr și reușesc.)

Mirăescu: S-a deschis. Acum poți să afli enigma sigilată de un lacăt.

(Clopoțel deschide cufărul, iar Mirăescu face un pas în spate. După ce deschide cufărul rămâne cu privirea pierdută. Mirăescu se apropie de el.)

Mirăescu: Ce ai găsit?

Clopoțel: Patru bucăți de hârtie.

(Mirăescu ia o hârtie mototolită, o deschide și citește o literă.)

Mirăescu: T.

(Clopoțel face același lucru.)

Clopoțel: I.

Mirăescu: A. (cu altă bucată de hârtie)

Clopoțel: C. (asemenea)

Mirăescu: TIAC.

Clopoțel: Ce-ar putea însemna?

Mirăescu: Un cod secret. Dacă vom reuși să-l descifrăm, am putea înțelege unde se ascunde comoara.

Clopoțel: Tu încă crezi comori.

Mirăescu: Au avut mulți galbeni.

Clopoțel: Bine ai spus, au avut!

Mirăescu: Ce ar putea însemna T? Cred că se referă la pădurea în formă de T de la marginea satului în care au găsit adăpost haiducii. I ar putea să fie semnul unui arbore înalt, fără noduri. A este simbolul unui obiect ascuns, iar C nu este altceva decât abrevierea cuvântului comoară. Cred că în pădurea aceea în formă de T, Ion a ascuns o comoară. A fost și el haiduc în tinerețe. Mi-a povestit străbunica mea, când am fost copil.

Clopoțel: Nu cred ca aceste litere să indice o comoară.

Mirăescu: Eu cred. Măine o să merg să o caut. Dacă dorești ai putea să mă însoțești.

Clopoțel: Nu am timp.

Mirăescu: E vorba de o comoară.

Clopoțel: Nu mă pasionează aurul. Aurul îți fură lumina ochilor și te depărtează de libertate. Te ascunde în văgăuni și ajungi să trăiești degeaba.

Mirăescu: E problema ta. Eu am plecat chiar acum să caut comoara. Nu mai aștept până mâine.

Clopoțel: Spor.

(Mirăescu pleacă.)

Clopoțel: TIAC. Ce ar putea însemna? Câteva litere acunse într-un cufăr.

(Ia un ghem de lână și-l deșiră.)

Clopoțel: Câtă lână adunată în acest ghem! Câtă răbdare! Totul se face treptat, pas cu pas, fir după fir, bucată după bucată. T ar putea sugera timpul, truda, sau un pronume, tu. Poate prin acest T cineva a vrut să-mi vorbească. (Renunță la ghemul de lână și rătăcește printre obiectele vechi din lăzi.) Sigur e *Tu*, poate în cazul dativ, ție și atunci I să fie cumva verbul a încredința? Ți-am încredințat, TI? Asta trebuie să fie! Ce mi-a încredințat? Ce putea să-mi încredințeze, o ascunsă comoară după cum a spus Mihăiescu? Poate să păstreze aurul care se va risipi așa cum a venit. Nu cred că vorbește de aur, aurul e pentru cei care vânează vânt și trăiesc degeaba ca să lase altora același vânt, aceeași furtună. A, a, a, a? Știu, arhivă! Atunci C înseamnă casă. TIAC. Ți-am încredințat arhiva casei. Asta este! Acum eu sunt proprietarul acestor însemnări sfinte. Cred că în acest loc întunecat se pierdea Nixandra lui Ion Boieru. Aici fugea spre a uita clipa ce i-a tăiat tulpina fragilă spre a fi pusă în vaza unui om bogat ca să-i parfumeze o clipă locuința. Nimeni nu a înțeles-o. Oamenii îi ocoleau privirile, pentru că nu-i vedeau sufletul. Era o floare fără rădăcină, captivă într-un vas din ograda unui haiduc. I-a furat strălucirea haiducul și nimeni nu i-a întins o mână de ajutor pentru a înlătura din jurul ei pânza cea grea ce a țesut-o păianjenul. (Ia din nou ghemul de lână.) Firele acestea de lână spun foarte multe. Sunt clipele în care în jurul ei erau țesute funii grele. Lăzile! (Atinge o ladă și scapă ghemul.) Amintiri ascunse. (Mângâie ciupagul.) Frumusețea de odinioară pierdută într-o zi cu soare, ziua în care voinicul a cules floarea și a ascuns-o în podul cămășii. (Se apropie de cufăr, îl privește și ridică lacătul.) Cufărul ferecat cu un lacăt, viața ei ce așteaptă să zboare, să fie citită de cei asemenea ei ca sufletul ei să devină un flutur și să găsească calea spre cer. Mie mi-a fost încredințată taina unui suflet. (Începe să facă ordine.) O să am grijă de comoara ce mi-a fost încredințată. În ea se ascunde o viață de om. (În timp ce aranjează obiectele dând strălucirea unui anticariat podului casei rostește o poezie.) „Numele tău libertate e taina tainelor, / e calea de spini și eter, e dreptul de a fi / al luminii izvor [...]“ De câte ori nu am recitat „Imn“ a scriitorului Horia Stamatu! Niciodată nu l-am înțeles mai bine ca astăzi. E o mare taina libertatea. Cât de mult tânjește după libertate fiecare ființă și cât de greu este înlănțuită la fiecare pas și cu toate acestea tot aleargă în căutarea colacului salvator. (Recită.) „izvor al izvorului însuși, numele tău este iubire, / sălașul tău e

credință, acoperișul tău / e nădejde, [...]“ Atunci când înțelegi Absolutul, izvorul vieții, iubirea ce mișcă materia spre a deveni energie, vei cunoaște libertatea din spatele lacătului ce a ferecat cutia Pandorei. Credința îți dă puterea să cauți cheia, nădejdea și speranța îți rotesc cheia îl lacătul ruginit de încercări, iar iubirea face să înflorească libertatea până și în adâncul unui hău în care s-au rătăcit câteva litere. Ce poate fi mai grăitor decât credința, nădejdea și dragostea, ele sunt izvorul libertății. (Recită.) „numele tău e curățenie murdărit / pe toate continentele, numele tău e un / ocean de sânge degradat industrial / în cerneala grasă pentru tiparnițele / presei, numele tău este un potop de / lacrimi înghețat în stalactitele istoriei, / în colții grotei, falcă de crocodil. / [...]“ TIAC, o picătură de cerneală înghețată pe un petec de hârtie, o lacrimă de sânge ce a evadat din colții încheștați ai călăului ce a secerat victima, o istorie a unei vieți, arhiva unui suflet, lupta pentru libertate, dorința de a zbura din colivie și a gusta văzduhul! (Recită.) „numele tău e unul neprihănit.“ (Așează fotografia Nixandrei în partea de răsărit. Acum totul luminează. Podul e un adevărat muzeu țărănesc peste care stăpânește o femei cu privirea tăioasă.) Acum e liberă. E liberă să privească lumea satului ce i-a fost atât de dragă și care a aruncat-o în colții crocodilului. A așteptat cu nădejde și credință ca lacătul ruginit să se deschidă și ea să zboare. Până și fotografia a primit în acest moment o lumină stranie. (O raza de soare ce străbate printr-o deschizătură a podului se joacă pe fața Nixandrei.) Acum e liberă să se bucure de soare. Și eu m-am eliberat de o povară. Un suflet și-a găsit aripile și acum poate să zboare, să se bucure de dragoste, de cântece, de flori.

Actul II

Decorul: Ouliță dintr-un sat.

Personajele: X; Y.

(Se întâlnesc în fața unei case.)

X: De când a cumpărat casa lui Ion Boieru, Clopoțel e totul numai viață. Pare că strălucește asemenea soarelui și pe vreme de furtună.

Y: Dar cu Mihăiescu se întâmplă ceva ciudat. De când a săpat în pădurea din vest în primăvară e alt om. Rar pleacă de acasă. Când pleacă asigură ușa cu multe lacăte, dar nu zăbovește mult. Se întoarce grabnic în cochilia lui ca și cum ar păzi ceva.

X: Și-a pierdut libertatea între pereții casei.

Y: Așa o să moară, lipsit de lumina soarelui, ascunzându-se ca și cârțița.

X: Grea cruce mai are de dus.

CURRICULUM VITAE

NUMELE: **POPESCU** (fostă Mițu)

PRENUMELE: **ANA-CRISTINA**

DATA NAȘTERII: **CARANSEBEȘ - 24.07.1976**

NAȚIONALITATE: română

RELIGIE: ortodoxă

E-mail: Elzumina@yahoo.com

Tel: **0766293724 / 0736942924**

Site: www.elzumina.ro,

[Http://blogul.elzumina.ro/](http://blogul.elzumina.ro/)

www.inbataiapenitei.elzumina.ro.

Domiciliul: str. 1 Decembrie 1918, bl. 4, sc. A, ap. 18, loc. Caransebeș, cod. 325400, județul Caraș Severin.

Localitate natală: Oțelu Roșu.

LOCUL DE MUNCĂ VIZAT / DOMENIUL OCUPAȚIONAL: profesor titular pe catedra de Limba și Literatură Română, gradul I, la Școala Gimnazială Nr. 3, Oțelu Roșu, județul Caraș-Severin; absolventă a Facultății de Litere, Filosofie și Istorie din cadrul Universității de Vest, Timișoara și Licențiată în sesiunea iunie 1999, Master - Managementul educațional, 2007.

ACTIVITATE CULTURAL-LITERARĂ ȘI ARTISTICĂ:

• Am publicat următoarele volume:

1. Culegerea de creație literară „Îndrăgostiți de poezie“, Editura Dalami, Caransebeș, 2009, genul literar - antologie.
 2. Rătăcirii, Editura Sfântul Ierarh Nicolae, Brăila, 2014, genul literar - roman (proză epic).
 3. Paradigme, Editura Sfântul Ierarh Nicolae, Brăila, 2014, genul literar - teatru (dramatic).
 4. Destin fără aripi, Editura Sfântul Ierarh Nicolae, Brăila, 2014, genul literar - poezie (liric).
 5. Culegerea de creație literară Colaj, Editura Sfântul Ierarh Nicolae, Brăila, 2014, genul literar - antologie.
 6. Antologia Micuții scriitori din Banatul Montan, Editura Sfântul Ierarh Nicolae, Brăila, 2015, genul literar - antologie.
 7. Oameni și frunze, Editura Sfântul Ierarh Nicolae, Brăila, 2015, genul literar - eseu (proză epic).
 8. Umbre, Editura Sfântul Ierarh Nicolae, Brăila, 2015, genul literar - poezie (liric).
 9. Gustul pâinii, ANTOLOGIE LITERAR-ARTISTICĂ, Editura Sfântul Ierarh Nicolae, Brăila, 2015, genul literar - antologie.
- Volume în curs de apariție editorială:
10. În colivie, Editura Sfântul Ierarh Nicolae, Brăila, 2016, genul literar - teatru (dramatic).
 11. Mozaic, Editura Sfântul Ierarh Nicolae, Brăila, 2016, genul literar - auxiliar didactic, coautor Simona Petronela Mițu.
- Volume în lucru:
12. Conflicte, genul literar roman (proză epic).

• Publicații în culegeri comune:

- ANTOLOGIA LIMBA NOASTRA CEA ROMÂNĂ, STARPRESS, 2014.

- Antologia literar-artistică „Să ningă peste inimi bucurii!“, îngrijită de Voichița Pălăcean-Vereș, Editura Napoca Nova, 2014.
- Antologia literar-artistică „Sinfonie-n verde crud“, îngrijită de Voichița Pălăcean-Vereș, Editura Napoca Nova, 2015.
- Antologia Roșu-aprins în câmpul de mătase, îngrijită de Voichița Pălăcean-Vereș, Editura Napoca Nova, 2015.
- Antologia Pe șevalete ruginiul toamnei, îngrijită de Voichița Pălăcean-Vereș, Editura Napoca Nova, 2015.
- ANTOLOGIA IARNA SCRITORILOR ROMÂNI, STARPRESS și ANTOLOGIA ROMÂNĂ-SPANIOLĂ, STARPRESS, 2015.
- Antologia *Moștenirea Văcăreștilor*, 2014.
- Antologia *Moștenirea Văcăreștilor*, 2015
- .Antologie, *Toamna se culeg prozele*, Editura Inspierscu, 2015.
- Antologia, *Labirinturi autumnale*, Însemne Culturale, 2015.
- Anuarul Ligii Scriitorilor, Filiala Banat-Timișoara, 2014, Nr. 5.
- Anuarul Ligii Scriitorilor, Filiala Banat-Timișoara, 2015, Nr. 6, coordonator al Anuarului Nr. 6.
- Postfață la volumul scriitorului Ion Turnea, Albinăritul între pasiune și afacere, Editura Dalami, Caransebeș, 2011.
- Cuvânt înainte la volumul scriitorului Ion Turnea: Cuvinte pentru suflet, Editura Sfântul Ierarh Nicolae, Brăila, 2012.
- Prefață la volumele scriitorului Ion Turnea: Dor de rădăcini, Editura Sfântul Ierarh Nicolae, Brăila, 2012 și Monografia localității Peștere, județul Caraș Severin, Editura Sfântul Ierarh Nicolae, Brăila, 2012.
- Publicații în reviste: Agora Literară, Vatra Veche, Constelații Diamantine, Confluente Literare, Boema, În bătaia penitei, Foia Diecezană a Episcopiei Caransebeșului, Ecou de timp, Oțelu Roșu, Slova creștină, Glas comun, Slova copiilor - Maramureș, în ziarul Caraș Severinul în șapte zile unde sunt și în colectivul redacțional - colaborator, în culegerile: Preocupări actuale în științele educației, Tradiție, actualitate și perspective în cercetarea pedagogică, Demersuri creative de predare-învățare, Educația și preocupările pedagogiei contemporane, site-ul și antologia ECREATOR, membru în colectivul redacțional ECREATOR, pe site-ul și blogul personal, Însemne Culturale, www.citatepedia.ro, www.poezie.ro, www.versuri-si-creatii.ro.
- **Despre operele mele literare mele au scris:**
- 1. Marciana Corici - despre volumul „Îndrăgostiți de poezie“, în revista Reflex 4-6/2009.
- 2. Adrian Popescu - despre volumul „Colaj“, în ziarul Caraș Severinul în șapte zile, An. VIII, august / 2014.
- 3. Antuza Valentina Dârlea despre „Rătăcirii“, „Paradigme“, antologia *Micuții scriitori din Banatul Montan* în Confluente literare, Ediția nr. 1643 din 01.07.2015, Anuarul LSFTBD Nr. 6 / 2015, site-ul ecreator 02.07.2015.
- 4. Mariana Strungă „Destin fără aripi“, în cadrul Întâlnirii Literare a Asociației Constantin Brâncuși din 30 mai 2015 lansare de carte.
- 5. Doina Drăgan, cronică la volumul „Oameni și frunze“, în ziarul Caraș Severinul în șapte zile, Anul IX, 22 octombrie - 2015, în Anuarul LSFTBD Nr. 6 - 2015, în revista „În bătaia penitei“ An. 1, Nr. 1, 2016.
- 6. Adrian Crânganu, despre volumul *Micuții scriitori din Banatul Montan*, în ziarul Caraș Severinul în șapte zile și Anuarul LSFTBD Nr. 6.

7. Bianca Meteș, cronică la volumul Gustul pâinii, în ziarul Caraș Severinul în șapte zile, Anul IX, Nr. 365, 4-10.
8. Cunoașterea de sine, Ana-Cristina Popescu, Vatra Veche, Anul VI, Nr. 8 (68) august 2014, despre volumele „Rătăcirii“, „Paradigme“, „Destin fără aripi“, „Colaj“.
9. Cunoașterea de sine, Ana-Cristina Popescu, Agora literară, septembrie 2014, despre volumele „Rătăcirii“, „Paradigme“, „Destin fără aripi“, „Colaj“.
10. Cronica faptului mărunț, Oameni și frunze, Ana-Cristina Popescu, Agora literară, decembrie 2015.
11. Ioan Romeo Rosiiianu, cronică la volumul Gustul pâinii, în revista „În bătaia peniței“ An. 1, Nr. 1, 2016.
12. Ana Zlibuț, cronică la volumul Gustul pâinii, în revista „În bătaia peniței“ An. 1, Nr. 1, 2016.
13. Ion Turnea, despre volumul *Micuții scriitori din Banatul Montan* în Anuarul LSFTBD Nr. 6 2015; despre „Rătăcirii“, „Paradigme“, „Destin fără aripi“ în ziarul Caraș Severinul în șapte zile, An. VIII, august / 2014.

● **Premii:**

- Premiul I la Secțiunea Teatru scurt, Festivalul Concurs Național de Literatură, Moștenirea Văcăreștilor, Târgoviște, 2014, Ediția XLVI, cu piesa de teatru Mesagerul.
- Premiul „Mircea Horia Simionescu“ al Societății Scriitorilor Târgovișteni la Secțiunea Proză scurtă, Festivalul Concurs Național de Literatură, Moștenirea Văcăreștilor, Târgoviște, 2014, Ediția XLVI.
- Mențiune, atât la Secțiunea poezie, cât și la Secțiunea proză, la Concursul Internațional STARPRESS, 2014.
- Premiul I - Dosoftei, 2015 cu vol. Oameni și frunze,
- Premiul II - Dosoftei 2015 cu vol. Umbre.
- Premiul I Labirunturi autumnale, Însemne culturale, 2015, Secțiunea DRAMATURGIE.
- Mențiune - Secțiunea Eseu, Festivalul Concurs Național de Literatură, Moștenirea Văcăreștilor, Târgoviște, 2015, Ediția XLVII.

● Lansare de carte, Culegerea de creație literară Colaj, Editura Sfântul Ierarh Nicolae, Brăila, 2014, 04.08.2014, la întâlnirea literară a Ligii Scriitorilor, Filiala Banat-Timișoara și prezentarea volumelor Rătăcirii, Paradigme și Destin fără aripi în cadrul aceleași întâlniri.

● Lansare de carte: Rătăcirii, Editura Sfântul Ierarh Nicolae, Brăila, 2014, Paradigme, Editura Sfântul Ierarh Nicolae, Brăila, 2014, Destin fără aripi, Editura Sfântul Ierarh Nicolae, Brăila, 2014, Antologia Micuții scriitori din Banatul Montan, Editura Sfântul Ierarh Nicolae, Brăila, 2015 la ASOCIAȚIA CONSTANTIN BRÂNCUȘI, Timișoara.

● Lansare de carte, Oameni și frunze, Umbre în cadrul Întâlnirii Literare a LS, Timișoara, octombrie 2015.

● Diplomă de excelență din partea ASOCIAȚIEI CONSTANTIN BRÂNCUȘI, Timișoara, 2015.

Membru în asociații culturale:

● MEMBRU ÎN LIGA SCRITORILOR FILIALA TIMIȘOARA BANAT.

● MEMBRU ÎN ASOCIAȚIA CULTURALĂ CONSTANTIN BRÂNCUȘI.

Fondator al revistei În bătaia peniței, Caransebeș, alături de Adrian Popescu, Ion Turnea, Simona Petronela Mițu.

EXPERIENȚĂ PROFESIONALĂ:

► Absolventă a Facultății de Litere, Filosofie și Istorie din cadrul Universității de Vest, Timișoara și Licențiată în sesiunea iunie 1999.

- Titularizare pe catedra de Limba și Literatura Română la Grup Școlar din Sănnicolau Mare, jud. Timiș, în iulie 1999.

- Detașată pe catedra de Limba și Literatura Română, Limba Franceză și Religie la Școala cu clasele I-VIII, Beba Veche, județul Timiș, în perioada 01. 09. 1999 - 01. 09. 2001.

- Începând 01. 09. 2001 a încetat detașarea fapt pentru care am preluat catedra de Limba și Literatura Română de la Grup Școlar din Sănnicolau Mare, județul Timiș, unde eram titulară, până la 31. 08. 2002.

- Prin transfer de la 01. 09. 2002 și până în prezent activez ca profesor titular pe catedra de Limba și Literatura Română la Școala Gimnazială Nr. 3, Oțelu Roșu, județul Caraș-Severin.

- Responsabil Comisie metodică „Limbă și comunicare” începând cu 01. 09. 2008 și până în prezent la Școala Gimnazială Nr. 3 Oțelu Roșu și în anul școlar 2001-2002 la Grup Școlar Sănnicolau Mare, județul Timiș.

► Master Managementul educațional, 2007.

EDUCAȚIE ȘI FORMARE:

► Grade didactice: Gradul I în 2009, Gradul II în sesiunea august 2005, Definitivatul în sesiunea august 2001.

► Cursuri de formare: „Prevenirea violenței în mediul școlar”, 24 ore, 19-22 ianuarie 2009, Participare la Programul național de dezvoltare a competențelor cadrelor didactice din învățământul preuniversitar (DeCeE) 2008, Curs de formare „Prevenirea consumului de stupefiante”, 24 ore 4-10 decembrie 2008, Cursuri de Consiliere și orientare educațională pentru diriginți în perioada noiembrie 2006, Cursul Promovarea Metodelor Alternative Educaționale Non-violente în perioada martie 2006, Cursuri de Formare profesională în vederea utilizării Ael și elaborării materialelor educaționale pentru Ael în perioada februarie 2006, Dezvoltarea competențelor digitale în 2014 Forumul Educațional Magister, Cursuri de perfecționare ca Formator pentru ADS (adulți), octombrie - noiembrie 2011.

APTITUDINI ȘI COMPETENȚE PERSONALE ȘI SOCIALE:

- Membru în mai multe comisii la nivelul unității de învățământ, responsabil cu biblioteca școlii începând cu 01.09.2006 și până în prezent la Școala Gimnazială Nr. 3, Oțelu Roșu și în perioada 2001-2002 la Grup Școlar Sănnicolau Mare, jud. Timiș, profesor evaluator la olimpiade, concursuri școlare, la evaluări naționale etc, participarea la simpozioane, concursuri, olimpiade, serbări, excursii, în anul școlar 2013-2014 am avut o elevă (Buzuriu Andreea) care a participat la Olimpiada Națională de Limbă și Comunicare după ce a obținut Locul I la faza județeană. Aceeași elevă a obținut mențiune la Festivalul de Creație și Interpretare Ana Blandiana de la Brăila, 2014.

- Începând cu 2004 și până în 2013 am activat în cadrul slujbelor divine la strănă, biserica cu hramul „Sf. M. Mc. Dimitrie” cartier Nord din Caransebeș, în perioada 1999-2001 am condus corul bisericii din localitatea Beba Veche.

APTITUDINI ȘI COMPETENȚE TEHNICE:

Programe soft operare: Word 2003, 2007, Corel 12, Microsoft PowerPoint, Microsoft Excel, operare pe un Web Site, Adobe Photoshop.

Cuprins:

Motto	pag. 3
1. Păianjenu	pag. 4
2. De ce se ofilesc florile când le ating?.....	pag. 15
3. Râme, melci, viermi, șerpi	pag. 27
4. Punctul	pag. 35
5. Babele	pag. 42
6. Viața ca o pâine caldă	pag. 49
7. De ce oamenii trăiesc cu nostalgia copilăriei?	pag. 55
8. Oglinda	pag. 59
9. Ana	pag. 64
10. Lumina uitată din stâncă	pag. 69
11. Pledoaria scaunelor	pag. 73
12. Roata	pag. 77
13. Gustând din măr	pag. 82
14. De vânzare	pag. 86
15. Mocirla	pag. 90
16. Arhiva	pag. 96
Curriculum vitae	pag. 100